

РОВИНА КИТ

СЕРИЈА
ОД 1998. ДО 2000.

СМЪРТЕН

STRADE

РОБИН КУК СМЪРТЕН СТРАХ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

ПРОЛОГ

Внезапната поява на чуждите протеини се равняваше на молекулярния еквивалент на Черната чума. Това беше смъртна присъда без шанс за помилване и Седрик Харинг нямаше представа за драмата, която предстоеше да се случи вътре в него.

Но клетките му имаха. Отделните клетки в организма му прекрасно знаеха какво ги чака. Тайнствените нови протеини, които проникнаха в ядрата и мембраните им, притежаваха огромна сила и надвишаваха многократно малките количества ензими, които имаха задачата да се борят с чуждите нашественици. Новите и носещи смърт протеини проникнаха във вътрешността на хипофизата му и се обединиха с репресорите, които покриваха гените на мъртвия хормон. От този миг нататък изходът беше ясен, просто защото фаталните гени бяха останали беззащитни. Мъртвият хормон започна да се синтезира в безпрецедентни количества. Прониквайки в кръвоносната система на Седрик, той започна да циркулира в тялото му. Нито една клетка не беше защитена от него и краят беше само въпрос на време. Седрик Харинг щеше да се разпадне на основните елементи, от които беше направена Вселената.

ПЪРВА ГЛАВА

Болката беше като нажежен до бяло нож. Започна някъде от центъра на гърдите, но бързо се разнесе нагоре, парализирайки челюстта и лявата му ръка. Душата му беше пронизана от страх — онзи първичен и дълбок страх от смъртта, който изпитва всяко живо същество. Седрик Харинг никога в живота си не беше изпитвал такава болка.

Ръцете му автоматично стиснаха волана и колата успя да остане на пътя, въпреки трудностите в дишането му. Намираше се в центъра на Бостън. Току-що беше напуснал Бъркли стрийт и поемаше по Стороу драйв, ускорявайки ход в западна посока, включвайки се в оживения трафик. Асфалтът започна да се люшка пред очите му, после изведнъж се отдалечи и застина, сякаш надничащ отвъд дъното на дълъг тунел.

Седрик направи огромно усилие на волята, за да се противопостави на мрака, който се спускаше над него. Зрението му бавно се проясни. Все още беше жив. Вместо да отбие в банкета, той натисна газта и продължи напред. Инстинктивно знаеше, че единственият му шанс е да се добере до някоя болница. По щастливо стечение на обстоятелствата съвсем наблизо се намираше клиниката „Гуд Хелт План“. Дръж се, рече си той и продължи да стиска волана.

Заедно с болката се появи и обилната пот — първо по челото, а после и по останалата част от тялото му. Солените капчици дразнеха очите му, но той не смееше да вдигне ръка от кормилото и да ги избърше. Напусна магистралата през изхода за Фенуей — един от приятните и много зелени квартали на Бостън, болката се върна веднага след това — остра и стягаща, сякаш някой бе овързал гърдите му със стоманено въже. Колите пред него забавяха ход, приближавайки червен светофар. Но той не можеше да спре, той нямаше време. Приведе се напред, натисна клаксона и се стрелна през кръстовището. Размина се на сантиметри с няколко коли, очите му уловиха разкривените физиономии на стреснатите и гневни шофьори. Вече

беше на Парк драйв, вляво тъмнееше буйната зеленина на парка Бек Бей Фенс. Болката остана в гърдите му, все така силна и пронизваща. Дишането му беше силно затруднено.

Болницата се намираше съвсем близо, вдясно от уличното платно. Всъщност, това беше някогашната сграда на Сиърс. Още малко, още съвсем мъничко!...Моля те, Господи! Пред очите му бавно изплува голям бял знак, върху който с червени букви беше написано СПЕШНА ПОМОЩ.

Седрик успя да насочи колата директно към платформата за линейките пред входа. Натисна спирачката твърде късно и колата се блъсна странично във високия бордюр. Тялото му политна напред и натисна клаксона, устата му правеше френетични усилия да поеме малко кислород...

Един мъж от охраната стигна пръв до колата. Дръпна шофьорската врата, оцени за частица от секундата мъртвешката бледност на Седрик и извика за помощ.

От вътрешността на болницата изтича старшата сестра Хилари Бартън, кимна на едва чулото шепнене на Седрик „Болка в гърдите“ и извика да докарат количка. Появиха се още няколко сестри, които, с помощта на човека от охраната, извадиха Седрик от колата и го преместиха на подвижна носилка. От спешното отделение изскочи млад лекар-практикант и започна да дава къси команди. Името му беше Емил Франк, а от началото на стажа му бяха изминали едва четири месеца. Няколко години по-рано наистина биха го наричали стажант, но сега вече беше друго — дипломата беше в джоба му. И той забеляза бледата кожа на Седрик и обилното потене.

— Диафореза! — отсече с авторитетен тон Емил. — Вероятен инфаркт.

Хилари извъртя очи. Разбира се, че е инфаркт! Тя тикна количката към летящата врата, без да обръща повече внимание на доктор Франк, който бе опрял стетоскопа си в гърдите на Седрик и се опитваше да чуе сърцето му.

Влетяха в приемната. Хилари заповяда кислород, системи и електрокардиограма, като сама прикрепил трите главни кабела на апарата. Емил включи системата и тя му подхвърли, че ще е добре да вкара в нея четири милиграма морфин.

Болката намаля, съзнанието на Седрик започна да се прояснява. Никой нищо не му беше казал, но той знаеше, че е получил инфаркт и е бил на прага на смъртта. Дори и сега, заковал поглед в кислородната маска, прозрачните маркучи на системата и ЕКГ-апаратурата, която дъвчеше дълго руло хартия и го разпиляваше по пода, той се чувстваше безпомощен и уязвим като никога през живота си.

— Ще ви преместим в спешната кардиология — каза Хилари. — Всичко ще бъде наред. — Ръката и успокоително потупа неговата, а той направи опит да се усмихне. — Обадохме се на съпругата ви, тя скоро ще бъде тук...

Интензивното на сърдечно-съдовото отделение приличаше досущ на приемната на спешното — поне според Седрик. И не толкова плашещо. Помещението беше задръстено от странно изглеждащи машини и супермодерна техника. Улови собствения си пулс, копиран от някаква електронна апаратура, обърна глава да я потърси и видя синкав екран, по който тичаше малко фосфоресциращо топче.

Макар и страшнички, всичките тези машини все пак му донесоха и малко успокоение — те работеха за него. Успокоението му нарасна, когато летящите врати се разтвориха и в залата се появи личният му лекар — явно някой го беше повикал по пейджъра.

Седрик беше пациент на доктор Джейсън Хауърд вече пет години. Отиде при него, когато ръководството на Бостънската национална банка реши всички висши ръководители да преминават веднъж годишно през задължителни медицински прегледи. След което доктор Хауърд внезапно реши да продаде частната си практика и да започне работа в клиниката Гуд Хелт План (ГХП), а Седрик отказа да го смени. Наложил се да промени личната си здравна осигуровка и вместо редовните вноски по системата „Син кръст“ да мине на предплатения вариант, но това не го интересуваше, тъй като държеше на доктор Хауърд, а не на ГХП. Беше наясно с това, каза го и на доктора.

— Хей, как я караш? — попита Джейсън и хвана ръката му, но вниманието му беше насочено повече към показанията на ЕКГ-монитора.

— Хич ме няма — прошепна на пресекулки Седрик.

За да изрече тези три кратки думички му трябваша десетина вдишвания и издишвания.

— — Искам да се отпуснеш.

Седрик затвори очи. Да се отпусна ли? Този човек май се майтапи!

— Много ли те боли?

Седрик кимна, по бузите му се търкулнаха няколко сълзи.

— Още една доза морфин! — заповяда Джейсън.

Няколко секунди след втората инжекция болките отново се снижиха до поносими нива. Доктор Хауърд разговаряше с практиканта. Искаше слагането на катетър и разпитваше за различните кръвни проби, взети от пациента му. Седрик го наблюдаваше с благодарност. Красивият, малко орлов профил на Хауърд излъчваше увереност и авторитет, но най-хубавото беше, че усещаше състраданието му. Този доктор беше истински — от онези лекари, които вярват в клетвата си.

— Ще трябва да направим една-две процедури — пристъпи към леглото Джейсън. — Първата от тях е да вкараме в тялото ти един специален катетър, който ще ни позволи да видим какво става вътре... Ще го направим с местна упойка и изобщо няма да боли.

Седрик кимна. Ако питаха него, доктор Хауърд имаше карт-бланш да прави всичко, което намери за добре. Той харесваше подхода на доктора, винаги го беше харесвал. Не разговаряше с пациентите си отвисоко — както го правят много лекари, а предпочиташе да беседва с тях приятелски, проявявайки искрена загриженост. Само преди три седмици, когато Седрик отиде на профилактичния си преглед, Хауърд му изнесе цяла лекция срещу обилното хранене, двата пакета цигари дневно и липсата на физическа активност. Ех, да бях го послушал, въздъхна вътрешно Седрик. Но в онзи ден докторът беше достатъчно честен да признае, че изследванията му са добри, въпреки нездравословния начин на живот. Холестеролът му не беше прекалено висок, електрокардиограмите не показваха никакви отклонения. Ободрен от тези резултати, Седрик за пореден път отложи трудното отказване на цигарите и започването на физически упражнения.

После, около една седмица след изследванията, Седрик изпита чувството, че е пипнал някакъв грип. Но това се оказа само началото. Храносмилателната му система действаше трудно, получи някаква

ужасно болезнена форма на артрит, дори клепачите му станаха тежки — сякаш някой ги беше „подсилил“ с оловни топчета. Пред жена си призна, че се чувства остарял с най-малко тридесет години. Получи всички симптоми, които беше имал баща му в последните си дни, прекарани в старчески дом. Потръпваше при всеки случаен поглед в огледалото — изпитваше чувството, че там вижда призрака на стария...

Прониза го остра и нетърпима болка, въпреки скорошната инжекция с морфин. Отново изпита онова чувство, че пропада в тунел, което го беше обзело в колата. Все още виждаше лицето на доктор Хауърд, но чуваше гласа му някъде отдалеч, сякаш през дебело стъкло. После тунелът изведнъж започна да се пълни с вода. Седрик се задави и направи опит да изплува на повърхността. Ръцете му панически се размахаха.

По-късно съзнанието му се върна за кратко само колкото да усети болката. Направи всичко възможно да стабилизира това състояние, но нещо в гърдите болезнено го притискаше и отпускаше, а гърлото му сякаш залепна. В един момент успя да види неясната фигура на наведен мъж, който яростно масажираше гърдния му кош. Понечи да изкрещи, очите му се навлажниха. В следващия миг нещо в гърдите му експлодира и над тялото му се спусна плътното одеало на мрака.

* * *

Смъртта винаги беше враг номер едно за доктор Джейсън Хауърд. Още като практикант в болницата Масачузетс Джeneral той бе стигнал до дълбокото вътрешно убеждение, че трябва да се бори докрай и никога не бива да се примирява със спирането на сърцето. И често се налагаше някой от висшестоящите лекари да му заповядва да спре...

И в момента беше така. Той отказваше да повярва, че този петдесет и шест годишен човек, когото само преди три седмици бе обявил за клинично здрав, сега е на път да се пресели в отвъдното. Предизвикателството беше лично.

Стрелна косо ЕКГ-монитора, който продължаваше да отчита нормална сърдечна дейност, пръстът му притисна сънната артерия на

Седрик. Пулс нямаше.

— Сърдечна игла! — заповяда той, без да се изправя. — И някой да му измери кръвното!

Дългата игла легна в дланта му, докато пръстите на лявата ръка механично палпираха гръдния кош, за да открият подходящото място между ребрата.

— Кръвно налягане няма — обяви Филип Барнс — анестезиологът, който пръв се беше отзовал на автоматичното повикване при спирането на сърцето.

Той вече беше успял да интубира пациента и да вкарва в гърдите му умерено количество чист кислород, притискайки и отпускаяйки малкия кожен мях. За Джейсън диагнозата беше ясна: сърдечно разкъсване. ЕКГ продължаваше да се отчита, но сърдечният мускул беше престанал да се съкращава и разпуска и попадеше в ситуация на електро-механичен блокаж. Това можеше да означава само едно: онази част от сърцето на Седрик, която е престанала да получава кислород, просто се беше разцепила като сплескано зърно грозде. За да потвърди тази ужасна диагноза, Джейсън заби иглата в гърдите на пациента, острието и проникна дълбоко в перикарда. Издърпа буталото и спринцовката се напълни с кръв. Не, нямаше никакво съмнение: сърцето на Седрик се беше пръснало в гърдите му.

— Веднага в операционната! — извика лекарят и хвана ръкохватките в единия край на леглото-количка.

Филип извъртя очи към Джудит Райнхарт — старшата сестра в Кардиологията. И двамата бяха убедени, че всичко е напразно. В най-добрия случай можеха да включат пациента на апарата сърце-бял дроб, но какво от това?

Филип прекрати вентилирането на пациента, но вместо да хване ръчките на количката, избърза с две крачки и лекичко докосна рамото на Джейсън.

— Това е сърдечно разкъсване, Джейсън — тихо промълви той. — Знаеш го по-добре от мен. Приеми, че този просто го изпуснахме...

Джейсън понечи да протестира, но пръстите на Филип се стегнаха. Очите му бавно се насочиха към лицето на Седрик, което беше придобило цвят на слонова кост. Съзнаваше, че колегата му е прав. Колкото и да не му се искаше това, трябваше да признае, че този пациент е загубен.

— Имаш право — глухо промърмори той и неохотно се остави да бъде изведен от залата.

Дежурните сестри щяха да се оправят с трупа.

Насочиха се към администрацията и Джейсън изведнъж си даде сметка, че това е третият му пациент, който умира малко след като си е направил пълни изследвания. Първият също беше станал жертва на инфаркт, вторият получи масивен мозъчен кръвоизлив.

— Май трябва да си сменя професията — горчиво промълви той. — Дори и хоспитализираните ми пациенти се чувстват зле...

— Лош късмет, нищо повече — ободрително подхвърли Филип и закачливо го побутна по рамото. — Всички минаваме по този път, но след това нещата се оправят...

— Аха — сви рамене Джейсън.

Филип се сбогува и тръгна обратно към Хирургията.

Джейсън тежко се отпусна на един от столовете за пациенти, наредени покрай стената. Даваше си сметка, че трябва да се стегне за срещата със съпругата на Седрик, която всеки момент щеше да бъде тук. Но в момента се чувстваше абсолютно изсмукан.

— Всеки би си помислил, че вече трябва да съм свикнал със смъртта — промърмори полугласно той.

— Но именно защото не си, имаш репутацията на добър лекар — обади се Джудит, седнала зад бюрото на дежурните с намерението да обработи документите по смъртта.

Джейсън прие комплимента с благодарност, но вътре в себе си знаеше, че това отношение към смъртта отиваше далеч отвъд професията му. Само преди две години смъртта беше унищожила всичко, което му беше скъпо. Все още помнеше мрачната ноемврийска нощ и резкият звън на телефона петнадесет минути след полунощ. Беше заспал над някакво медицинско списание. В първия момент реши, че това е съпругата му Даниеле, която звъни от Детската болница да му каже, че ще закъснее. Тя беше педиатър и два часа по-рано я бяха повикали по спешност за някакво недоносено новородено с респираторни проблеми. Оказа се обаче, че звънят от пътната полиция. Катастрофата станала мигновено — някакъв тир с ремарке, натоварен догоре с алуминиеви слитъци, прескочил мантинелата и навлязъл в насрещното движение. Ударът с колата на жена му бил челен и тя нямала никакви шансове.

Джейсън все още помнеше гласа на полицая — сякаш всичко беше станало вчера. Първата му реакция беше недоверие и шок, после дойде гневът, а накрая — чувството за огромна вина. Това нямаше да се случи ако беше тръгнал с Даниеле — както понякога правеше, за да се порови в библиотеката с медицинска литература на болницата Каунтуей. Нито пък ако беше настоял тя да пренощува в болницата...

Няколко месеца по-късно продаде къщата, в която всичко му напомняше за Даниеле, продаде и частната си практика заедно с кабинета, който делеха. Това беше времето, когато реши да се присъедини към ГХП. Стори го по настояване на психиатъра Патрик Килън, с когото бяха близки приятели. Но болката остана в душата му, гневът също...

— Извинете, доктор Хауърд...

Джейсън вдигна глава и срещна погледа на Кей Рам, секретарката на отделениято.

— Госпожа Харинг е в чакалнята... Казах и, че веднага ще говорите с нея.

— О, Господи! — промърмори Джейсън и разтърка очи.

За всеки лекар е трудно да разговаря с роднините на починал пациент, а след смъртта на Даниеле той възприемаше болката на тези хора като своя лична болка.

Срещу Кардиологията имаше една малка чакалня с няколко стола, отрупана със стари списания масичка и няколко саксии с изкуствени цветя. Госпожа Харинг гледаше през прозореца към парка Фенуей и Чарлс ривър. Беше слаба и стройна жена с естествено посивяла коса. Когато Джейсън влезе, тя се обърна да го погледне със зачервените си очи, в които се четеше ужас и страх.

— Аз съм доктор Хауърд — представи се той и и направи знак да седне. Тя се подчини, но седна на самия ръб на стола.

— Значи е зле... — започна тя, но гласът и бавно заглъхна.

— Страхувам се, че по-зле не може да бъде — кимна Джейсън. — Господин Харинг почина... Направихме всичко възможно, но... Мисля, че поне не страда... — Докато изричаше тези банални лъжи, Джейсън изпитваше дълбока ненавист към себе си. Прекрасно знаеше, че Седрик е страдал, прекрасно видя смъртния страх в очите му. Смъртта винаги е борба и рядко е онази примирена и достойна раздяла с живота, която показват по филмите.

Кръвта се отдръпна от лицето на госпожа Харинг, за миг Джейсън си помисли, че жената ще припадне. Но тя се овладя, поклати глава и едва чуто промълви:

— Не мога да повярвам...

— Знам това — кимна Джейсън. И беше напълно искрен.

— Но това е несправедливо! — тръсна глава госпожа Харинг и лицето и бавно започна да си възвръща цвета. — Искам да кажа, че съвсем наскоро вие лично го освидетелствахте като напълно здрав! Направихте му куп изследвания и уж всичко беше наред. Защо не открихте нищо? Вероятно бихте могли да предотвратите тази смърт! Джейсън ясно долови гнева — познатият предшественик на мъката. Душата му се изпълни със състрадание към тази жена.

— Не бих казал, че съм го освидетелствал като напълно здрав — меко отвърна той. — Лабораторните му изследвания бяха задоволителни, но аз пак му направих забележка за начина на хранене и за цигарите... Не пропуснах да му напомня и факта, че баща му е починал вследствие на сърдечен удар. Всичко това го поставяше в групата на високорисковите пациенти, независимо от добрите изследвания.

— Но баща му умря на седемдесет и четири, а Седрик беше само на петдесет и шест! — възкликна през сълзи жената. — Какъв е смисълът на пълните изследвания, щом мъжът ми почина само три седмици след тях?

— Съжалявам — все така меко отвърна Джейсън. — Но нашите възможности за предсказване на събитията все още са доста ограничени. Знаем това и се стремим да дадем най-доброто от себе си...

Госпожа Харинг изпусна една дълбока въздишка, раменете и потръпнаха и се приведоха напред. Джейсън ясно видя как гневът я напуска и на негово място се появява мъката, неописуемата мъка. Когато отново проговори, в гласа и се появиха треперливи нотки. — Знам, че сте направили всичко възможно — прошепна тя. — Моля за извинение...

Джейсън се наведе и сложи ръка на рамото и — слабичко и безпомощно под тънката копринена рокля.

— Знам колко ви е трудно — прошепна той.

— Мога ли да го видя? — преглътна сълзите си тя.

— Разбира се — отвърна Джейсън, изправи се и и подаде ръка.

— Знаете ли, че Седрик се беше записал за преглед при вас? — попита госпожа Харинг, докато крачеха по коридора. В ръцете и се появи хартиена кърпичка, с която избърса очите си.

— Не — поклати глава Джейсън.

— За следващата седмица — тогава беше първата свободна дата... Той не се чувстваше много добре...

Джейсън изпита нещо като леко смущение, настроението му стана защитно. Беше сигурен, че не е пропуснал нищо съществено, но човек никога няма гаранции срещу евентуално съдебно дело.

— Имаше ли оплаквания от болки в гърдите? — попита на глас той, след това махна към вратата на Кардиологията.

— Не, не... Оплакваше се от други неща, най-вече от умора...

От устата на Джейсън излетя едва доловима въздишка на облекчение.

— Ставите го боляха — продължи госпожа Харинг. — Имаше проблеми и с очите... Вечер почти не можеше да шофира.

Проблеми с шофирането на тъмно? В главата на Джейсън звънна предупредителна камбанка, въпреки че подобен симптом нямаше нищо общо с инфаркта.

— Кожата му стана суха, косата му започна да пада — продължаваше да изрежда жената насреща му.

— Косата непрекъснато се подменя — механично промърмори Джейсън. Беше ясно, че дългият поменик от оплаквания няма нищо общо с масивния инфаркт на мъжа и. Протегна ръка и бутна тежката врата на отделението, после отстъпи крачка встрани, за да пропусне госпожа Харинг. Изравни се с нея и и посочи съответния бокс.

Седрик беше покрит с чисто нов бял чаршаф. Госпожа Харинг положи тънката си кокалеста ръка върху главата му.

— Искате ли да видите лицето му? — попита Джейсън.

Госпожа Харинг кимна, сълзите и отново рукнаха. Джейсън дръпна чаршафа и отстъпи назад.

— О, Господи! — простена жената. — Изглежда точно като баща си, когато умря! — обърна се и през сълзи добави: — Нямах представа, че смъртта състарява толкова много...

Обикновено не го прави, рече си наум Джейсън. Сега, след като вече не беше съсредоточен върху сърцето на Седрик, той също

забеляза промените по лицето му. Косата му беше значително изтъняла, очите бяха хлътнали дълбоко в орбитите, лицето имаше някак болезнено изражение — съвсем различно от това, което беше преди три седмици. Джейсън върна чаршафа на мястото му и направи знак на госпожа Харинг да го последва. Върнаха се в малката чакалня и седнаха един срещу друг.

— Знам, че времето не е подходящо за подобни неща, но все пак бих помолил за разрешението ви да изследваме тялото на вашия съпруг — започна с мек глас той. — Може би ще научим нещо, което в бъдеще ще помогне на някой друг...

Госпожа Харинг прехапа устни, помълча малко и колебливо промълви:

— Ами... Ако наистина ще помогне на някого...

Явно и беше трудно да мисли, камо ли да взема някакво решение.

— Ще помогне — побърза да я увери Джейсън. — А ние наистина ви благодарим за щедростта. Ако изчакате една минутка, ще изпратя някой с необходимите формуляри...

— Добре — кимна госпожа Харинг и от устата и се откъсна примирена въздишка.

— Още веднъж съжалявам — изправи се Джейсън. — Ако имате нужда от помощта ми, моля, обадете се! Минутка по-късно вече беше намерил Джудит и и съобщи за съгласието на госпожа Харинг.

— Позвънихме в Съдебна медицина и разговаряхме с някоя си доктор Данфорт — каза Джудит. — Тя поиска да им прехвърлим този случай...

— Хубаво, но нека ни изпратят резултатите — сви рамене Джейсън, поколеба се за миг, после подхвърли: — Нещо около господин Харинг да ти се е сторило необичайно? Искам да кажа, не мислиш ли, че изглежда прекалено стар за своите петдесет и шест години?

— Не съм обърнала внимание — отвърна Джудит и забързано се насочи към вратата.

В отделението лежаха единадесет пациента и мислите и очевидно бяха насочени към поредната криза.

Джейсън си даваше сметка, че спешният случай със Седрик обърква програмата му, но неочакваната смърт на пациента

продължаваше да го тревожи. Реши да позвъни на доктор Данфорт и откри, че жената насреща говори с дълбок резониращ алт. След няколко разменени реплики успя да я убеди да оставят аутопсията в клиниката, мотивирайки се със старо сърдечно заболяване в семейството на починалия пациент. Искаше да сравни сърдечната патология с показанията на стресовото ЕКГ, което бяха направили. Съдебната лекарка прояви разбиране и му остави случая.

* * *

Преди да напусне отделението, Джейсън се отби да види и друг свой пациент, чието състояние беше тревожно.

Шейсет и една годишният Брайън Ленъкс беше друга жертва на сърдечния инфаркт. Беше приет по спешност преди три дни и отначало всичко изглеждаше наред, но после състоянието му рязко се влоши. По време на сутрешната визитация Джейсън беше решил да го извади от интензивното, но впоследствие пациентът започна да развива признаци на остра сърдечна недостатъчност. Това много го разочарова, тъй като Брайън Ленъкс стана четвъртият му хоспитализиран пациент с рязко влошено състояние. Вместо преместване, Джейсън нареди интензивно медикаментозно лечение на сърдечната недостатъчност.

Но в момента, в който го зърна разбра, че трябва да забрави всякакви надежди за подобрение в състоянието му. Господин Ленъкс седеше в леглото и дишаше тежко, въпреки кислородната маска върху лицето си. Кожата му беше придобила онзи синкав цвят, от който Джейсън най-много се страхуваше. Една сестра нагласи интравенозната система и се отстрани.

— Как е работата? — попита Джейсън, опитвайки се да окачи на лицето си нещо като оптимистична усмивка. Но Ленъкс само помръдна с ръка и мрачно поклати глава. Очевидно не беше в състояние да говори, всичките му усилия бяха насочени към затрудненото дишане.

Сестрата му направи знак да се отдалечат към средата на просторното помещение. На табелката върху ревера и пишеше „госпожица Ливай Р.Н.“

— Нищо не му помага — загрижено прошепна тя. — Белодробното налягане продължава да се повишава, въпреки

медикаментите. Дадохме му диуретик, хидралазин и нитропрусид, но нищо не се променя...

Джейсън надникна над рамото на госпожица Ливай по посока на пациента си. Господин Ленъкс продължаваше да пуфти като същински локомотив. В главата на Джейсън нямаше никакви идеи — с изключение на евентуалната трансплантация — нещо, което беше напълно изключено, разбира се. Човекът беше страстен пушач и освен сърдечните проблеми положително имаше и белодробна енфизема. Това обаче не оправдаваше липсата на реакция спрямо лекарствата. Може би зоната на сърцето, засегната от инфаркта, продължаваше да се разширява...

— Не се сещам за нищо друго, освен за един кардио-консулт — рече той. — Може би ще се разбере дали има и други увредени коронарни съдове, може би пациентът е кандидат за някакъв байпас...

— И това е нещо — кимна сестра Ливай и без колебание се насочи към централния пулт.

Джейсън се върна до леглото с желанието да изрази съчувствието си към Брайън Ленъкс. Искаше му се да направи повече от предписанието на някакви лекарства, но не знаеше какво. Диуретикът трябваше да обезводни организма, докато хидралазинът и нитропрусидът имаха задачата да облекчат натоварването на сърцето. Всичко беше насочено към по-лесното и безболезнено изпомпване на кръвта, което от своя страна щеше да улесни зарастването на раненото от инфаркта сърце. Но нещата не се получаваха. Ленъкс се влошаваше въпреки усилията на медицинския екип и помощта на модерните технологии. Очите му бяха хлътнали и започваха да се изцъклят.

Джейсън сложи ръка на челото му, отмятайки назад кичур овлажняла коса. С изненада установи, че върху дланта му останаха необичайно много косми. Той объркано се вторачи в тях, после протегна ръка и бавно подръпна косата на болния. В ръката му остана тънко снопче, което се беше отделило от черепа без никакви усилия. Не беше кой знае колко голямо, но все пак далеч повече от това, което можеше да се приеме за нормално. Бърза проверка на възглавницата установи, че и върху нея има доста косми. Дали засиленият косопад не се дължеше на някое от предписаните лекарства? Отбеляза си да провери съставките им довечера, у дома. По принцип никой не бе

проявявал особена загриженост за загубата на коса у пациентите с инфаркт, но той си спомни за думите на госпожа Харинг. Интересно, много интересно!

След като се разпореди да го повикат след кардиологичния консулт и след като хвърли последен мазохистичен поглед към покритото тяло на Седрик Харинг, Джейсън напусна интензивното отделение и взе асансьора за втория етаж, където беше връзката между болницата и поликлиниката. Медицинският център на ГХП се помещаваше в централната сграда на един внушителен здравен комплекс, построен изцяло с вноските на пациентите. В него имаше болница с 400 легла със самостоятелна амбулаторна хирургия, поликлиника, малко крило за научни изследвания и един етаж за администрацията. Основната сграда, някога проектирана като централен офис на компанията „Сиърс“, излъчваше някаква особена артистичност. Въпреки, че беше изкормена изцяло и преустроена за нуждите на болницата и здравната администрация... Поликlinikата и научно-изследователският институт бяха в нови сгради, но и тяхната архитектура беше съобразена с тази на съществуващата постройка — внимателно, прецизно, до последния детайл. И двете бяха качени върху дебели пилони, под които се намираше централният паркинг. Кабинетът на Джейсън се намираше на третия етаж, редом с още една дузина подобни помещения, заети от специалисти по вътрешни болести.

Интернистите в Центъра бяха общо шестнадесет души. Повечето бяха специалисти, макар че неколцина практикуваха и обща медицина, подобно на Джейсън. Лично той винаги бе проявявал интерес към огромното разнообразие на човешките болести, а не само към болестите на отделните органи.

Лекарските кабинети бяха наредени в кръг по един дълъг коридор, очертаващ централната част на етажа, на която имаше рецепция и чакалня с удобни кожени дивани. Стаите за преглед бяха между кабинетите и в тях се влизаше през междинни врати, а в далечния край на коридора имаше две малки помещения за оказване на първа помощ и дребни превръзки. Помощният персонал от сестри и медицински секретарки би трябвало да работи на ротационен принцип, но практиката беше наложила и известен процент лични предпочитания; в повечето случаи определени сестри работеха с

определени лекари. Макар и неофициален, този вариант се оказва изключително удачен, тъй като неутрализираше неизбежните ексцентричности, проявявани от някои лекари. Изборът беше в ръцете на самия помощен персонал. По тази логика към Джейсън се бяха прикрепили сестра Сали Бауман и медицинска секретарка Клодия Мокълбърг. Той се разбираше много добре с тях, особено с Клодия, която проявяваше почти майчинска загриженост за всичко свързано с него, включително и в личния му живот. Жената беше изгубила единствения си син във виетнамската война и тайничко се радваше на Джейсън, който, според собствените и твърдения, много приличал на него.

Двете служителки регистрираха появата му със ставане на крака, след което го последваха в кабинета. Сали държеше дебела купчина папки, което означаваше, че опашката от пациенти е голяма. Тя беше по-импулсивната от двете и забавянето на Джейсън я беше разтревожило дълбоко. Изгаряше от желанието да „пусне колелото да се върти“, но Клодия я успокои и успя да я отпрати.

— Толкова ли беше лошо, колкото пише на лицето ти? — загрижено попита тя.

— Нима ми личи? — учуди се вяло Джейсън и пристъпи към умивалника в ъгъла.

— Изглеждаш така, сякаш те е прегазил влак от емоции — кимна жената.

— Седрик Харинг почина — поясни той. — Помниш ли го?

— Бегло — отвърна Клодия. — Извадих му картоната в момента, в който те повикаха в спешното... Сега е на бюрото ти.

Джейсън сведе очи към безупречно подредения плот. Ефикасността на Клодия понякога го дразнеше.

— Защо не поседнеш за няколко минути? — подхвърли по-възрастната жена. Тя прекрасно знаеше как реагира на смъртта Джейсън — беше едната от двете личности, с които младият доктор беше споделил за фаталната катастрофа на жена си.

— Трябва много да сме закъснели — въздъхна той. — На Сали сигурно ще и се изкриви носът от притеснение...

— О, я зарежи Сали! — тръсна глава Клодия, заобиколи бюрото и нежно го побутна надолу към стола. — Няма да и изкипи водата за няколко минути в повече!

Джейсън неволно се усмихна. Ръцете му механично разтвори папката с картона на Седрик Харинг.

— Помниш ли, че миналия месец умряха двама души, на които току-що бяхме направили пълни изследвания?

— Бригс и Конъли — отвърна без колебание Клодия.

— Ще ми извадиш ли и техните картони? Тази тенденция нещо не ми харесва...

— Само ако ми обещаеш, че няма да изпаднеш в... — Клодия замълча за момент, търсейки най-подходящата дума: — ... В нервна възбуда. Хората умират. За съжаление. Това е част от професията. Разбираш ли? Защо не изпиеш чаша кафе?

— Картоните! — тихо, но натъртено повтори Джейсън.

— Добре, добре — размаха ръце Клодия и напусна кабинета.

Джейсън отвори папката с името на Седрик Харинг и започна да преглежда съдържанието и. Нищо забележително, ако не се броят лошите навици. Приведе се над обикновеното и стресовото ЕКГ, търсейки някакъв знак за надвисналата опасност. Но въпреки, че беше въоръжен с тежки подозрения, той пак не откри нищо.

Клодия се върна, отваряйки, без да чука. През пролуката се долови раздраженият глас на Сали, но в следващия момент вратата се затръшна и той изчезна. Исканите картони меко шляпнаха върху подредената повърхност на бюрото.

— Туземците губят търпение — промърмори Клодия и се обърна към вратата.

Джейсън отвори папките. Бригс беше починал от масивен инфаркт, вероятно същият като този на Харинг. Аутопсията беше показала екстензивно запушване на всички коронарни съдове, въпреки че по време на изследванията, направени четири седмици по-рано, кардиограмата му не показва никакви отклонения. Също като при Харинг, стресовата ЕКГ не е дала поводи за безпокойство. Джейсън смаяно поклати глава. Предназначението на стресовата кардиограма е именно такава — до открие потенциалната опасност, която остава незабелязана от кардиограмата, направена в спокойно състояние. А след като не може да го направи, защо изобщо са се заели да следят състоянието на ръководните кадри? На всичкото отгоре едни безпроблемни изследвания дават на пациента фалшивата увереност, че е здрав, той автоматически престава да мисли за по-здравословен

начин на живот и промяна на вредните си навици. И Бригс е бил близо до шейсетте, подобно на Харинг, и той е бил страстен пушач, който не обича физическите упражнения.

Другият пациент, Рупърт Конъли, беше починал вследствие на масивен инсулт. И той като предишните двама — непосредствено след като се е подложил на общ медицински преглед, който не открива нищо обезпокоително. В допълнение към общо взето нездравословния начин на живот, Конъли е пиел редовно, въпреки че не е бил алкохолик. Джейсън се готвеше да затвори папката, когато очите му се спряха на нещо, което беше пропуснал в началото. В доклада на патоанатома беше отбелязано наличие на катаракт в напреднала форма. Решил, че не е запомнил правилно възрастта на пациента, Джейсън се върна на страницата с общата информация. Конъли е бил само на петдесет и осем. Разбира се, катаракт може да се срещне и на тази възраст, но това би било един изключително рядък случай. Прелисти няколко листа и потърси резултатите от изследванията. Със смущение откри, че не е отбелязал абсолютно нищо по отношение на някакви катаракти. Записаното беше кратко и ясно: „очи, уши, нос и гърло в рамките на нормалното“. Дали пък АЗ не остарявам? — запита се с известна горчивина Джейсън. След което обърна внимание на факта, че беше написал „нормално“ и срещу състоянието на ретината. Което означаваше, че е извършил преглед на очите и би трябвало да открие наличието на катаракт. Даваше си сметка, че не е офталмолог и знаеше докъде може да стигне. Запита се дали някои форми на „перде“ не пропускат светлината по различен начин от „класиката“, след което постави и този въпрос в списъка за бъдещите проверки, който бе съставил в главата си.

Затвори папките и ги подреди на малка купчинка. Трима относително здрави мъже бяха починали в рамките на един месец след основния си медицински преглед. Исусе! Много хора се страхуват да ходят по болници, а ако съдържанието на тези папки стане обществено достояние, техният брой със сигурност ще се утрои!

Джейсън грабна папките и се насочи към вратата. Веднага забеляза Сали, която седеше в близост до рецепцията и го гледеше очаквателно. „Две минути“, артикулира само с устни той и тръгна да прекосява чакалнята. Поздрави с кимане и усмивки неколцина пациенти, които беше лекувал, миг по-късно свърна в коридора, който

водеше към кабинета на Роджър Уенамейкър. Роджър беше интернист със специализация по кардиология, на чието мнение Джейсън вярваше безусловно. Зърна го да излиза от стаята за преглед, разположена в дъното на коридора. Беше доста дебел, кожата на лицето му беше нагъната на няколко пласта и му придаваше изражение на стара хрътка.

— Какво ще кажеш за една консултация на крак? — подхвърли Джейсън.

— Ще ти струва скъпо — ухили се Роджър. — Казвай какво има...

Джейсън го последва в невероятно разхвърляния кабинет.

— За съжаление имам някои доста смущаващи съвпадения... — папките на тримата починали пациенти кацнаха на бюрото на Роджър. И трите бяха отворени на раздела с електрокардиограмите. — Срам ме е, че повдигам подобен въпрос, но имам трима пациенти на средна възраст, които умират веднага след пълни изследвания, сочещи наличието на много добра форма. Един от тях го направи днес. Разкъсване на сърцето вследствие масивен инфаркт на миокарда. Лично извърших изследванията на този човек преди три седмици. Ето този... Дори и след като вече зная какво се случи, пак не мога да открия никакви обезпокоителни симптоми. Какво ще кажеш?

Настъпи тишина. Роджър внимателно изследваше кривата на електрокардиограмата.

— Добре дошъл в клуба — промърмори най-сетне той.

— В какъв клуб?

— Тези ЕКГ-та са добри. Всички сме се натъквали на такива. Аз самият имах четири за последните няколко месеца. А колегите с един-два случая са доста повече...

— Защо тогава никой не взема мерки?

— Ти ми кажи — отвърна с мрачна усмивка Роджър. — Нали не си правиш кой знае каква реклама? Това си е част от мръсното пране и по-добре да не привличаме вниманието към него. Но нали ти изпълняваш длъжността началник отделение? Защо не свикаш едно събрание по въпроса?

Джейсън мрачно кимна с глава. Според вътрешния правилник на ГХП, всички важни административни решения се вземат пряко от ръководството, а постът началник отделение е нещо като свързващо

звено, на което не се гледа кой знае колко благосклонно. Всеки от интернистите го заемаше в продължение на година. Джейсън го беше поел едва преди два месеца.

— Предполагам, че трябва — промърмори той, докато си събираше бумагите от бюрото на Роджър. — Ако не за друго, поне да покажем на останалите доктори с подобни случаи, че не са сами...

— Звучи добре — кимна Роджър и с пъшкане се изправи. — Но не очаквай, че всички ще бъдат открити като теб...

Джейсън тръгна по обратния път. Прекосявайки приемната, той направи знак на Сали да подготви първия пациент. Сестрата скочи и се понесе към чакалнята със скоростта на професионален спринтьор.

— Клодия, искам да ми направиш една услуга — използва промеждутъка Джейсън. — Направи списък на всички пациенти, които са си правили пълни изследвания през миналата година, намери им картоните и провери сегашното им здравословно състояние. Искам да бъде сигурен, че никой от тях не е имал сериозни здравословни проблеми. По всяка вероятност и други колеги са имали подобни инциденти. Мисля, че си струва да хвърлим едно око...

— Списъкът ще бъде доста дълъг — предупреди го Клодия.

Джейсън го знаеше. В стремежа си да практикува това, което се нарича „превантивна медицина“, ГХП препоръчваше подобни изследвания на всички свои пациенти и беше създавала организация за обработката на голям поток хора. Между пет и десет души седмично минаваха през кабинета на самия Джейсън.

През следващите няколко часа цялото му внимание беше насочено към прегледите. Пациентите се редуваха един след друг, оплакванията им го заляха като пълноводна река. Сали беше неуморна и в стаята за прегледи се точеше безспирна редица хора. Джейсън успя да влезе в график едва след като взе решение да пропусне обяда.

Някъде в ранния следобед, току-що излязъл от стаята за прегледи след сигмоидоскопия на пациент с хроничен язвен колит, той улови погледа на Клодия, която дискретно му кимна по посока на регистратурата. На лицето и играеше нервна усмивка и Джейсън моментално усети, че нещо става.

— Имаш височайш гост — процеди през стиснати устни Клодия, опитвайки се да имитира героиня на Лил и Томлин.

— Кой? — попита Джейсън и очите му механично пробягаха по чакалнята.

— В кабинета е — уточни все така тайнствено Клодия.

Джейсън премести очи в указаната посока, но вратата беше затворена.

— Клодия! — рече отчетливо той, а в гласа му се появи хладна нотка. — Как си позволяваш да вкараш някого в кабинета ми?

— Той настоя — отвърна вече с нормален тон секретарката. — А коя съм аз, за да го спирам?

Очевидно посетителят беше успял да я обиди. Но за да го стори, той би трябвало да има някакъв пост в ГХП. Изведнъж се почувства уморен от играта на криеница.

— Ще ми кажеш ли кой е, или трябва да бъда изненадан? — остро попита той.

— Доктор Алвин Хейс! — тържествено обяви Клодия, запърха с мигли и издаде някакъв нечленоразделен звук.

Агнес, секретарката на Роджър, вдигна глава от документите пред себе си и кратко се изкиска.

Джейсън направи гримаса и им се закани с пръст. После се обърна и тръгна към кабинета си. Визита от страна на доктор Алвин Хейс беше нещо наистина необичайно. Той беше любимецът на ГХП, главният и всемогъщ шеф на научните изследвания, назначен с единствената цел да повдигне репутацията на Медицинския център. По подобен начин преди време болницата „Корпорация Хумана“ беше назначила д-р Уилям Де Вриз — хирургът, който пръв направи трансплантация на изкуствено сърце. По принцип ГХП е от типа на т.нар. Организации за поддържане на здравето (ОПЗ), които рядко се занимават с научни изследвания и разработки. Но назначението на Хейс, при това с приказно висока заплата, беше подчинено на една единствена цел — да популяризира и подобрява имиджа на ГХП като цяло, а и пред бостънските научни среди. Защото д-р Хейс беше молекулярен биолог със световна известност, когото списание Таим постави на корицата си веднага след като се появи научното съобщение за неговото откритие — метод за извличане на хормона на човешкия растеж от комбинирани по оригинален начин ДНК-технологии. Неговият хормон беше точно копие на естествения човешки хормон — нещо, което се постигаше за пръв път.

Дългогодишните усилия в тази насока бяха довели до близки по състав хормони, които обаче само приличаха на човешкия. Световната научна общественост прие откритието на д-р Хейс с открити адмирации. Джейсън отвори вратата на кабинета си. Нямаше представа защо го посещава човек като Хейс. По принцип той се правеше, че не го забелязва още от момента, в който се появи в Центъра, въпреки че двамата бяха състуденти в медицинския факултет на Харвард. След дипломирането поеха по различни пътища, но когато научи за назначението на Алвин Хейс, Джейсън отиде лично да го поздрави. И веднага съжали, че го е сторил. Алвин се държеше надут и резервирано, очевидно впечатлен от новия си статут на звезда. Презрението му към Джейсън беше очевидно — просто защото колегата му бе избрал да практикува клинична медицина. Така изтече почти година — всеки си гледаше работата и почти не контактуваше с другия. На практика Хейс не контактуваше с никого в ГХП, като все повече се превръщаше в това, което хората наричат „луд учен“. Занемари външния си вид с някакви торбести и негладени дрехи, пусна си дълга коса в стил от шейсетте, която никога не сресваше. Нямаше приятели, хората си шепнеха зад гърба му, но общо взето го уважаваха. Този човек притежаваше нечовешка работоспособност, оставаше в клиниката по цяла нощ, произвеждаше невероятно количество работни съобщения и научни статии.

Алвин Хейс се беше изтегнал в един от столовете пред писалището. На ръст беше почти колкото Джейсън, чертите на лицето му бяха някак по детски нацупени, разрошената коса скриваше хлътналите му бузи. От него се излъчваше онази типично „научна“ бледнина, която имат хората, прекарващи дълги часове в своите лаборатории. Но опитното око на Джейсън веднага улови особенния жълтеникав оттенък на кожата, който му придаваше измъчен и уморен вид. Дали визитата му е на професионална основа? — запита се той.

— Съжалявам за безпокойството — рече Хейс и бавно се изправи на крака. — Вероятно си много натоварен...

— Всъщност, не съм — излъга Джейсън, заобиколи бюрото и се отпусна на стола си. Ръката му нервно свали стетоскопа, който издайнически стърчеше от врата му. — Какво мога да направя за теб?

Хейс изглеждаше нервен и уморен, сякаш не беше спал няколко нощи подред.

— Трябва да поговорим — промърмори той и заговорнически се приведе напред.

Джейсън неволно се дръпна. Хейс имаше лош дъх, а очите му бяха изцъклени и разфокусирани, като на луд. Бялата му лабораторна манта беше мръсна и измачкана, а ръкавите и бяха навити високо над лактите. Каишката на часовника му беше толкова хлабава, че Джейсън се учуди как още не го е загубил.

— Какво имаш предвид?

Хейс се приведе още напред, пръстите му опряха в кожения блотер на бюрото.

— Не тук! — напрегнато прошепна той. — Довечера искам да говоря с теб, но извън периметъра на ГХП.

Настъпи напрегнато мълчание. Поведението на Хейс беше далеч от нормалното. Джейсън дори се запита дали да не го убеди да посети Патрик Килън — неговият приятел-психиатър, който сигурно можеше да му помогне повече. Но желанието на Хейс да разговарят извън болницата сочеше, че не става въпрос за здравословни проблеми...

— Важно е! — добави Хейс и ръката му нервно удари по плота.

— Добре, добре — побърза да се съгласи Джейсън, внезапно изплашен от вероятността другият да запрати нещо по него. — Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Предпочиташе да се срещне с Хейс на публично място.

— Добре. Къде?

— Все едно — сви рамене Джейсън. — Какво ще кажеш за Норд Енд и малко италианска храна?

— Добре. Кога и къде?

Джейсън обходи мислено ресторантите в бостънския Норд Енд — една невероятна плетеница от тесни и извити улички, която те кара да мислиш за чудотворно прелитане до някое малко градче в Южна Италия.

— Какво ще кажеш за „Карбонара“? — вдигна глава той. — Намира се на площад „Рейчъл Ревийър“, точно срещу къщата на Пол Ревийър...

— Знам го — кимна Хейс. — В колко часа?

— Осем?

— Осем е добре — кимна Хейс, стана и с несигурна крачка тръгна към вратата. — И не кани други хора. Искам да поговорим

насаме.

Излезе, без да чака отговор, вратата хлопна зад гърба му. Джейсън учудено поклати глава, въздъхна и отново насочи вниманието си към пациентите.

Потъна в работата си за броени минути и бързо забрави за странната визита на Хейс. Следобедът течеше без други изненади. По всичко личеше, че външните му пациенти се чувстват добре и реагират правилно на назначеното лечение. Това му помогна да възстанови част от самочувствието, изгубено поради внезапната смърт на Харинг. Когато свърши с поредната дребна хирургическа интервенция и излезе в коридора, в чакалнята имаше само двама пациенти. Миг преди да влезе в кабинета и да продиктува току-що направените процедури, очите му попаднаха на Шърли Монтгомъри, която се беше облегла на гишето на регистратурата и си бърбеше с една от секретарките. В рамките на клиничната околна среда Шърли беше като Пепеляшка на бала. За разлика от останалите жени, които бяха облечени в бели поли и блузки или бели панталони, Шърли носеше консервативно скроена копринена рокля, с която напразно се опитваше да скрие изключително привлекателната си фигура. Малцина от онези, които неволно се заглеждаха в тази фигура, можеха да допуснат, че Шърли е главен изпълнителен директор на цялата организация, наречена „Гуд Хелт План“. Тя наистина беше атрактивна като модел, но това не и пречеше да има докторска степен по болнично администриране от Колумбийския университет и магистърска диплома от Харвард Бизнес Скул.

Притежателка на толкова очебийни физически и умствени качества, Шърли би могла да се държи предизвикателно, но не го правеше. Беше леснодостъпна и чувствителна жена, която се разбираше с всички: хората от поддръжката, секретарките, сестрите и дори с хирурзите. Шърли Монтгомъри имаше лична заслуга за съставянето на онова лепило, благодарение на което ГХП стана един здрав и сплотен колектив.

Зърнала Джейсън, тя се извини на секретарките и тръгна към него с походката на родена танцьорка. Гъстата и кестенява коса беше отметната назад, а гримът беше положен толкова майсторски, че лицето и изглеждаше чисто и сякаш току-що измито. В огромните и сини очи светеше неподправена интелигентност.

— Извинете ме, доктор Хауърд — започна официално тя, но в ъгълчетата на устните и потрепваше едва доловима закачка. Вече няколко месеца двамата излизаха заедно, при това без никой от болничния състав да го разбере. Всичко започна по време на една от традиционните годишни срещи на личния състав, когато двамата се запознаха с коктейли в ръце. Джейсън я почувства близка в момента, в който научи, че съпругът и наскоро беше починал от рак.

По време на вечерята, която последва, тя му разказа и някои подробности. Една сутрин преди около три години мъжът и се събудил с непоносимо главоболие. Няколко месеца по-късно вече бил мъртъв от мозъчен тумор, който отказал да реагира на каквото и да било лечение. По онова време и двамата работели в болницата „Корпорация Хумана“, но след нещастията и тя — подобно на Джейсън — изпитала нужда да смени обстановката и заминала за Бостън. Поднесена с прости думи, тази история дотолкова трогна Джейсън, че той най-сетне се реши да разруши стената на мълчанието, която беше издигнал около себе си. Още същата вечер той сподели с Шърли всичките си душевни мъки, свързани с катастрофата и смъртта на съпругата му.

Благодарение на тази невероятна близост на съдбите си, двамата завързаха една общо взето стабилна връзка, която се люшкеше някъде между близкото приятелство и любовта. Но и двамата не бързаха, тъй като си даваха сметка колко пресни са раните в душите им.

Джейсън беше объркан. Никога досега тя не беше търсила контакт с него по този начин. Както обикновено, той имаше съвсем бегла представа за процесите, които протичат в необикновения и ум. В много отношения Шърли беше най-комплицираната жена, която беше срещал.

— С какво мога да ви помогна? — попита той, напразно опитвайки се да разгадае намеренията и.

— Вероятно си много зает, но исках да попитам какви са плановете ти за довечера... — Преди да продължи, Шърли понижи глас и се обърна с гръб към Клодия, която ги наблюдаваше втренчено: — Стана така, че организирам една импровизирана вечеря с няколко познати от Харвард Бизнес Скул. Ще ми бъде приятно, ако дойдеш и ти...

Джейсън веднага съжали за вечерята, която си беше уредил с Алвин Хейс. Защо всъщност не се разбраха за по едно питие?

— Знам, че те хващам неподготвен — подхвърли Шърли, моментално усетила колебанието му.

— Няма нищо, но работата е там, че вече обещах на Алвин Хейс да вечеряме заедно — въздъхна Джейсън.

— Нашият доктор Хейс? — не скри учудването си Шърли.

— Че кой друг? Знам, че звучи странно, но той изглеждаше много зле, почти не на себе си... Испитах съжаление към него, въпреки че никога не се е държал любезно с мен. И му предложих да вечеряме заедно...

— Жалко! — поклати глава Шърли. — Тези хора със сигурност щяха да ти харесат. Е, някой друг път...

— Аз ще почерпя — обеща Джейсън, поколеба се за миг и, спомнил си за разговора с Роджър Уенамейкър, побърза да добави:

— Може би трябва да те информирам, че възнамерявам да свикам общо събрание. Няколко пациента починаха от коронарни заболявания, които са останали неоткрити по време на профилактичните прегледи. В качеството си на действащ началник отделение възнамерявам да разгледаме по-подробно този проблем, защото едва ли е добра реклама за болницата, когато пациентите ни падат и умират само месец след като са получили „чиста сметка“ относно здравето си...

— Мили Боже! — направи гримаса Шърли. — Не започвай да разпространяваш подобни слухове!

— А не мислиш ли, че е малко изнервящо, когато пациент, когото си прегледал с цялото си умение и познания и когото си обявил за здрав, изведнъж се връща в болницата в катастрофално състояние и малко по-късно умира? Избягването на подобни състояния е основната цел и задача на всеки лекуващ лекар. Според мен трябва да увеличим до крайност чувствителността на нашите стрес-тестове.

— Достойна за уважение цел — кимна Шърли. — Нямам нищо против нея, само те моля да не вдигаме излишен шум. Нашите лекуващи лекари играят важна роля в кампанията за привличането на редица големи корпоративни клиенти, които действат в района. Нека този проблем си остане в рамките на отделението.

— Разбира се — кимна Джейсън. — Съжалявам за довчера...

— Аз също — отвърна Шърли, после се огледа и отново понижи глас: — Мисля, че този доктор Хейс не си пада по обществения

живот... Всъщност, има ли му нещо?

— И за мен е загадка — призна Джейсън. — Но ако науча нещо, веднага ще ти кажа...

— Много държа на това — погледна го умолително Шърли. — Ако щеш и само поради факта, че аз бях сред хората, които настояваха да го назначим. Чувствам се отговорна. Засега чао, скоро пак ще говорим...

Стройната и фигура бързо се отдалечи по посока на регистратурата. Поздравяваше пациентите и приемаше поздравя, на лицето и грееше любезна усмивка.

Джейсън остана да гледа след нея, после улови втренчения поглед на Клодия и рязко се обърна. Секретарката виновно наведе глава и продължи прекъснатата си работа. Дали тайната ни вече е станала публична? — запита се той, имайки предвид връзката си с Шърли. После сви рамене и насочи вниманието си към последните двама пациенти.

ВТОРА ГЛАВА

Късната есен в Бостън беше сезон, който Джейсън харесваше, въпреки че предвещаваше дълга и доста сурова зима. Облечен в доста протъркания си тренчкот марка „Бърбъри“ и с широкопола шапка в стил „Индиана Джонс“, той се чувстваше достатъчно защитен от ледената октомврийска вечер.

Докато изкачваше стръмната улица Маунт Върнън, в краката му шумоляха жълтите и отдавна мъртви листа на уличните дървета, подгонени от слаб, но доста студен ветреца. Не след дълго мина през пасажа с колоните на Щатското събрание, пресече площада пред Правителствения център и, заобикаляйки уличните музиканти и фокусници на пазарчето Фануел Хол, навлезе в Норд Енд — италианският квартал на Бостън. Тук гъмжеше от хора: мъжете стояха по ъглите на групички и оживено жестикулираха, жените си разменяха новини направо през прозорците на тесните улички. Въздухът беше напоен с миризмата на печено кафе и бадемови сладки. Подобно на истинската Италия, този квартал беше царството на ароматите.

На две пресечки след Хановър стрийт Джейсън свърна надясно и веднага видя светещата реклама над скромната дървена къщичка на Пол Ревийър. В средата на калдаръмения площад се издигаха две метални колони с тежка котвена верига между тях. Точно срещу къщата на Ревийър се намираше „Карбонара“ — един от любимите ресторанти на Джейсън. На площада имаше още два италиански ресторанта, но те не можеха да се сравняват с „Карбонара“. Изкачи стъпалата към входа, където беше посрещнат от метр д’отела. Човекът го познаваше и без колебание го поведе към любимата му маса до прозореца, през който се виждаше целият площад. Подобно на много места в Бостън, и тук се усещаше нещо нереално — сякаш нещата навън не бяха истински, а някакъв филмов декор.

Поръча си бутилка бяло вино „Тави“, замези с някакво „антипасто“ и зачака появата на Хейс. Десетина минути по-късно пред заведението спря такси и от него слезе колегата му. Но вместо да

тръгне към вратата, той остана на тротоара и дълго се взира в посоката, от която беше дошъл. Джейсън мълчаливо го наблюдаваше и се питаше какво още чака.

Когато най-сетне влезе и келнерът го съпроводи до масата, Джейсън забеляза колко не на място изглежда Хейс сред елегантно обзаведеното заведение и добре облечените му клиенти. Въпреки, че вместо лекъсаната лабораторна престилка беше намъкнал някакво торбесто сако от туид с отпрано кожено парче плат на лакътя. Ходеше така, сякаш нещо го болеше и Джейсън за момент си помисли, че може да е пиян.

Без да показва с нищо, че е забелязал присъствието му, Хейс се тръшна на свободния стол и заби поглед през прозореца навън, очите му отново опипаха Норд стрийт, по която беше дошъл. Появи се някаква двойка, хваната за ръце. Той ги проследи с очи, докато се загубиха надолу по Принс стрийт. Очите му изглеждаха стъклени, а Джейсън забеляза новата червеникава мрежа от тънки капиляри, която покриваше носа му. Кожата му беше бледа и имаше онзи цвят на слонова кост, който Джейсън вече познаваше от покойния Харинг. По всичко личеше, че този човек не е добре. Пръстите му се заровиха в единия от издутите джобове на сакото и измъкнаха смачкан пакет „Кемъл“ без филтър. Запали една, ръцете му видимо трепереха.

— Следят ме! — съобщи той с трескаво блестящи очи.

Джейсън не знаеше как да реагира.

— Сигурен ли си?

— Никакво съмнение! — отсече Хейс и изпусна гъст облак дим. Късче пепел падна върху снежнобялата покривка, но той не го забеляза.

— Тъмнокос тип, облечен като манекен, най-вероятно чужденец... — В гласа му прозвуча неочаквана злоба.

— И това те тревожи, така ли? — попита Джейсън, решил да се прави на психиатър. По всичко личеше, че тоя тип насреща му ще се окаже и параноик.

— Да, за Бога! — извика Хейс. Няколко глави се извърнаха към масата им и той понижи тон: — Ти няма ли да се тревожиш, ако някой иска да те убие?

— Да ме убие ли? — озадачено промърмори Джейсън, вече убеден, че човекът насреща му е луд.

— Абсолютно. А също и сина ми...

— Не знаех, че имаш син — подхвърли Джейсън.

Всъщност той не знаеше и дали Хейс е женен. В болницата се говореше, че когато търси забавление, той обикновено ходи по дискотеки.

Хейс смачка цигарата в пепелника, изруга под нос и запали друга. Издуха дима на няколко къси и нервни серии, а Джейсън изведнъж си даде сметка, че този човек е на ръба на нервната криза и отношението към него трябва да бъде предпазливо.

— Извинявай, ако кажа нещо тъпо, но бих искал да ти помогна — започна той. — Предполагам, че точно по тази причина и ти пожела да говориш с мен. Честно казано, Алвин, не изглеждаш добре...

Хейс подпря десния си лакът на масата. Запалената цигара се озова в опасна близост с разрошената му коса. Джейсън изпита желание да отметне кичура назад или да му отнеме цигарата. Никак не му се искаше да стане свидетел на самозапалване. Но не направи нищо, тъй като се страхуваше от близкото до припадък състояние на колегата си.

— Ще желаят ли господата да поръчат? — попита един келнер, появил се като призрак край масата.

— За Бога, не виждате ли, че говорим? — изгледа го с ненавист Хейс.

— Моля за извинение, сър — промълви човекът, поклони се и се отдалечи.

След като напълни дробовете си с въздух, Хейс отново насочи вниманието си към Джейсън.

— Значи не изглеждам добре, а?

— Не. Кожата ти е бледа, изглеждаш изтощен и разтревожен.

— Аха, проникателният диагностик! — саркастично проточи Хейс, после тръсна глава: — Извинявай, не искам да се държа гадно... Прав си. Не се чувствам добре. Всъщност, чувствам се ужасно!

— Какъв ти е проблемът?

— Какъв ли не! Имам артрит, хроническо разстройство, замъглено зрение. Дори и суха кожа. Глезените ме сърбят до полуда, тялото ми буквално се разпада!

— Май беше по-добре да се видим в кабинета ми — подхвърли Джейсън. — Очевидно трябва да те подложим на преглед...

— Може би, но по-късно — тръсна глава Хейс. — Не е тази причината, поради която пожелах да се видим. За мен вероятно вече е късно, но може би ще успея да спася сина си... — Той изведнъж млъкна, заби пръст в дебелилото стъкло на прозореца и дрезгаво прошепна:

— Ето го!

Джейсън бързо се обърна и успя да зърне някаква неясна фигура, която бързо се отдалечаваше по Норд стрийт. После отново насочи вниманието си към Хейс:

— Но откъде знаеш, че това е именно той?

— Следи ме от момента, в който напуснах ГХП. Мисля, че търси удобен момент да ме убие...

Лишен от възможността да прецени кое е истина и кое въображение, Джейсън мълчаливо огледа колегата си. Човекът се държеше меко казано странно, но в главата му изплува едно колкото старо, толкова и вярно клише: Дори параноиците имат врагове. Може би някой наистина го следи... Извади изпотената бутилка „Тави“ от кофичката с лед и напълни чашите.

— Май ще е най-добре да започнеш отначало — подхвърли той.

Хейс метна съдържанието на чашата в гърлото си с онази лекота, с която жадният пие вода, после избърса уста с опакото на дланта си.

— Това е една много странна история — промърмори той. — Може ли още малко вино?

Джейсън мълчаливо напълни чашата му.

— Предполагам, че не знаеш кой знае какво за посоката на моите научни изследвания — започна Хейс.

— Имам известна представа...

— Растеж и развитие — продължи колегата му, без да показва, че го е чул. — Как се включват и изключват гените. Като пубертета... Който включва точно най-подходящите гени. Решаването на този проблем ще бъде огромно постижение. Не само ще бъдем в състояние да контролираме растежа и развитието, но по всяка вероятност ще може да „изключваме“ тежките заболявания, включително рака, или пък да накараме клетките на сърдечния мускул да се възпроизвеждат и по този начин да ликвидират последиците от инфаркта. Както и да е. Казано по най-прост начин, обект на моите научни интереси са именно включването и изключването на гените, които контролират растежа и

развитието. Но и тук, както често се случва в научно-изследователската дейност, случайният развой на събитията играе доста важна роля. Преди около четири месеца се натъкнах на нещо абсолютно неочаквано — иронично, но едновременно с това смайващо. Говоря за откритие с огромно научно значение, което е достойно за Нобеловата награда. Джейсън направи усилие да прикрие недоверието си. В същото време се запита дали Хейс не показва симптоми на грандоманство, които вървят в комплект с параноята му.

— Какво откритие си направил? — попита той.

— Почакай за момент — спря го Хейс, остави цигарата в пепелника и притисна гърдния си кош.

— Добре ли си? — погледна го с тревога Джейсън. Кожата на колегата му сякаш бе посивяла още повече, по челото му избиха ситни капчици пот.

— Добре съм — увери го Хейс и сложи ръката си на масата. — Не съобщих за откритието си, тъй като си давах сметка, че то е само път към нещо още по голямо, още по-фундаментално. Имам предвид нещо от сорта на антибиотиците, или структурата на ядрото на ДНК... Бях толкова развълнуван, че работех нонстоп, двадесет и четири часа в денонощието. След което изведнъж разбрах, че откритието ми вече не е тайна, че се използва в практиката... — Хейс млькна и се вторачи в Джейсън. Объркването в очите му бързо се превърна в страх.

— Алвин, какво има? — тревожно попита Джейсън.

Хейс не отговори. Дясната му ръка отново се вдигна към гърдите. От устата му излетя стон, пръстите му се вкопчиха в покривката. Чашите паднаха и се разляха. Започна да се изправя, но краката му се подгънаха. В същия миг от гърлото му излетя нещо като задавена кашлица, последвана от плътна струя кръв, която плисна върху покривката и опръска Джейсън, който ужасено скочи на крака и събори стола си. Кръвта продължаваше да блика като фонтан. Изригваше на вълни, пръскайки всичко наоколо. Салонът на елегантния ресторант се изпълни с ужасени викове.

Като лекар Джейсън веднага разбра какво се е случило. Кръвта беше яркочервена и бликаше от устата на Хейс като изтласквана от мощна помпа. Това означаваше, че идва директно от сърцето. В секундите, които последваха, Хейс остана изпънат в стола си, страхът в очите му отстъпи място на объркване и болка. Джейсън заобиколи

масата и го сграбчи за раменете. За нещастие нямаше начин да спре кръвта. Алтернативите пред колегата му бяха две: да умре от загуба на кръв, или да се задуши. Джейсън не можеше да направи нищо, освен да го държи за раменете и да наблюдава как животът напуска тялото му.

Не след дълго Хейс омекна като гумен и въпреки усилията на Джейсън започна да се свлича към пода. Доказано е, че човешкото тяло съдържа около шест литра кръв, но тази, която се беше разляла по масата и пода изглеждаше значително повече. Джейсън се пресегна към съседната, вече опразнена маса, и взе една от салфетките, за да избърше ръцете си.

За пръв път от началото на нещастията започна да си дава сметка къде се намира. Останалите клиенти на ресторанта бяха напуснали масите си и се притискаха плътно един до друг в противоположния край на салона. Неколцина от тях повръщаха.

Самият метр д'отел се олюляваше, а лицето му беше станало зеленикаво.

— Повиках линейка — успя да смутолеви той, след което побърза да скрие устата си зад салфетката, която държеше в ръка.

Джейсън сведе поглед към тялото на Хейс в краката си. Нямаше начин да го спаси, просто, защото в момента липсваше операционна, апарат сърце-бял дроб и промишлени количества донорска кръв. В този случай линейката не вършеше никаква работа. Поглеждайки отново към неподвижното тяло, той стигна до предположението, че този човек вероятно е имал рак на белите дробове. Спукването на аортата сигурно е причинено от някой тумор и именно това е причината за обилния кръвоизлив. По ирония на съдбата цигарата на Хейс продължаваше да дими в пепелника, наполовина запълнен със съсирваща се кръв. Тънка струйка дим се издигаше към тавана.

В далечината се долови вой на сирена, очевидно на повиканата линейка. Но преди нейното пристигане пред входа на ресторанта спря патрулна кола с включена синя лампа. От нея изскочиха двама униформени полицаи, които тичешком се насочиха към вратата. Зърнали кървавата сцена, и двамата се заковаха на място. По-младият от тях — русокосият Питър Карбо, който изглеждаше на не повече от деветнадесет, бързо започна да бледнее. Забелязал това, партньорът му

Джеф Марио побърза да го изпрати в другия край на салона, за да разпита гостите. Джеф Марио беше на годините на Джейсън.

— Какво е станало тук, по дяволите? — попита той, докато очите му смаяно пробягваха по окървавената маса.

— Аз съм лекар — обади се Джейсън. — Този човек с мъртъв поради масивен вътрешен кръвоизлив. Никой не би могъл да му помогне...

Джеф Марио клекна над проснатия Хейс и хвана китката му. Убедил се, че пулс няма, той бавно се изправи и насочи вниманието си към Джейсън.

— Вие приятел ли сте му?

— По-скоро колега — отвърна Джейсън. — И двамата работим в Гуд Хелт План...

— Значи и той е лекар, така ли? — попита Джеф Марио, стрелвайки с палец пространството зад гърба си.

Джейсън кимна.

— Болен ли беше?

— Не съм сигурен... Ако трябва да правя предположения, бих казал рак. Но не мога да бъда сигурен...

Джеф Марио измъкна бележник и писалка.

— Как му е името? — започна разпита той.

— Алвин Хейс.

— Има ли семейство доктор Хейс?

— Предполагам — колебливо отвърна Джейсън. — Да ви кажа честно, аз не знам много за личния му живот. Спомена за някакъв син, следователно трябва да има семейство...

— Знаете ли домашния му адрес?

— Страхувам се, че не.

Офицер Марио го огледа с хладен и доста настойчив поглед, после се наведе и започна да претърсва джобовете на Хейс. Извади един портфейл и започна да преглежда картите в него.

— Този човек няма дори шофьорска книжка — констатира с леко учудване той, след което погледна Джейсън, сякаш чакаше потвърждение.

— Не мога да знам това — отвърна онзи и за пръв път усети как тялото му започва да се тресе. Явно шокът отминаваше и на негово място се настаняваше ужасът.

Воят на сирената достигна своето кресчендо, после заглъхна. Линейката закова пред ресторанта. Към включения син буркан на патрулната се присъедини и червеният на „Бърза помощ“. Няколко секунди по-късно в салона се появиха двама униформени санитарии, единият носеше доста обемисто метално куфарче. Без да се оглеждат, те се насочиха директно към тялото на Хейс.

— Този човек е лекар — подхвърли Джеф Марио и махна към Джейсън с химикалката си. — Той казва, че всичко е свършило. Човекът е получил кръвоизлив вследствие на рак...

— Не съм сигурен, че е рак — обади се Джейсън. Гласът му прозвуча малко по-тънко, отколкото очакваше и това го накара да замълчи. Треперенето му вече беше съвсем видно и той преплете пръсти в опит да го скрие.

Единият от санитарите направи кратък преглед на Хейс, след което се изправи и каза на колегата си да отиде за носилката.

— Ето го и адресът му — обади се Джеф Марио, който беше продължил с прегледа на портфейла. В ръката му имаше някаква картичка: — Живее съвсем близо до Градската болница на Бостън...

Записа си адреса в бележника, а по-младият му колега се зае да записва данните на всички свидетели, включително и на Джейсън.

Когато всичко приключи, Джейсън попита дали може да придружи тялото. Струваше му се тъжно да остави Хейс самичък в нерадостното му пътуване до моргата. Ченгетата отвърнаха, че нямат нищо против. Когато излязоха, на площада се бяха събрали доста хора. Подобни новини се разпространяват из Норд Енд със скоростта на горски пожар. Тълпата обаче беше тиха, обзета от страхопочитание пред смъртта.

Джейсън улови фигурата на един спретнато облечен мъж, който очевидно се стараеше да не изпъква сред тълпата. Приличаше на бизнесмен — повече латино или испанец, отколкото италианец. Това личеше най-вече по дрехите му. За момент Джейсън се учуди, че изобщо е привлякъл вниманието му. После единият от санитарите го докосна по рамото и попита:

— Искате ли да се возите при приятеля си?

Джейсън кимна и се качи през задната врата на линейката. Отпусна се на сгъваемото столче в единия край, санитарят зае другото — по-близо до главата на трупа. Линейката потегли с рязко

разклащане. През задното стъкло се мерна ресторантът и хората пред него, които бързо изчезнаха в мрака. Завиха по Хановър стрийт и той трябваше да се хване за нещо. Сирената не беше включена, но червеният буркан работеше. Светлината му се отразяваше във витрините на магазините, покрай които преминаваха.

Пътуването им продължи не повече от пет минути. Санитарят направи опит да завърже разговор, но Джейсън му даде да разбере, че не е в настроение. Забил поглед в покритото тяло върху носилката, той правеше опит да осъзнае и приеме случилото се. Не можеше да се отърве от мисълта, че смъртта го дебне по петите. Това го накара да се почувства отговорен за Хейс, макар и по особен начин — сякаш човекът щеше още да е жив, ако не бе имал нещастieto да го срещне... Даваше си сметка, че поставени на рационално ниво, такива мисли са просто смешни, но чувствата не винаги се облягаха на рационалното...

След рязък ляв завой линейката рязко намали ход, измина няколко метра на заден и спря. Джейсън разбра къде се намират в момента, в който задната врата беше отворена: в задния двор на Масачузетската Обединена болница. Той я познаваше добре, тъй като преди години именно тук беше изкарал стажа си по вътрешни болести. Надигна се и слезе. Двамата санитарии разтовариха тялото на Хейс с лекота, придобита от дълъг опит. Сгъваемите колела тихо изтракаха върху асфалта и носилката се превърна в подвижно легло. Насочиха се към спешното отделение без да кажат нито дума. Една от дежурните сестри им посочи пътя към свободната манипулационна.

Макар и медицинско лице, Джейсън не познаваше процедурите, свързани с предаване на мъртво тяло. Остана леко изненадан от факта, че са го докарали в спешното отделение, просто защото на Хейс вече никой не можеше да му помогне. Но като се замисли, стигна до заключението, че човекът трябва да бъде обявен за мъртъв официално. Така поне правеха, докато той самият работеше в обикновена болница.

Манипулационната беше оборудвана с обичайните неща, готови за незабавна употреба. В ъгъла имаше малък умивалник и Джейсън се възползва от него, за да измие ръцете си от кръвта на Хейс. Кратък поглед в малкото огледало над умивалника го информира, че малки червени точки има по цялото му лице, включително челото и брадата. Изми и него, след което бавно се подсуши с няколко книжни салфетки. Предната част на ризата, самото и панталоните му също бяха

опръскани, но за тях нищо не можеше да направи. В момента, в който затвори крановете, в стаята влетя мъж с бял халат и бележник в ръце. Той безцеремонно отметна покривалото от трупа на Хейс и опря стетоскопа си в шията му. Лицето на мъртвеца изглеждаше мраморно бяло под ярката светлина на луминесцентните лампи.

— Роднина ли сте? — небрежно попита практикантът, докато местеше стетоскопа по гърдите на умрелия.

Джейсън го изчака да измъкне крайниците от ушите си и една тогава отговори:

— Не, колега съм. Работехме заедно в Гуд Хелт.

— Вие сте лекар? — В гласа на практиканта не се долови нито учудване, нито повече респект. Джейсън само кимна с глава. — Какво се случи с приятеля ви? В ръцете на дежурния се появи миниатюрно електрическо фенерче, лъчът се насочи към замръзналите зеници на Хейс.

— Получи тежък кръвоизлив направо на масата.

Отговорът прозвуча преднамерено грубо, просто, защото Джейсън се почувства леко засегнат от безцеремонното отношение на практиканта.

— А, стига бе! — заряза всякакви норми онзи. — Направо на масата, а? Трябва да е било бая фонтан! — дръпна чаршафа обратно над глава на Хейс и небрежно добави: — Е, наистина е съвсем умрял.

С върховно усилие на волята Джейсън се удържа да не нахока този безсърдечен млад човек, който дори още не беше лекар. Успя само защото осъзнаваше, че това би било чиста загуба на време. Стана и излезе. Оживлението около приемното на спешна помощ му напомни за собствените му дежурства като практикант. Оттогава беше минало много време, но тук явно нищо не се беше променило.

Тридесет минути по-късно тялото на Хейс беше върнато обратно в линейката. Джейсън стана свидетел на акта по прехвърлянето, после колебливо пристъпи напред и попита:

— Ще имате ли нещо против, ако дойда и аз? Даваше си сметка, че това импулсивно желание беше родено от шока, но не можеше да се спре.

— Отиваме само до моргата — отвърна шофьорът, после разпери ръце: — Но нямам нищо против, бъдете мой гост.

Колата потегли, спусна се от рампата и се насочи към изхода. Джейсън изведнъж се приведе напред и потръпна от изненада. На две крачки от бариерата стоеше същият безупречно облечен бизнесмен, който беше забелязал пред ресторанта. Замисли се за известно време, после сви рамене. Вероятно човекът е друг и само прилича на онзи... Въпреки това отчете, че лицето на човека отгатък бариерата имаше същите латиноамерикански черти...

Джейсън не беше стъпвал в градската морга. Докато санитарите тикаха количката с трупа на Хейс през очуканите и скърцащи летящи врати, той си помисли, че първото му посещение тук не би трябвало да е свързано с този тъжен случай. Обстановката беше толкова неприятна, колкото я беше рисувало въображението му. Залата за съхранение на телата представляваше едно огромно правоъгълно помещение, стените на което бяха заети от квадратните метални врати на хладилните камери, които някога сигурно са били бели. Самите стени, както и подът, бяха покрити със стари, протъркани и напукани плочки. В средата бяха струпани няколко колички като тази на Хейс, върху които имаше трупове. Чаршафите, които покриваха някои от тях, бяха окървавени. Въздухът тежеше от рибешката миризма на дезинфектанти, от която на Джейсън бързо започна да му се повдига. Едър мъжага с гумена престилка пристъпи към количката на Хейс и помогна на санитарите да прехвърлят тялото му на една лекъосана и стара носилка, която очевидно беше виждала много неща. После малката групичка се оттегли в близката канцелария, за да попълни съответните формуляри.

За миг Джейсън остана сам сред труповете, замислил се за внезапния край на достойния живот, който беше водил Хейс. После, преследван от живите видения на собственото си пътуване до болницата след смъртта на Даниеле, той пое по петите на санитарите от „Бърза помощ“.

Когато е била построена преди петдесет години, Градската морга на Бостън положително е била считана за връх на специализираната архитектура. Докато изкачваше широкото стълбище към кабинетите, Джейсън забеляза няколко архитектурни детайла, взети директно от древните строители на египетските пирамиди. Но половин век е много време и това личеше от състоянието на сградата. То можеше да се характеризира само с три думи — тъмно, мръсно и неподходящо за

целта. Джейсън не искаше да си представя на какви ужаси са били свидетели тези стени. Дебелакът от моргата и двамата санитарии се бяха набутали в тесен като телефонна кабина офис. Бяха успели да попълнят необходимите формуляри и в момента весело се смееха, абсолютно равнодушни към потискащата атмосфера в това царство на смъртта. Джейсън прекъсна разговора им, за да попита дали в моргата има патолог.

— Аха — кимна дебелият. — Доктор Данфорт е в залата за аутопсии, където приключва един спешен случай...

— А къде мога да я почакам? — попита той, осъзнал, че не е в състояние да издържи обстановката в една аутопсионна.

— На горния етаж има библиотека — отвърна служителят. — В съседство на кабинета на доктор Данфорт...

Библиотеката се оказа мрачно и прашно помещение с огромни, навързани на снопове архиви на доклади за аутопсии, най-старите, от които датираха някъде от средата на XVIII век. В центъра беше разположена тежка дъбова маса, около която бяха подредени също така солидни шефски кресла. На всичкото отгоре имаше и телефон. След известно колебание Джейсън реши да се обади на Шърли. Даваше си сметка, че тя е в разгара на интересна вечеря, но все пак се чувстваше длъжен да я предупреди.

— Джейсън! — зарадва му се тя. — Ще дойдеш ли?

— За съжаление не. Случи се голяма неприятност.

— Неприятност?

— Новината ще те шокира и по-добре седни — предупреди я той.

— Стига си ме измъчвал — изрази протеста си Шърли, но в гласа и се промъкна нотка на тревога.

— Алвин Хейс е мъртъв.

Насреща настъпи тишина, нарушавана от съвсем неуместните за ситуацията весел смях и звън на чаши.

— Боже мой... Какво стана?

— Не съм съвсем наясно — отвърна Джейсън, решил да и спести ужасните детайли. — Нещо като вътрешна катастрофа от медицински характер.

— Сърдечен удар?

— Нещо такова — неопределено отвърна той.

— Господи! Горкият човек!

— Знаеш ли нещо за семейството му? Тук ме питаха, но аз не можах да им кажа нищо...

— И аз не знам кой знае колко. Разведен е, има и деца, но според мен те са при бившата му съпруга. А тя живее някъде около Манхатън... Май това е всичко, което знам. Хейс пазеше личния си живот в дълбока тайна.

— Съжалявам, че те обезпокоих в такъв момент...

— Не ставай глупав. Къде си?

— Качих се в линейката с тялото на Хейс...

— Ще дойда да те взема.

— Няма нужда — побърза да откаже Джейсън. — Искам да разменя две думи с патолога, а след това ще си взема такси.

— А как се чувстваш? — загрижено попита Шърли. — Преживял си такъв кошмар!

— Е, бил съм и по-добре — призна с лека въздишка Джейсън.

— Това решава въпроса — отсече младата жена. — Идвам да те прибера!

— Ами гостите ти? — възрази той, но от тона му личеше, че го прави с половин уста. Чувстваше се виновен, че и разваля празника, но не чак толкова, че да откаже офертата и. Съзнаваше, че след всичко преживяно никак не му се иска да бъде сам.

— Те могат да се погрижат за себе си — отвърна на въпроса му Шърли. — Къде точно се намираш?

Джейсън и даде инструкции, затвори и отпусна глава в дланите си.

— Моля за извинение — разнесе се басов глас зад гърба му. — Вие ли сте доктор Джейсън Хауърд?

— Аз съм.

Стреснат, Джейсън изправи гръб и се обърна назад.

Мъжът беше едър, с широко лице и увиснали клепачи. Под сплескания му като на боксьор нос блестяха два реда едри, почти квадратни зъби. Косата му беше тъмна, с червеникав оттенък.

— Аз съм детектив Майкъл Кърън от отдел „Убийства“ — представи се той и протегна огромната си мазолеста длан.

Джейсън я стисна, все още объркан от внезапната поява на цивилния детектив. Изминаха няколко секунди преди да си даде

сметка, че полускритите от клепачите очи на детектива го опипват отгоре до долу, при това с безкрайно внимание.

— Полицай Марио докладва, че сте били в компанията на жертвата — промърмори най-сетне детектив Кърън и придърпа близкия стол.

— Вие разследвате смъртта на Хейс? — погледна го въпросително Джейсън.

— Да, такива са правилата — кимна едрият мъж. — Според полицай Марио, сцената е била доста страшна... Не искам моят началник да ръмжи, ако по-късно възникнат някакви въпроси.

— Разбирам — кимна Джейсън. Появата на детектив Кърън му напомни за твърдението на Хейс, че някой иска да го убие. Разбира се, смъртта му едва ли беше убийство, но той си даваше сметка, че именно опасенията на Хейс го бяха довели в моргата, за да научи причините за смъртта.

— Както и да е — въздъхна детектив Кърън. — Ще трябва да ви задам обичайните въпроси. По ваше мнение, беше ли доктор Хейс „в очакване“ на смъртта? Тоест, имаше ли някакво тежко заболяване?

— Доколкото знам, не — поклати глава Джейсън. — Въпреки, че и при двете ни срещи днес — първата беше следобед в болницата, аз останах с впечатление, че този човек не е добре...

Тежките клепачи на детектив Кърън леко потрепнаха.

— Какво искате да кажете?

— Изглеждаше много зле. А когато му го споменах призна, че наистина не се чувства добре.

— Какви бяха симптомите? — попита детективът, докато вадеше малкия си бележник.

— Преумора, нервен стомах, болки в ставите. Помислих си за грип, но не мога да бъда сигурен.

— А какво заключение си направихте от тези симптоми?

— Изпитах безпокойство — призна Джейсън. — Предложих му да дойде в кабинета ми, за да му направя някои изследвания. Но той настоя да се видим извън болницата.

— Защо?

— Така и не можах да разбера...

Джейсън помълча малко, после започна да разказва за вероятната параноя на Хейс и твърдението му, че е направил епохално откритие.

Кърън прилежно си записа всичко това, после вдигна глава. В очите му се четеше доста по-голямо оживление.

— Какво искате да кажете с тази параноя? — попита той.

— Каза, че някой го следи с цел да го убие. Не само него, но и сина му...

— Каза ли кой е този някой?

— Не. За да бъда съвсем откровен ще добавя, че взех думите му за празни брътвежи. Поведението му беше странно. Имах чувството, че всеки момент ще декомпенсира...

— Да декомпенсира ли? — втренчи се в него едрият мъж.

— Нервна криза — поясни Джейсън.

— Ясно — кимна детективът и отново сведе глава над бележника си. Джейсън го гледаше как пише, Имаше любопитния навик периодично да облизва върха на химикалката си.

В този момент на вратата се изправи нова фигура, поколеба се за миг, след това тръгна да обикаля дългата маса вдясно от Джейсън. Двамата мъже едновременно се изправиха на крака. Фигурата се оказа притежание на дребничка жена, която едва ли имаше метър и петдесет. Тя се представи като доктор Маргарет Данфорт с глас, който, в контраст с дребната фигура, прозвуча изключително авторитетно между стените на малкото помещение.

— Седнете — изкомандва тя и се усмихна на Кърън, когото очевидно познаваше.

На пръв поглед жената изглеждаше някъде към четиридесетте. Имаше дребни и деликатни черти с извити вежди, които и придаваха вид на невинно дете. Косата и беше къса и силно къдрава, беше облечена в тъмна рокля с дантелена яка. На Джейсън му беше трудно да си я представи в ролята, която медицинската общност на Бостън и беше отредила с пълно единодушие — ролята на най-добрият съдебен патолог в града.

— Какъв ви е проблемът? — попита тя, преминавайки направо към работата. Под очите и имаше тъмни кръгове и Джейсън предположи, че е на работа още от ранните утринни часове. Детектив Кърън дръпна стола си назад и промърмори:

— Внезапна смърт на лекар в един ресторант на Норд Енд. Повърнал е огромно количество кръв...

— Изкашлял, бих казал аз — поправи го Джейсън.

— Тъй ли? — извърна се към него едрият мъж и близна химикалката си, готов да нанесе корекцията.

— Повръщането означава, че кръвта идва от храносмилателната система — поясни Джейсън. — Докато тази кръв явно идваше от белите дробове. Беше яркочервена и пенлива...

— Пенлива! — повтори Кърън и на лицето му се появи усмивка. — Тази дума ми харесва!

— Доколкото разбирам става въпрос за артериална кръв — обади се доктор Данфорт.

— Така мисля — кимна Джейсън.

— Което означава? — подхвърли Кърън и започна да мести поглед от единия към другия.

— Вероятно разкъсване на аортата — отвърна Данфорт. Държеше ръцете си скръстени в скута, сякаш се намираше на чаено парти. — Аортата е главният кръвоносен съд, който излиза от сърцето — разясни на детектива тя. — Чрез нея организъмът се освобождава от т.н. „мръсна кръв“ — тази, която е лишена от кислород...

— Благодаря — кимна Кърън.

— Това ми прилича на белодробен рак или аневризма — добави Данфорт, стрелна с очи озадачената физиономия на детектива и добави: — Аневризмата е ненормално издуване на кръвоносен съд.

— Пак благодаря — усмихна се онзи. — Много е удобно, когато събеседниците ти знаят, че си невежа...

Джейсън за момент си го представи като Питър Фолк в ролята на детектив Коломбо. Беше убеден, че Кърън е всичко друго, но не и невежа...

— Ще се съгласите ли с моето мнение, докторе? — извърна се към него Данфорт.

— Бих дал превес на белодробния рак — промърмори той. — Хейс пушеше като комин.

— Това повишава вероятността за рак — кимна жената.

— А да виждате вероятност от умишлени действия? — подхвърли Кърън и очите под полузатворените му клепачи се заковаха върху патолога.

Доктор Данфорт се засмя и поклати глава:

— В случай, че диагнозата е тази, за която си мисля, единствените умишлени действия могат да бъдат дело на Създателя...

Или по-скоро на тютюневата промишленост.

— И аз така си помислих — кимна Кърън, затвори бележника и пъхна химикалката в джоба си.

— Сега ли ще му направите аутопсия? — попита Джейсън.

— Не, за Бога! — направи физиономия доктор Данфорт. — Бих могла, но само в случай на неотложна необходимост, каквато не виждам... Ще го оставим за утре сутринта, отговори ще имаме към десет и половина. Ако желаете, можете да звъннете след този час.

Кърън сложи огромните си лапи върху масата, сякаш се готвеше да стане. Но вместо това каза:

— Доктор Хауърд твърди, че жертвата се е опасявала от човек, който се е опитвал да го убие... Прав ли съм, докторе?

Джейсън кимна.

— Ще го имате ли, предвид когато правите аутопсията? — извърна се детективът към доктор Данфорт.

— Абсолютно — кимна тя. — Към всичките си аутопсии подхождаме открито, без никакви предубеждения. Това ни е работата. А сега ще ме извините, но искам да се прибера у дома. Все още не съм получила възможност да хапна нещо...

Джейсън изпита лек пристъп на гадене. Не можеше да разбере как Маргарет Данфорт може да изпитва глад, след като цял ден е рязала трупове. Докато слизаха надолу по широкото стълбище, и Кърън сподели горе-долу същото. Детективът му предложи да го откара, но Джейсън обясни, че ще почака един приятел. В мига, в който си затвори устата, външната врата се отвори и във фойето се появи Шърли.

— Приятелят си го бива — намигна му Кърън и тръгна към изхода.

Шърли отново му се стори като мираж. Беше облечена в плътно прилепнала червена рокля, пристегната в талията от широк черен колан. От цялата и фигура се излъчваше жизненост, появата и в мръсната морга беше нещо наистина противоестествено. Джейсън изпита непреодолимо желание час по-скоро да я изведе оттук, сякаш се опасяваше да не стане жертва на тъмните сили. Но тя никак не бързаше. Вместо да се подчини на желанието му, ръцете и се увиха около шията му, а главата и се притисна в неговата. По този начин изразяваше дълбокото си състрадание. Джейсън се разтопи, а веднага

след това се учуди на собствената си реакция — откри, че му е трудно да спре сълзите, които напиреха в очите му, сякаш беше някакъв неопитен юноша. Стана му неудобно.

Тя се отдръпна и го погледна в очите, а той успя да пусне една крива усмивка.

— Господи, какъв ден!

— Наистина — кимна тя.

— Имаш ли някакви причини да си все още тук?

Джейсън поклати глава.

— Ела, ще те откарам у дома — хвана го за ръката Шърли и го поведе към БМВ-то си, паркирано точно под знака, който забраняваше подобни действия. Качиха се и моторът изръмжа.

— Добре ли си? — попита Шърли, докато се насочваха към авеню Масачузетс.

— Вече да — кимна Джейсън и се взря в профила и, очертан на фона на светлините на града. — Просто съм разстроен от всичките тези смърти, сякаш имам вина за тях.

— Съдиш се прекалено строго — отвърна Шърли. — Не можеш да поемаш отговорност за всички. А и Хейс не ти беше пациент.

— Знам това.

Помълчаха известно време, заслушани в тихото боботене на двигателя. После Шърли промърмори:

— Смъртта на Хейс е голяма трагедия... Този човек наистина беше почти гений, а и годините му едва ли са били повече от четиридесет и пет... Бяхме в един курс в медицинския факултет.

— Връстник ми е — каза Джейсън.

— Не знаех това — изненадано го стрелна Шърли. — На външен вид изглеждаше доста по-стар...

— Особено напоследък — кимна той. Плъзнаха се покрай сградата на Филхармонията. На стъпалата отпред се появяваха мъже в тъмни костюми и дами в официални рокли. Явно концертът току-що беше свършил.

— Какво е мнението на патолога? — попита Шърли.

— Вероятен рак. Но няма да направят аутопсията по-рано от утре сутринта.

— Аутопсия ли? — обърна се да го погледне тя. — Кой е разрешил аутопсия?

— Не е нужно разрешение, когато съдебният лекар поставя под въпрос причината за смъртта...

— Какъв въпрос? Нали човекът е получил инфаркт?

— Не съм казал, че е инфаркт. Казах, че е нещо подобно. Но според закона аутопсия се прави на всеки човек, който е починал внезапно. А мен вече ме разпита някакъв детектив...

— Струва ми се, че това е напразно пръскане на парите на данъкоплатците — промърмори Шърли, докато правеше ляв завой към Бийкън стрийт.

— Къде отиваме? — изведнъж се огледа Джейсън.

— У дома. Гостите ми още са там. Мисля, че ще ти се отрази добре...

— В никакъв случай! — отсече Джейсън. — Нямам никакво настроение да водя любезни разговори.

— Сигурен ли си? Не бих искала да си напрегнат... Тези хора ще те разберат.

— Моля те — изпъшка Джейсън. — Нямам сили да споря. Имам нужда от сън. А и я ме виж на какво приличам...

— Добре, след като настояваш — въздъхна Шърли, направи ляв завой в първата пряка, след което още един — по авеню Комънуелт, за да се насочи обратно към Бийкън Хил.

След една доста проточила се пауза тя подхвърли:

— Страхувам се, че смъртта на Хейс ще бъде тежък удар за ГХП. Ние разчитахме на него и очаквахме нещо голямо, Най-много ще пострадам аз, тъй като лично настоях да го назначим...

— В такъв случай защо не приемеш част от собствените си съвети? — подхвърли Джейсън. — Ти не можеш да бъдеш отговорна за неговото здравословно състояние.

— Знам — въздъхна Шърли. — Но я се опитай да го обясниш на членовете на Борда.

— Май ще трябва да ти го кажа — промърмори след известно колебание Джейсън и я стрелна с виновен поглед. — Имам и други лоши новини... Преди да умре Хейс ми каза, че е направил епохално откритие — нещо наистина изключително от научна гледна точка... Знаеш ли за това?

— Нито дума! — отвърна Шърли и в гласа и се промъкна тревога. — Спомена ли ти някакви подробности?

— За съжаление не. А и аз не бях сигурен дали му вярвам... Поведението му беше, меко казано, доста странно... Каза, че някой искал да го убие.

— Мислиш ли, че е бил в състояние на нервна криза?

— Мина ми през ума.

— Горкият. Ако наистина е направил някакво откритие, това ще означава двойна загуба за ГХП.

— Няма ли начин да се разбере за какво става въпрос? — вдигна глава Джейсън. — Човекът каза, че откритието му било революционно...

— Очевидно не познаваш доктор Хейс — отговори с въздишка Шърли. — Той беше изключително затворен човек — както в личен, така и в професионален план. Поне половината от това, което знае, си е отишло завинаги, защото го пазеше само в главата си...

Прекосиха Бостън Гардън, после навлязоха в кривите улички, които водеха към Бийкън Хил — жилищният квартал в центъра на Бостън, където преобладаваха двуетажни тухлени къщи от началото на века, а еднопосочните улици бяха истински кошмар за шофьорите.

Шърли пресече Чарлс стрийт и пое нагоре по Маунт Върнън и скоро изскочи на площад Луисбърг, покрит с едър паваж. В онзи момент, в който Джейсън реши да се откаже от живота в предградията и да опита центъра, той извади късмет да наеме един едностаян апартамент, който гледаше именно към този площад. Къщата беше доста голяма, собственикът държеше един от етажите, но почти никога не беше тук. Жилището беше перфектно за Джейсън, особено след като стана ясно, че има и място за паркиране — една екстра, на която се радваха малцина от обитателите на градския център.

Той слезе от колата и се наведе над отвореното прозорче.

— Благодаря, че ме докара. Беше наистина мил жест... Протегна ръка и лекичко стисна рамото на Шърли.

Тя се обърна и с рязко движение сграбчи вратовръзката му. Придърпа го към себе си и впи устни в неговите. Миг по-късно вече я нямаше. Доказателство, че изобщо е била тук беше само бързо заглъхващото ръмжене на мощното БМВ. Изправен под светлината на уличната лампа, Джейсън остана да гледа след нея. След известно време се обърна и бръкна в джоба си за ключовете. Радваше се, че тази

жена стана част от живота му и за пръв път се замисли дали е възможно между тях да се зароди нещо по-сериозно...

ТРЕТА ГЛАВА

Ноцта не беше от леките. В момента, в който клепачите на Джейсън уморено се затваряха, пред очите му изплуваше напрегнатото лице на Хейс миг преди катастрофата, съзнанието му отново превърташе филмчето на ужасните събития, а душата му се изпълваше с онова противно чувство на безпомощност, което го беше обзело при вида на кръвта, която бликаше от устата на колегата му.

Сцената беше пред очите му и докато шофираше към болницата, след което изведнъж се сети, че е забравил да спомене нещо пред Кърън, а след това и пред Шърли — Хейс бе казал, че откритието му вече не е тайна и се прилага в практиката. Каквото и да означаваше това. Реши да се обади на детектива от службата, но пейджърът му зажува в момента, в който се озова на територията на болницата. Викаха го по спешност в Кардиологията.

Състоянието на Брайън Ленъкс се беше влошило. След кратък преглед Джейсън си даде сметка, че всъщност не може да направи абсолютно нищо. Поисканият вчера кардиологичен консулт също не беше стигнал до оптимистични заключения, въпреки че Хари Сарноф бе назначил за днешната сутрин серия от спешни коронарни изследвания. Единствената надежда беше незабавната операция, която евентуално би ги насочила към ефективни действия за спасяването на пациента.

Сестрата го чакаше на метър от завесата, която отделяше Брайън от останалите пациенти на Кардиологията.

— Ще наредите ли животоспасяващи действия в случай на сърдечен удар? — попита тя. — Дори бъбреците му спират да функционират...

Джейсън мразеше да взема такива решения, но в случая беше категоричен — да се вземат всички животоспасяващи мерки — най-малкото, защото все още не бяха получили данните от коронарното изследване.

Останалата част от визитацията му беше също така мрачна. Състоянието на неколцината болни от диабет — всичките на системи, беше доста обезпокоително. Двама от тях имаха бъбречна недостатъчност, а третият беше на ръба. Най-депресиращ беше фактът, че никой от тях не беше постъпил в болницата с посочените диагнози. Бъбречната недостатъчност се беше появила в хода на лечението, докато Джейсън се бореше с други техни проблеми.

Двамината му пациенти с левкемия също не откликваха на предписаното лечение по най-добрия начин. Бяха приети с респираторни проблеми, но в момента и двамата развиваха доста сериозни сърдечни отклонения. Двама бяха и пациентите му със СПИН, които също вървяха на зле. Оптимистично беше състоянието само на двете млади момичета с хепатит. Последният пациент беше 35-годишен мъж, който беше постъпил в болницата за преглед и оценка състоянието на сърдечните му клапи. Като дете прекарал ревматична треска. Слава Богу, неговото състояние можеше да се окачестви като стабилно.

Когато най-сетне се добра до кабинета си, Джейсън бе принуден да прояви твърдост по отношение на Клодия. Новината за смъртта на Хейс вече беше обиколила целия болничен комплекс, а Клодия не я свърташе на едно място от любопитство. Джейсън твърдо заяви, че няма намерение да коментира случката, но тя продължи да настоява и той я изгони. По-късно и се извини и и разказа една силно съкратена версия на нещастиято. Точно в десет и половина му се обади Хари Сарноф, но новините не бяха добри. Коронарните артерии на Брайън Ленъкс се оказали в много по-лошо състояние, но все още без фокусирани блокажи. Казано с други думи — те бързо се запълваха с атеросклеротични плаки и никаква операция не би била в състояние да им помогне. Сарноф подхвърли, че за пръв път вижда толкова бърза прогресия на това обикновено бавно заболяване, след което поиска разрешението му да включи това заключение в рапорта. Джейсън отговори, че няма нищо против. Приключил разговора си със Сарноф, той предпочете да остане сам в заключения кабинет в продължение на няколко дълги минути. Обади се в Кардиологията едва след като се почувства емоционално подготвен за това. Поиска да говори със сестрата, която се грижеше за Брайън Ленъкс, почака да я извикат, а след това сподели с нея заключенията от изследването на артериите. И

дватамата бяха единопдушни по въпроса, че няма смисъл да се вземат животоспасяващи мерки в случай на сърдечен инфаркт. Човекът беше безнадежден случай, можеха да му помогнат само като съкратят мъките му. Прекъсна разговора, но очите му останаха заковани в телефона. Това беше един от онези моменти, в които си задаваше въпроса защо всъщност е решил да се занимава с медицина...

По време на обедната почивка стигна да идеята лично да провери резултатите от аутопсията на Хейс. На дневна светлина моргата не беше онова призрачно място от снощи, а само една стара, очукана и не особено чиста сграда. Дори египетските фрагменти изглеждаха по-скоро комични, отколкото внушителни. Въпреки това Джейсън старателно заобиколи залата за съхранение на трупове и директно се насочи към стълбището, което щеше да го отведе в тесния кабинет на Маргарет Данфорт, съседен на библиотеката. Завари я приведена над бюрото, в ръката и имаше нещо, което приличаше на Биг Мак.

— Добре дошъл — усмихна се широко съдебната лекарка и размаха сандвича си за поздрав.

— Извинете за безпокойството — рече Джейсън и се отпусна на стола пред бюрото. Още веднъж се възхити на начина, по който дребната, но изключителна женствена Маргарет възприемаше необичайната си професия.

— Няма безпокойство — размаха ръце доктор Данфорт. — Тази сутрин резнах доктор Хейс... — Облегна се назад, столът и леко проскърца. — Останах леко изненадана, защото не се оказа рак...

— А какво?

— Аневризма. Аневризма на аортата, избила вътре в трахейно-бронхиалния ствол. Този човек не е бил болен от сифилис, нали?

— Съмнявам се — поклати глава Джейсън. — Аз поне не знам за такова нещо, но то ми се струва малко вероятно...

— И на мен, но въпреки това ми беше странно... — Лекарката замълча за момент, после посочи сандвича в ръката си: — Нали нямате нищо против да продължавам да се храня? След малко имам назначена друга аутопсия...

— Моля, не се притеснявайте — кимна Джейсън, но вътрешно отново се запита как го прави тази дребна жена. Собственият му стомах вече се свиваше и отпускаше като топка за тенис — вероятно от

слабата миризма на риба, с която очевидно беше пропита цялата сграда. — Какво ви беше странно?

Маргарет сдъвка хапката си, преглътна я и едва тогава отговори:

— Аортата изглеждаше някак, така да кажа... изсъхнала и ронлива като сирене. Същото важи и за трахеята. Никога не съм виждала такова нещо, ако не броим един пациент на 114 години, когото аутопсирах преди време. Можете ли да повярвате? Цели сто и четиринадесет години! За него писаха и в „Глоуб“... Когато е избухнала Първата световна война, той е бил на четиридесет и четири, представяте ли си?!

— А кога ще бъдат готови лабораторните проби?

— Чак след две седмици — направи гримаса Маргарет. — Нямаме средства за помощен персонал и по тази причина се бавят всички проби...

— Ако ми дадете някое и друго стъкълце, бих могъл да помоля нашата лаборатория да...

— Не — поклати глава Маргарет. — По закон трябва да ги обработим ние. Надявам се, че ме разбирате...

— Не искам да кажа, че няма да ги обработите — уточни Джейсън. — Предлагам само да спестим малко време.

— Не виждам защо не — прие след кратък размисъл Маргарет, стана на крака, отхапа поредния едър залък и направи знак на Джейсън да я последва. Излязоха на стълбището и се качиха един етаж по-горе, където се намираше залата за аутопсии.

Беше дълго правоъгълно помещение с четири перпендикулярно наредени никелирани маси. Във въздуха се носеше миризмата на формалдехид и други химикали с неизвестни имена. Две от масите бяха заети, а другите бяха в процес на почистване. Чувствайки се абсолютно у дома си, Маргарет продължаваше да дъвче сандвича си. Джейсън вървеше на две крачки след нея и, подчинявайки се на знаците и, покорно я последва към големия умивалник до стената. След като разрови подредените над него стъклени шишенца с проби, тя сърчно отдели няколко, обърна ги с гърлото надолу върху плота и започна да реже парченца от пробите с нещо, което силно наподобяваше обикновен кухненски нож. След това извади няколко празни епруветки, залепи им етикети, напълни ги до половината с формалдехид и започна да пуска съответните парченца в тях. Когато

свърши, сложи епруветките в обикновен плик от кафява амбалажна хартия и го подаде на Джейсън. Всичко беше направено със забележителна лекота.

* * *

Върнал се обратно в ГХП, Джейсън бързо се насочи към патологията. Доктор Джаксън Медсън беше надвесен над микроскопа си. Висок и слаб мъж някъде около шейсетте, докторът беше редовен участник в градския маратон. При появата на Джейсън, той се отдръпна от микроскопа и му изрази съболезнованията си за преживяното с Хейс.

— В тая къща май няма много тайни, а? — подхвърли с мрачна ирония Джейсън.

— Няма, разбира се — спокойно потвърди Медсън. — В социално отношение медицинският център прилича на малко градче, в което хората си умират за клюки... — Очите му пробягаха по кафявата торбичка:

— Нещо за мен ли?

— Може и така да се каже — кимна Джейсън. После обясни какъв е проблемът — минимум две седмици за обработка на пробите в лабораторията на градската морга, молба за по-бърза работа тук, в лабораторията на ГХП.

— С удоволствие — кимна Медсън и пое торбичката.

— А между другото, не искаш ли да чуеш заключенията по случая Харинг?

— Разбира се, че искам — с мъка преглътна Джейсън.

— Сърдечно разкъсване. Първият ми подобен случай от доста години насам. Лявата камера е широко отворена. По всичко личи, че инфарктът е засегнал почти целия сърдечен мускул, а след като направих дисекция останах с впечатлението, че са участвали и всички коронарни съдове. Този човек имаше най-тежката форма на коронарна болест, която съм виждал!

Толкоз по въпроса за ефективността на чудесните ни превантивни тестове, мрачно си рече Джейсън. Чувстваше се достатъчно виновен, за да обясни на Медсън как е прегледал основно

всичките изследвания на Харинг, но не е открил никакъв намек за скорошни неприятности, включително и на ЕКГ, направено по-малко от месец преди смъртта на пациента.

— Не е зле да направиш контролен тест на апаратурата си — погледна го съчувствено Медсън. — Казвам ти, сърцето на този човек наистина беше много зле! А що се отнася до тези лабораторни проби, утре ще бъдат готови...

Джейсън напусна патологията и тръгна към кабинета си, дълбоко замислен върху коментара на колегата си. Не му беше минавало през ума, че апаратът за ЕКГ може да бъде дефектен. Но след като помисли още малко, той решително отхвърли подобна възможност. Има прекалено много начини да се разбере кога апаратурата за електрокардиограми не работи както трябва. Освен това, за кардиограмите в покой и под стрес се използват различни апарати. Разсъждавайки по този въпрос, той изведнъж си спомни и нещо друго — при постъпването си в ГХП и Хейс е бил подложен на пълни изследвания. Това беше задължително за всички новопостъпващи служители, включително и за самия Джейсън...

След като повика Клодия и прие насъбралите се телефонни послания, той я помоли да провери дали доктор Алвин Хейс има здравен картон и ако има, да го донесе... После стана, направи успешна маневра, за да се отърве от Сали, и се насочи към Рентгенологията. Ползвайки помощта на една от секретарките в отдела, той сравнително лесно откри папката на Алвин Хейс, в която, както очакваше, имаше една рутинна рентгенова снимка на гръдния кош, направена преди около шест месеца. Хвърли и едно око, след което потърси някой от четиримата щатни рентгенолози. Попадна на Милтън Пърлман, доктор на медицинските науки, който тъкмо излизаше от тъмната стаичка. Без да му дава време за отстъпление, Джейсън му разказа накратко за смъртта на Хейс и за резултатите от аутопсията, след което му подаде папката. Милтън я отнесе в кабинета си, постави я в осветената рамка и щракна ключа. Изследването на снимката продължи малко повече от минута.

— Тук няма никаква аневризма — отсече той. Беше родом от Западна Вирджиния и много му харесваше да разговаря така, сякаш вчера беше напуснал фермата. — Аортата изглежда нормална, без калциране.

— Възможно ли е това? — учуди се Джейсън.

— Разбира се — кимна Милтън, после провери името и номерацията на филмчето. — Предполагам, че винаги има възможност да объркаме имената, но лично аз се съмнявам. Ако този човек е умрял от аневризма, значи я е получил през последния месец.

— Никога досега не съм чувал за подобно нещо!

— А аз какво мога да кажа? — попита Милтън и вдигна ръцете си с дланите нагоре.

Джейсън се върна в кабинета си, чудейки се как да разреши проблема. Аневризмата може да се балонира бързо, особено, ако жертвата има някое съдово заболяване, комбинирано с високо кръвно. Но когато провери в съответния раздел откри, че Хейс е имал нормален пулс и кръвно налягане. Джейсън разбра, че без признаци на васкуларно заболяване не може да направи много, освен да изчака резултата от лабораторните проби. Възможно бе Хейс да е пипнал някое рядко инфекциозно заболяване, което е атакувало кръвоносните му съдове, включително аортата. Дали пък не сме изправени пред появата на нова и ужасна болест, за пръв път се запита той.

Смени сакото си с бяла манта и тръгна да излиза, но на вратата се сблъска със Сали.

— Пак изоставяме с прегледите! — намръщено му съобщи тя.

— Друга песен не знаеш ли? — изгледа я с досада Джейсън и се насочи към по-близката от манипулационните.

Комбинирайки усилена работа и късмет, той все пак успя да навакса. Късметът се състоеше във факта, че не се появи някой нов пациент за пълни изследвания, нито пък стар с нови проблеми. Някъде към три вече имаше достатъчно време, за да си позволи малка почивка.

През целия следобед проблемът с диагнозата не му излизаше от главата. Видял се с малко свободно време, той веднага забърза към шестия етаж. Там се намираше лабораторията на доктор Алвин Хейс. Надяваше се някой от асистентите на доктора да е запознат поне отчасти с епохалното му откритие, но и всякаква друга информация беше добре дошла.

В момента, в който излезе от асансьора, изпита чувството, че е попаднал в друг свят. Като част от офертата си по привличането на Хейс, бордът на ГХП му беше построил една абсолютно нова и модерна лаборатория, която заемаше по-голямата част от шестия етаж.

Фоайето в близост до асансьора беше обзаведено с дебел килим и удобни кожени кресла, имаше дори библиотека със стъклени вратици, в която бяха събрани последните трудове по молекулярна биология. Отвъд това фоайе, което очевидно играеше ролята на рецепция, имаше още едно антре. Там посетителите обличаха дълги до земята бели манти и слагаха на краката си предпазни пантофи. Джейсън опита вратата. Беше отворена и той влезе. Навлече една манта и чифт пантофи и опита вътрешната врата. Но тя, точно според очакванията му, беше заключена. На рамката имаше звънец, той го натисна и зачака. Над главата му примигна червената лампичка на включена телевизионна камера. После вратата издаде тих бръмчащ звук, той я бутна и влезе.

Лабораторията беше разделена на две основни секции. Първата беше облицована с бели плочки, а на пода имаше светла и очевидно скъпа теракота. Състоеше се от едно голямо общо помещение, в дъното на което имаше няколко офиса. Всичко блестеше. За това допринасяше и ярката флуоресцентна светлина, която падаше от тавана. Общото помещение беше пълно със сложна апаратура, повечето от компонентите и Джейсън виждаше за пръв път. Затворена стоманена врата разделяше първата зала от втората. На табелата до нея пишеше: **ВХОД ЗАБРАНЕН! ОПИТНИ ЖИВОТНИ И БАКТЕРИАЛНИ ИНКУБАТОРИ.**

На пейката зад една от дългите лабораторни маси седеше млада и много руса жена, която Джейсън бе виждал в кафетерията на ГХП. Имаше остри черти и леко гърбав нос, а косата и беше стегната в кок. Джейсън отбеляза, че очите и са зачервени, сякаш е плакала.

— Моля да ме извините — обади се той. — Аз съм доктор Джейсън Хауърд... Пристъпи крачка напред и тромаво протегна ръка. Жената я пое, кожата и беше хладна.

— Хелене Бренкивист — представи се тя с лек скандинавски акцент.

— Ще ми отделите ли една минутка?

Жената не отговори, но затвори тетрадката пред себе си и отмести поставката с епруветки.

— Бих искал да получа отговор на няколко въпроса започна Джейсън и леко се поколеба пред абсолютното безразличие върху лицето на жената насреща му.

— Това е лабораторията на доктор Хейс, нали? — ръката му описа лек полукръг, жената само кимна. — Предполагам, че вие сте работила с него...

Ново кимване, по-незабележимо от предишното, Джейсън остана с чувството, че е успял да пробуди защитните реакции на Хелене.

— Сигурно вече сте научили какво му се случи — продължи съчувствено той.

Този път жената примигна, под клепачите и проблеснаха сълзи.

— Аз бях с доктор Хейс, когато умря — внимателно продължи Джейсън, без да отделя поглед от лицето на жената. Ако не бяха насълзените очи, човек би казал, че поведението и е напълно лишено от емоции. Но понякога и това е признак на дълбока мъка. — Малко преди фаталния инцидент Хейс сподели, че е направил голямо откритие...

Коментарът увисна във въздуха, с надеждата за някакъв отговор. Но такъв не дойде. Хелене просто го гледаше.

— Е, имаше ли такова откритие? — приведе се напред Джейсън.

— Не бях сигурна, че сте свършил — отговори за пръв път русата жена. — Във вашето изявление нямаше въпрос...

— Вярно — кимна Джейсън. — Надявах се да поемете. Дано знаете какво е имал предвид доктор Хейс.

— Страхувам се, че не е така. Този въпрос ми зададоха и други хора от администрацията, които бяха тук преди вас. За съжаление нямам никаква представа какво е искал да каже доктор Хейс...

Джейсън разбра, че Шърли е била тук още рано сутринта.

— Вие ли сте единственият човек в тази лаборатория, който е работил заедно с доктор Хейс? — попита той.

— Да — кимна Хелене. — Имахме и една секретарка, но преди три месеца доктор Хейс я уволни, защото много приказвала...

— От какво се е страхувал?

— От всичко. Доктор Хейс беше изключително затворен човек, особено, когато ставаше въпрос за работата му.

— Започвам да разбирам, че наистина е било така — кимна с въздишка Джейсън. Потвърждаваше се първоначалното му впечатление за параноята на Хейс. Но трябваше да довърши с разпита на тази жена...

— С какво точно се занимавате тук, госпожице Бренкиvist?

— Аз съм молекулярен биолог. Точно като доктор Хейс, но далеч от неговите способности. Използвам техниката за рекомбинация на ДНК-клетки, за да променя ядрото на бактерията Е. Коли. Създадените по този начин протеини представляваха интерес за експериментите на доктор Хейс...

Джейсън кимна с глава, сякаш всичко му беше ясно. Терминът „рекомбинация на ДНК“ му беше смътно познат, но на практика нямаше представа какво означава. В краткия отрязък от време след завършването му в областта на бактериологията беше извършена истинска революция. Но едно нещо все пак помнеше — опасенията, че от комбинирането на различни ДНК-клетки могат да се получат бактерии, които ще причинят епидемии от нови и непознати болести. Мислейки за внезапната смърт на Хейс, той вдигна глава и внимателно попита:

— А случайно да сте създали нови и потенциално опасни комбинации?

— Не — без колебание отвърна Хелене.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Имам две причини за това. Първо, цялата работа по рекомбинирането на бактериите вършех аз, а не доктор Хейс. Второ, ние използваме щам от бактерията Е.Коли, който не може да вирее извън лабораторни условия.

— Аха — кимна окуражително Джейсън.

— Доктор Хейс имаше интерес към процесите на растежа и зреенето. През по-голямата част от времето се занимаваше с изолирането на факторите на растежа от хипофизата — онези, които влияят на пубертета и сексуалното развитие. А както със сигурност знаете, факторите на растежа са протеини...

— Разбира се — кимна Джейсън. Интересна жена, отбеляза мислено той. Отначало и теглеше думите с ченгел, но сега, стъпила на познатата си научна почва, говореше далеч по-свободно и изчерпателно.

— Доктор Хейс ми посочваше какъв протеин иска, а аз започвах процедурите по производството му, прибъгвайки до техниката за рекомбиниране на ДНК. В общи линии с това се занимавам тук... — Жената извади една от епруветките, наредени на стойката пред нея, измъкна тапата и я поднесе към Джейсън. На повърхността на

хранителната среда вътре ясно си личаха белезникавите петънца на бактериалните колонии. Хелене върна епруветката на мястото и и продължи: — Доктор Хейс изпитваше огромен интерес към способността на гените да се включват и изключват като електрически ключ, балансът между репресия и експресия, ролята на репресорните протеини и комбинирането между тях в рамките на ДНК. За прототип използваше хормона на растежа. Искате ли да видите последната му карта на хромозома 17?

— Разбира се — кимна с пресилена усмивка Джейсън. В този момент се разнесе остро жужене, което за момент заглуши всички останали звуци в лабораторията, включително тихото мъркане на електронната техника. Екранът пред Хелене оживя, показвайки че пред входната врата са се изправили четирима души с едно куче. Двама от тях Джейсън позна веднага — това бяха Шърли Монтгомъри и детектив Майкъл Кърън. Лицата на другите двама не му говореха нищо.

— О, Господи — промърмори Хелене и протегна ръка към едно копче на плота.

Джейсън се изправи с лице към вратата, очаквайки появата на новите посетители. В очите на Шърли се мярна изненада от факта, че го вижда тук, но тя не се издаде и любезно представи детектива на Хелене. Той започна да я разпитва, а Шърли хвана Джейсън за ръка и го поведе към най-близкия офис. Оказа се, че той е принадлежал на Хейс. По стените бяха окачени прогресиращи фотографии на човешки гениталии в едър план, които показваха анатомическата еволюция по време на пубертета. Всички бяха поставени в хубави рамки от неръждаема стомана.

— Интересен декор — иронично промърмори Джейсън.

Шърли не прояви никакъв интерес към фотографиите. Върху обикновено спокойното и лице се беше изписало напрегнато и тревожно изражение.

— Тая история става неконтролируема! — отсече с нисък глас тя.

— Какво искаш да кажеш? — учудено я погледна Джейсън.

— Късно снощи в полицията е получен анонимен сигнал, според който доктор Алвин Хейс се е занимавал с продажба на наркотици. След обиск в апартамента му са открити значителни количества

хероин, кокаин и пари в брой. В момента имат заповед да претърсят и тази лаборатория.

— Господи Исусе! — промърмори Джейсън и едва сега разбра за какво са довели това куче.

— На всичкото отгоре откриха, че е живял с една жена на име Керъл Донър — добави с нещо като погнуса Шърли.

— Това име май ми звучи познато — вдигна глава Джейсън.

— Няма как да не ти звучи познато — остро отвърна младата жена. — Керъл Донър е стриптизьорка в клуб „Кабаре“, който се намира в „Бойната зона“!

— Ти да видиш! — ухили се Джейсън.

— Хей, това никак не е смешно! — срязва го Шърли.

— Аз не се смея — изрази протеста си той. — Просто съм шашнат!

— След като ТИ си шашнат, как мислиш, че ще се почувстват членовете на Борда? Тръпки ме побиват като си помисля, че АЗ настоявах да назначим този човек! Смъртта му беше достатъчно скандална, но явно и тя не е достатъчна. Нещата вървят към огромен скандал, който ще се отрази трагично върху имиджа ни...

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Джейсън.

— Представа нямам — въздъхна младата жена. — В момента интуицията ми нашепва, че колкото по-малко правим, толкова по-добре...

— А какво мислиш за предполагаемото откритие на Хейс?

— Мисля, че си е фантазирал — отсече Шърли. — Нима може да се вярва на човек, който се занимава с наркотици и спи със стриптизьорки, за Бога?!

След тези думи се обърна и тръгна обратно към общата част на лабораторията, където детектив Кърън продължаваше да разпитва Хелене. Двойката непознати методично претърсваха помещението, кучето вървеше редом с тях. Джейсън ги наблюдава известно време, после се извини и излезе. До края на работното време трябваше да приеме още няколко външни пациенти, имаше и визитация.

На път за вкъщи, макар и дълбоко убеден, че Хейс беше на прага на нервния срив, а не на прага на велико откритие, той все пак се отби в библиотеката и взе една тънка книжка със заглавие: Рекомбинирането на ДНК: въведение за хора без специална научна подготовка.

Автомобилният трафик по време на бостънския час-пик представляваше обичайният бой между кучета. По тази причина от устата на Джейсън се изтръгна дълбока въздишка на облекчение в мига, в който дръпна ръчната спирачка и изключи мотора на колата си, най-сетне успял да се добере цял до запазеното си място за паркиране. Взе куфарчето си и тръгна нагоре по стълбите. Сложи го на масата в малкия кабинет, чиито прозорци гледаха към площада. На фона на нощното небе оголените клони на брезите приличаха на скелети. Беше тъмно, въпреки че стрелките на часовника сочеха едва седем без четвърт. Облече екипа си и изскочи навън. Спусна се със средно темпо по Маунт Върнън стрийт, прехвърли се и Стороу драйв по моста Артър Фидлър, след което започна да тича успоредно на Чарлс. Стигна до моста на Бостънския университет и реши да се връща обратно. За разлика от летните дни, сега имаше много малко хора, които бягаха за здраве. По обратния път се отби на пазарчето Де Лука и купи малко пресен лефер, салатни сосове и една изстудена бутилка калифорнийско шардоне.

Джейсън обичаше да готви. След като взе един душ, той задуши рибата в малко двойно рафиниран зехтин и леко запържен чесън. Обърка сосовете в салатата, а след това измъкна виното от фризера, където го беше мушнал за допълнително охлаждане. Напълни една чаша, изчака още минутка, а след това подреди храната върху малък поднос и го занесе в кабинета. Обзаведен по този начин, той се отпусна в едно от креслата и извади книжката, в която се описваха процедурите по рекомбинирането на ДНК.

Първата част се оказа общ преглед. Джейсън беше добре запознат с дезоксирибонуклеиновата киселина, или съкратено ДНК, и знаеше, че това е една молекула във формата на двойно усукано ласо, чието съдържание е от повтарящи се под-единици, наречени база. Тези единици имат способността да се чифтосват по един много специфичен начин. Определени зони от ДНК се наричат гени, а всеки ген е свързан с производството на отделен протеин.

Джейсън отпи глътка вино и се почувства окуражен. Книжката беше написана добре, материята беше изложена кратко и ясно. Харесваха му малките допълнителни сведения като например това, според което всяка човешка клетка притежава четири милиарда базисни чифта... Втората част от книжката разглеждаше проблемите с

бактериите и най-вече тяхната способност да се размножават бързо и лесно. В рамките само на няколко дни от една базисна клетка могат да бъдат създадени трилиони нейни копия. При генното инженерство това има важно значение, тъй като бактериите се използват за реципиенти на малки частици ДНК. Тези „чужди“ частици ДНК се инкорпорират в ДНК на бактерията, а после — когато клетката се дели, тя вече произвежда нови клетки с включени частици „чужда“ ДНК. Бактерията с новите частици ДНК се нарича „рекомбинантен щам“, а новата ДНК-молекула — рекомбинантна ДНК. Дотук добре.

Джейсън хапна малко риба и салата, които прокара с още една чаша вино. Следващата глава беше по-сложна. В нея се говореше за гените в ДНК-молекулата, които произвеждат своите протеини. В първата част се обясняваше как се прави копие от сегмента на ДНК, наречено РНК-пратеник. Този пратеник насочва производството на протеини по време на един процес, наречен транскрипция. Джейсън отпи нова глътка вино. Последната част на главата стана особено интересна, тъй като в нея се обясняваха сложните механизми, благодарение на които гените се включват и изключват.

Джейсън стана, прекоси дневната и се насочи към кухнята. Отвори фризера и напълни чашата си с леденостудено вино. По обратния път спря до прозореца и насочи поглед към светлините на манастира „Света Маргарита“, който се намираше в отсрещния край на площада. Винаги се беше учудвал на факта, че в един от най-скъпите и най-търсени жилищни квартали на Бостън има манастир. Не можеше да си представи, че някоя жена ще обърне гръб на материалния свят, ще стане монахиня и ще дойде да живее на площад Луисбърг! Усмихна се, после отново вдигна книжката за рекомбинирани ДНК. Седна на стола и потъна в пасажите, които обясняваха времето за включване и изключване на гените. Те бяха колкото сложни, толкова и смайващи. По всяка вероятност се появяваха нещо като протеини-приемници, които потискат гениите функции. Прикачени към ДНК, тези протеини ги принуждават да се свиват и да „прикриват“ участващите в операцията гени.

Джейсън затвори книжката. За една вечер му беше достатъчно. Разделът за контролирането на гениите функции беше това, което подсъзнателно беше търсил, в главата му отново изплуваха думите на Хейс, че интересът му е насочен главно към „начина, по който гените

се включват, а също така и начина, по който те се изключват“. Хелене беше казала същото, но с други думи.

Джейсън взе чашата си и бавно се насочи към дневната. Дълбоко замислен, той несъзнателно вдигна един от свещниците над камината и започна да си играе с него. Трябваше да обмисли всички възможни варианти. Какво искаше да каже Хейс със съобщението за епохалното си откритие? Реши, че от този момент нататък трябва да изключи напълно възможността колегата му да е говорил под влиянието на някаква самозаблуда или грандомания. В крайна сметка той наистина беше учен-изследовател от световна класа, наистина беше работил ден и нощ за постигането на своята цел. Следователно имаше голям шанс да е казал истината. В случай, че наистина е направил голямо откритие, то несъмнено е било в областта на генното включване и изключване и със сигурност има отношение към растежа и зрелостта. Пред очите му за миг се мярнаха онези рамкирани гениталии в кабинета на Хейс.

От дълбокия размисъл го изтръгна рязкото дрънчене на телефона. Обаждаше се старшата сестра от Кардиологията.

— Брайън Ленъкс току-що почина — съобщи тя. — Получи терминална атака от задух, който се разви в силна асистолична дейност...

— Идвам веднага — промърмори Джейсън, остави телефона на вилката и се замисли за псевдонаучния жаргон, използван от сестрата. Явно ставаше въпрос за проява на емоционална защита. Облакът на смъртта отново надвисна над него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Радио-будилникът буквално го изхвърли от леглото. Беше усилил звука, защото се опасяваше, че ще се успи. Почти не спа, тъй като през по-голямата част от нощта утешаваше съпругата на Брайън Ленъкс. Прибра вестника от стълбите и влезе в банята да вземе душ и да се избърсне, докато пълният автомат със звучното име „Мистър Кафе“ правеше поредното си малко чудо. Докато се обличаше, апартаментът се изпълни с аромата на току-що смляно и сварено кафе. Насочи се към масата в дневната с чаша в ръка, стиснал под мишница утринното издание на „Бостън Глоуб“. Възнамеряваше да го разгърне директно на спортните страници, но вниманието му беше привлечено от заглавие на първа страница, изписано с тлъсти букви: ДОКТОР-ПЛАСЬОР, С ГАДЖЕ СТРИПТИЗЬОРКА. Материалът за доктор Алвин Хейс трудно можеше да се нарече добронамерен. Ужасната му смърт беше свързана с откритите в апартаментта му наркотици, а връзката му с известната стриптизьорка бе сравнена със случая на един професор от Медицинския факултет на „Тъфс“, осъден за убийство на проститутка. Статията беше илюстрирана с две фотографии: Хейс на корицата на списание „Тайм“ и елегантна жена пред входа на клуб „Кабаре“, текстът под която гласеше: „Керъл Донър отива на работа“. Джейсън се опита да разгледа въпросната мадама по-подробно, но това се оказа невъзможно, тъй като тя бе вдигнала ръка съвсем навреме и лицето и изобщо не се виждаше. Като фон се виждаше витрина с надпис ТОПЛЕС СТУДЕНТКИ. Че какво друго, ухили се Джейсън.

Изчете материала докрай, а сърцето му се сви от жалост за Шърли. По сведения на полицията в апартаментта на Хейс в Саут Енд — същият, който споделял с Керъл Донър, били открити значителни количества хероин и кокаин.

След кратката си сутрешна визитация Джейсън установи, че хоспитализираните му пациенти са в сравнително добра форма. Но Матю Коен, на когото предния ден бяха вкарали сърдечен катетър, беше започнал да развива странни и доста тревожни симптоми, които

много приличаха на симптомите на покойния Седрик Харинг: артритни болки, констипация, суха кожа. При нормални условия Джейсън едва ли щеше да им обърне кой знае какво внимание, но след последните събития в болницата сърцето му остана свито. Отново си помисли за вероятността от появата на нова и неизвестна инфекциозна болест, която никой не би могъл да постави под контрол. Имаше гадното предчувствие, че състоянието на Матю ще продължава да се влошава.

След като поиска консултация с дерматолог за сухата кожа на Коен, той се отправи към кабинета си. Там го чакаше Клодия, която го информира, че е стигнала до буквата П при проверката на бизнесмените с наскоро извършени пълни изследвания. След дългата серия телефонни обаждания станало ясно, че само двама от тях имат здравословни проблеми.

Джейсън взе картоните от ръцете и ги отвори. Първият беше на Холи Дженингс, а вторият на Пол Клингър. И двамата си бяха правили пълни изследвания преди около един месец.

— Обади им се пак и ги помоли да се явят в кабинета ми, но гледай да не ги уплашиш...

— Как точно да стане това? — пожела да узнае Клодия. — Какво да им кажа?

— Кажим им, че искам да повторим някои изследвания, или нещо подобно. Използвай въображението си...

По-късно през деня реши да изпробва чара си като се опита да измъкне още малко информация от сътрудничката на Хейс, но в мига, в който се изправи пред Хелене разбра, че тя няма никакви намерения да се поддава на чара му.

— Откриха ли нещо полицаите? — попита той, макар да знаеше, че отговорът ще бъде отрицателен. Шърли вече го беше информирала за това, употребявайки израза „Да благодарим на Бога за малките услуги, които понякога ни прави“... Хелене само поклати глава.

— Знаем, че сте заета, но ще ви помоля за няколко минути внимание — пусна в ход най-очарователната си усмивка Джейсън. — Искане ми се да ви задам още няколко въпроса...

Жената най-после спря да работи и се извърна към него.

— Много ви благодаря — отново се усмихна той, но нейната физиономия си остана затворена. Не беше намръщена, а просто

неутрална.

— Не искам да се повтарям, но не мога да се отърва от мислите за това голямо откритие, за което спомена доктор Хейс... Сигурна ли сте, че не знаете за какво става въпрос? Би било голяма трагедия, ако изгубим нещо важно в областта на медицината...

— Казах ви всичко, което знам — отвърна Хелене. — Мога да ви покажа последната му карта на Хромозома 17, ако това ще ви бъде от помощ...

— Да опитаме — кимна Джейсън.

Хелене стана и го поведе към кабинета на Хейс. За разлика от Джейсън, тя не обърна никакво внимание на увеличените фотографии, подредени по стените. Що за човек може да работи в подобна обстановка, неволно се запита Джейсън, докато русата жена разгъваше някакъв дълъг чаршаф от компютърна хартия, запълнен със ситни букви и цифри. Върху него беше запечатана поредицата от базисни двойки ДНК-молекули, които са част от веригата на Хромозома 17. Броят им беше изключително голям — някъде от порядъка на няколко стотин хиляди.

— Ето тук е зоната на доктор Хейс — каза Хелене и посочи една голяма секция на схемата, в която чифтовете бяха оцветени в червено. — Това са гените, свързани с хормона на растежа. Много е сложно...

— Права сте — кимна Джейсън, веднага осъзнал колко много четене ще му трябва, за да започне да разгадава тези гъсто изписани колони от цифри и букви. — А възможно ли е именно тази карта да е пътят към някакво голямо откритие?

Хелене се замисли, после поклати глава.

— Тази техника е известна от доста време...

— Ами по отношение на рака? — подхвърли Джейсън, който не искаше да се откаже толкова бързо. — Възможно ли е откритието на доктор Хейс да има отношение към рака?

— Никога не сме работили по посока на рака — твърдо отвърна Хелене.

— Но това е напълно възможно, след като е проявявал интерес към делението на клетките и тяхното съзряване... И най-вече при онова включване и изключване на гените, за което споменахте...

— Може би имате право — неохотно отвърна Хелене.

А Джейсън остана с впечатлението, че тази жена не казва всичко, което знае. Като асистентка на Хейс тя положително е имала по-ясна представа за проблемите, върху които работи шефът и. Но явно нямаше как да я притиска повече.

— А лабораторните дневници? — сети се в последния момент той.

Хелене се върна на работното си място, издърпа едно чекмедже и положи на масата тънка папка.

— Това е всичко, което имам... Джейсън разтвори папката, под която се оказа тънък, три четвърти запълнен технически журнал. Беше само датник, без никакви описания на проведените процедури, а без тях датите не означаваха нищо.

— Нямате ли и други лабораторни дневници? — попита той.

— Имаше някакви — неохотно призна русата жена. — Но доктор Хейс ги държеше при себе си, особено през последните три месеца. По принцип най-важните неща съхраняваше в главата си. Имаше невероятна памет, особено по отношение на числата... — В очите на Хелене се появи кратко пламъче и сърцето на Джейсън потрепна от очакване. Но в следващия момент тя отново се затвори и стана лаконична както преди. Ръката и пое дневника и бавно го пхна в чекмеджето.

— Нека ви задам един друг въпрос — промърмори Джейсън и се замисли върху формулировката. — По ваше мнение нормално ли беше поведението на доктор Хейс през последните две седмици? Защото когато аз го видях, той беше изключително нервен и напрегнат...

— За мен поведението му беше напълно нормално — отсече Хелене.

Тая не можеш да я разклатиш, братко, рече си с уважение Джейсън. Вече беше сигурен, че лаборантката не му е разказала всичко, което знае. Но за нещастие нямаше какво повече да стори. Изказа и благодарностите си и бавно тръгна към изхода.

Долу излезе от асансьора, огледа се за Сали и с бърза крачка прекоси главното фойе. Оттам взе асансьора за Патологията.

Откри Джаксън Медсън в химическата лаборатория, където имаше някакви проблеми с апаратурата. Медсън стоеше над главата на двама техници, но това явно не му харесваше и затова с удоволствие

поведе Джейсън към кабинета си, където държеше срезове от сърцето на Харинг.

— Пригответи се да видиш нещо интересно! — промърмори той, докато нагласяваше стъкълцето под микроскопа. Погледна в окуляра, ловко нагласи пробата с върховете на палеца и показалеца си, после отстъпи крачка назад. — Виждаш ли кръвоносния съд? — попита.

Джейсън кимна с глава.

— Отбележи, че луменът е почти напълно унищожен. Никога не съм виждал атеросклероза в по-тежка форма. Розовата субстанция е напълно амилоидна. Това е много необичайно, особено след като се знае, че ЕКГ му е била нормална. Но нека ти покажа и още нещо... — Джаксън сръчно смени стъклените пластинки: — Я погледни!

Джейсън покорно се наведе над окуляра.

— Какво трябва да видя?

— Смачканите нуклеи и розовата субстанция — отвърна Джаксън. — Явно доказателство за амилоза.

— Какво ще рече това?

— Че сърцето на този човек е било обект на яростни атаки. Обърни внимание на възпалените клетки.

Липсата на опит в работата с микроскоп му беше попречила да ги види още в началото, но сега те просто се набиха в очите му.

— И какви са заключенията ти? — попита.

— Не съм много сигурен — въздъхна Джаксън. — На колко години казваш, че бил този човек?

— Петдесет и шест — отвърна Джейсън и се изправи. — Я ми кажи, според теб има ли вероятност да сме изправени пред последиците от някаква нова инфекциозна болест?

Джаксън се замисли, после поклати глава:

— Мисля, че нямаме чак толкова силни възпалителни процеси. Нещата изглеждат по-скоро в областта на метаболизма, но това е всичко, което бих си позволил да кажа... О, и още нещо... — добави той и зареди микроскопа с друго стъкълце. — Това е част от мозъчно ядро. Кажи ми какво виждаш... — Отдръпна се и Джейсън отново се наведе над микроскопа. Видя един неврон. Във вътрешността му ясно се виждаше ядрото, заобиколено от някаква тъмносива, сякаш гранулирана субстанция. Описа видяното на глас.

— Това е липофуцин — доволно кимна Джайсън и издърпа пробата изпод окуляра.

— Което ще рече? — изгледа го продължително Джайсън.

— Ех, ако знаех... — проточи патологът. — Не може да се каже нищо определено, освен, че твоят мистър Харинг е бил един много болен стар човек... Тези проби биха подхождали повече на деветдесетгодишния ми дядо...

— За втори път чувам подобно подмятане — бавно поклати глава Джайсън. — Не можеш ли да бъдеш по конкретен?

— Съжалявам — поклати глава колегата му. — Много бих искал да ти бъда от полза. Ще направя няколко допълнителни процедури, за да съм сигурен, че тези отлагания в сърцето и на други места наистина са амилозни. А след това ще те уведомя...

— Благодаря — кимна Джайсън. — А какво стана с пробите от Хейс?

— Още не са готови.

Джайсън се върна на втория етаж и закрачи към поликлиниката. Като лекар той винаги имаше съмнения относно ефективността на едни или други тестове, процедури и лекарства. Но никога не беше имал основание да се съмнява в общата си компетентност. Дори обратното — в повечето ситуации действаше по начин, който го поставяше доста над средното ниво на компетентност в професията. Но сега вече не беше сигурен. Подобни пропуски са силно обезпокоителни, особено за неговото състояние — след смъртта на Даниеле той се крепеше и черпеше самочувствие единствено чрез работата си.

— Къде беше? — пожела да узнае Сали, изскочила пред него в момента, в който той се опитваше да се промъкне в кабинета си. След броени минути и двамата бяха затънали до гуша в лавината от дребни проблеми, които обаче имаха и едно добро качество — да отнемат цялото му внимание. Когато най-сетне успя да вдигне глава, часът беше дванадесет. Прегледа последния си пациент, който искаше съвет за ваксини преди пътуването си до Индия, след което беше свободен.

Клодия го покани да обядва в компанията на няколко медицински секретарки, но той отказа, затвори се в кабинета и се отдаде на размисъл. Усещаше, че нещо е ужасно сбъркано, но не можеше нито да

го идентифицира, нито да се бори с него. Обзе го дълбоко чувство на самота.

— Мамка му!

Отворената му длан се стовари върху бюрото с такава сила, че всички незакрепени листове по него литнаха във въздуха. Трябваше да се спаси от депресията, трябваше да направи нещо. Смени мантата с цивилното си сако, грабна пейджъра и с пъргава крачка се насочи към паркинга. Подкара по Фенуей, мина покрай музея Гарднър и Музея на изящните изкуства, после тръгна на юг по Стороу драйв в посока Арлингтън. Крайната цел на пътуването му беше Градското полицейско управление на Бостън.

Дежурният на входа го насочи към петия етаж. В момента, в който излезе от асансьора зърна Кърън, който внимателно пристъпваше по коридора с препълнена чаша кафе в ръка. Беше по риза с разкопчана яка и разхлабена вратовръзка, под лявата му мишница се поклащаше силно протъркан кожен кобур. Погледна Джейсън, в очите му се прочете недоумение. Наложиха се да му припомни, че се бяха виждали в моргата и ГХП.

— О, да бе! — плесна се по челото детективът. — Случаят Алвин Хейс...

Покани го в кабинета си, в който нямаше нищо друго, освен метално бюро и шкаф за документи от същия материал. На стената срещу бюрото беше закачен календар с програмата на баскетболния тим на „Селтикс“.

— Искате ли кафе? — попита Кърън и остави голямата си чаша на бюрото.

— Не, благодаря — отказа Джейсън.

— Имате право — въздъхна онзи. — Знам, че всички се оплакват от служебното кафе, но тая течност тук е направо смъртоносна!

Пренесе един стол с метална рамка от стената и с жест покани Джейсън да седне.

— И тъй, какво мога да направя за вас, докторе?

— И аз самият не знам точно — въздъхна Джейсън. — Но нещо ме тревожи в тази история около доктор Хейс. Нали помните за голямото откритие, за което спомена пред мен? Е, сега вече ми се струва, че това е напълно вероятно. Този човек беше световно известен учен и работеше в област с огромен потенциал...

— Чакайте малко — вдигна ръка Кърън. — Нали сам ми казахте, че според вас Хейс е преживявал нервна криза?

— Да, по онова време бях сигурен, че демонстрира неадекватно поведение — кимна Джейсън. — Вярвах, че е изпаднал в плен на илюзии и параноя, но днес вече не съм толкова сигурен. Ами ако наистина е направил голямо откритие, което е искал да обяви едва след като го усъвършенства? И е имало някой, който не е желал това да стане?

— И взел, че го е убил, нали? — подхвърли със снизходителна усмивка Кърън. — Забравяте един основен факт, докторе: Хейс почина от естествена смърт. Не е имало мръсна игра, липсват дупки от огнестрелно оръжие в главата, нито пък такива от хладно в гърба. На всичкото отгоре се оказа и наркопласъор. В апартамента му открихме доста големи количества хероин, кокаин и пари. Нищо чудно, че се е държал като параноик.

Светът на наркотиците е опасен...

— А не ви ли се стори странно това анонимно обаждане? — изведнъж попита Джейсън.

— Случва се всеки ден — поклати глава Кърън. — Някой го е набрал на някого и ни удря една жица, за да му свършим работата...

Джейсън се втренчи в него, но не каза нищо. Наркотичната връзка продължаваше да му се струва чуждо тяло в тази история, но не можеше да обясни защо. После си спомни, че Хейс беше живял със стриптизьорка и това престана да му се струва толкова странно.

Сякаш прочел мислите му, Кърън вдигна глава:

— Вижте какво, докторе. Оценявам желанието ви да помогнете, но фактите са си факти. Не знам дали този човек е направил някакво откритие, но ще ви кажа друго: ако е пласирал наркотици, най-вероятно и сам ги е употребявал. Така е в девет от десет случая. Накарах хората от отдела за борба с пороците да пуснат името му в компютъра, но фактът, че то не беше там може би означава, че просто не е бил хванат. Извадил е късмет, че е умрял от естествена смърт. При всички случаи аз не мога да оправдая отделяне на повече време за този случай, разбирате ли?

— Аз съм на мнение, че случаят изобщо не е толкова ясен — каза с въздишка Джейсън.

Кърън отчаяно поклати глава.

— Доктор Хейс искаше да ми каже нещо — продължи въпреки това Джейсън. — Според мен се нуждаеше от помощ...

— Как не — промърмори детективът. — Най-много да е искал да ви привлече в нарко-бизнеса. Приемете един съвет, докторе: забравете тази история!

След тези думи едрият мъж се изправи, за да покаже, че аудиенцията е приключила.

Джейсън излезе на улицата и свали глобата, прикрепена към чистачките му. Плъзна се зад кормилото, все още дълбоко замислен за разговора си с детектив Кърън. Човекът се беше държал сърдечно, но явно не вярваше на предположенията и интуицията му. Завъртайки стартерния ключ, той си спомни за още нещо, което Хейс беше споменал във връзка с откритието си. „Ирония на съдбата“. Беше го нарекъл точно така. Доста странна характеристика на едно епохално научно откритие, особено, когато е направено от самия откривател...

Върна се в ГХП и отново потъна в проблемите на пациентите си. Преминаваше от стая в стая, слушаше и докосваше, съчувстваше и даваше съвети. Ей това — най-много и харесваше на медицината. Хората се разкриваха пред него — както в преносния, така и в буквалния смисъл на думата. Това го караше да се чувства нужен и привилегирован, носеше му дълбоко удовлетворение. Част от самоувереността му се завърна.

Някъде около четири следобед тръгна към Манипулационна номер 3 и свали картоната от стената пред затворената врата. Спомни си за кого става въпрос — пациентът се казваше Пол Клингър, на когото лично бе направил изследванията. Преди да влезе, в главата му пробягаха процедурите и предписанията, направени преди време. Човекът изглеждаше напълно здрав, с нормално ниво на холестерол и триглицериди, без отклонения в кардиограмата. Май това беше всичко, кимна си Джейсън и отвори вратата.

Клингър беше слаб мъж с крехко телосложение и пясъчно руса коса. Лицето му имаше онова спокойно и самоуверено изражение, което имат богатите янки от стари и почитани фамилии.

— Какво е сбъркано в изследванията ми? — разтревожено попита той.

— На практика нищо — успокоително отвърна Джейсън.

— Но вашата секретарка каза, че искате да повторите някои от тях. Затова съм тук...

— Съжалявам за това, но причини за тревога наистина няма. Жената просто разбрала, че не се чувствате добре и предложи да ви видим...

— На път съм да преодоля един грип, нищо повече — отсече господин Клингър. — Донесоха го децата от училище, но вече съм много по-добре. Единственият проблем е, че заради него вече цяла седмица не правя гимнастически упражнения... Грипът не разтревожи Джейсън. Здравите хора не умират от грип. Но въпреки това пристъпи към един изключително внимателен преглед на Пол Клингър и повтори всички сърдечни изследвания. Накрая съобщи на пациента, че ще го потърсят само в случай, че открият нещо извън нормите в кръвната картина. Два пациента по-късно Джейсън се изправи срещу Холи Дженингс — петдесет и четиригодишна бизнес-дама, заемаща отговорен пост в една от най-големите рекламни агенции на Бостън. Тя беше недоволна и съвсем не се стесняваше да изрази чувствата си. Част от тях очевидно беше пушенето на цигара точно под табелата, която изрично го забраняваше.

— Какво, по дяволите, става? — изстреля тя в мига, в който Джейсън влезе в кабинета за прегледи. Пълните изследвания отпреди един месец бяха дали отлични резултати, въпреки че Джейсън я беше предупредил да спре цигарите и да свали десетина-петнадесет кила от доста наедрялата си фигура.

— Чух, че не се чувствате добре — меко рече той. Веднага забеляза, че жената изглежда уморена, а под очите и има тъмни кръгове.

— Такава ли била работата? — наежено се надигна тя. — Секретарката каза, че искате да повторите някои изследвания. Какво им беше на предишните?

— Нищо. Просто искаме да следим здравословното ви състояние в движение. Кажете ми нещо за него...

— Исусе Христе! Викате ме тук под тревога, изкарвате ми ангелите и аз зарязвам две важни презентации, а сега — хоп, хайде да си побъбрим! Това не можеше ли да стане по телефона, бе докторе?!

— Все пак вече сте тук — запази самообладание Джейсън. — Защо не ми кажете как се чувствате?

— Уморена.

— Друго?

— Нищо особено, ако не броим една обща отпадналост. Нещо не мога да спя, нямам апетит... Нищо особено... Всъщност, не, това не е истина... Напоследък ме тревожат очите. Налага се да нося слънчеви очила, дори и когато съм в офиса...

— Друго? — отново попита Джейсън, опитвайки се да прогони страха, който прониза сърцето му.

Холи сви рамене и неохотно добави:

— По някаква неизвестна причина и косата ми изтънява с бързи темпове...

Джейсън пристъпи към прегледа с изключително внимание. Пулсът и кръвното и налягане се оказаха високи, но това може би се дължеше и на моментния стрес. Кожата и беше суха, особено на деликатните места. След като и направи електрокардиограма, Джейсън остана с впечатлението за леки промени, които предполагаша редуциран кислороден достъп до сърцето. Предложи да повторят кардиограмата с натоварване — т.н. стресова кардиограма, но жената категорично отказа.

— Нека дойда някой друг път — предложи тя.

— Предпочитам да я направим сега — настоя Джейсън. — Всъщност, бихте ли постъпили в болницата за един-два дни?

— Вие майтап ли си правите? — изгледа го с почуда Дженингс. — Нямам време, освен това не се чувствам чак толкова зле. Защо изобщо ми предлагате подобно нещо?

— За да направим всичко както трябва. Искам да ви прегледам аз и поне още двама специалисти, на първо време кардиолог и офталмолог...

— Другата седмица. Понеделник или вторник. Сега просто няма начин.

Джейсън беше принуден да отстъпи и отпрати пациентката си, като преди това и взе кръв за изследване. Нямаше начин да я принуди да остане, а в чисто медицински план не разполагаше с убедителни причини за това. Всичко се ограничаваше до едно предчувствие, едно лошо предчувствие...

* * *

Прибрал се у дома, Джейсън се зае с обичайните си дейности: потича за здраве, на връщане се отби до пазарчето Де Лука за едно гледано в домашни условия пиле, метна го във фурната, взе душ и се оттегли в стаичката-кабинет с чаша ледена бира в ръка. Настани се удобно и отново разтвори книжката за ДНК. Постепенно започна да разбира начина, по който Хейс е изолирал точно определени гени. По всяка вероятност точно с това се занимаваше и Хелене Бренкивист сутринта, когато той беше отскочил да я види. След като се открие подходящата колония от бактерии, тя се обработва по начин, който я поощрява да се дели, произвеждайки милиарди и милиарди нови бактерии. После техните ДНК се разцепват с помощта на специални ензими, фрагментират се до желаната честота, а получените гени се изолират и пречистват. След тези процедури те са готови да бъдат вкарани в други бактерии и то в онези части от тяхното ДНК, които могат да се „включват“ по желание от изследователя. В този си вид рекомбинираният бактериален щам действа като миниатюрна фабрика и произвежда онзи протеин, който е закодиран в самия ген. Именно с помощта на този метод Хейс е произвеждал хормона на човешкия растеж. Той е започнал с късче човешко ДНК, съдържащо гена за производство на хормона на растежа, клонирал го е с помощта на съответните бактерии, а след това го е вкарал в ДНК-то на друга зона, контролирана от гена за производство на храносмилателна лактоза. Добавяйки лактоза към така създадената култура, рекомбинираният щам на Хейс е бил „включен“ да произвежда хормон на човешкия растеж.

Джейсън опразни чашата си, отиде в кухнята и я напълно отново. Беше силно впечатлен от наученото. Нищо чудно, че учени като Хейс се държат странно. Те знаят, че обладават силата да манипулират живота. Това го накара да потръпне — едновременно от страх и възбуда. ДНК-технологиите имат огромен потенциал и в двете посоки, за добро и за зло. А посоката се определя с едно хвърляне на монетата...

Въоръжен с тази информация, Джейсън вече беше далеч по-склонен да вярва, че макар и в състояние на силен стрес, Хейс му беше

казал истината — поне по отношение на научното си откритие. Друга работа беше изявлението му, че някой иска да го убие. Изведнъж изпита съжаление, че не беше контактувал по-отблизо с този човек, най-вече през последните месеци. Много му се искаше да го познава по-добре.

Отвори вратичката на фурната и провери пилето. То потъмняваше равномерно и изглеждаше много апетитно. Сложи да свари малко вода за ориза, след което се върна в кабинета. Вдигна крака върху бюрото, облегна се назад и се залови да чете следващата глава, отнасяща се до техниката на генното инженерство. В първата и част се описваха начините за фрагментиране на ДНК-молекулите с помощта на ензими, наречени рестрикторни ендонуклеази. Наложил му се да прочете тази част няколко пъти, тъй като материята беше трудна.

Стресна го остроото свирене на детектора за дим. Рязко скочи на крака и се втурна към кухнята. Оказа се, че беше заспал с книжката в ръце. Водата за ориза беше извряла и тefлоновата тенджерка пушеше, изпълвайки кухнята с отровни талази. Джейсън побърза да я тикне под студената струя на мивката, от нажежената повърхност се вдигна гъста, съскаща пара. Пусна вентилатора и отвори единия от прозорците в хола. Къщата бавно се прочисти, детекторът най-сетне млъкна. Джейсън беше доволен, че хазаинът пак е някъде из провинцията.

Когато вечерята най-сетне беше готова (без ориз), Джейсън я понесе към бюрото в кабинета си, разбутвайки бумажки и стари вестници. Започна да се храни, след което погледът му попадна на челната страница на стар „Бостън Глоуб“, със статията ДОКТОР-ПЛАСЬОР, С ГАДЖЕ СТРИПТИЗЬОРКА. Вдигна вестника с лявата си ръка и отново се взря в снимката на Керъл Донър. Не можеше да възприеме мисълта, че човек като Хейс ще живее с такава жена. Дали пък, по подобие на много мъже на средна възраст, колегата му не беше станал пленник на идеята да вкара в правия път една проститутка със златно сърце? Не, нещо не се връзваше. Биографията на Хейс беше сходна с неговата собствена, манталитетът също. Не може един човек с медицинско образование да попадне в плен на подобна банална идея. Но, както казваше Кърън, фактите са си факти. Беше ясно, че Хейс е живял с тази жена. Джейсън се намръщи и захвърли вестника.

След като прочете всичко за сухата кожа, което успя да намери (и което не беше много), той отнесе мръсните чинии в кухнята и старателно ги изми. Пред очите му продължаваше да стои снимката на Керъл Донър с вдигната пред лицето длан. Хвърли поглед към часовника си. Беше десет и половина.

— Защо не? — промърмори полугласно той. В края на краищата Хейс беше живял с нея, може би беше споделил нещо за великото си откритие. Във всеки случай нямаше какво да губи. Намъкна един пуловер, сложи отгоре сако от туид и побърза да излезе.

Разстоянието между Бийкън Хил и „Бойната зона“ се покриваше с четвърт час умерен ход пеша, но този четвърт час маркираше огромна дистанция по отношение на социалния статут. Бийкън Хил беше остров на богатството и спокойствието, с живописни павирани улички и газови фенери. „Бойната зона“ — пълната му противоположност. За да стигне дотам, Джейсън прекоси по диагонал Бостън Комън и излезе на Уошингтън стрийт с нейните тесни и дълбоки като кладенци барове, които се редуваха чак до Бойлстън стрийт. Тротоарите бяха пълни с народ, публиката беше разнообразна — живописно облечени бездомници се смесваха с шумни и весели групи студенти, рокери с кожени якета си пробиваха път между работници от Дорчестър със загрубели ръце, дошли тук да изпият по бира и да се позабавляват. Клубът „Кабаре“ се намираше точно в средата на пресечката, стусен между киносалон с почти порнографска програма и книжарница за възрастни, на чиято витрина бяха изложени различни сексуални атрибути. Надписът ТОПЛЕС СТУДЕНТКИ излъчваше студена луминисцентна светлина.

Джейсън се насочи към входа. Клубът се оказа дълго полутъмно помещение. В средата му се издигаше дървен подиум, осветен от ярки прожектори. Около него се извиваше и самият бар, срещу който имаше известен брой сепарета. Подиумът беше свързан с горния етаж посредством дървено стълбище, от двете страни на което висяха огромни тонколони, бълващи оглушителна рок-музика.

Въздухът беше наситен с цигарен дим и онзи особен химически мирис, който е характерен за подобен род заведения и е близък до миризмата, излъчвана от евтините ароматизатори. На бара почти нямаше места, клиентите бяха предимно мъже, наведени над питиетата си. Трудно беше да се видят хората в сепаретата, но когато Джейсън

мина покрай тях, успя да различи няколко жени с мини-рокли на тънки райета и огромни деколтета. Успя да си намери място на бара. Почти веднага към него се насочи келнерка с бяла блузка и тясно прилепнали черни шортички.

Когато момичето му донесе поръчката — една бира и висока чаша, по дървеното стълбище започна да слиза полугола танцьорка. Очите и за миг срещнаха очите на Джейсън, после отегчено се отместиха встрани. Лицето и беше покрито с дебел пласт грим, а изрусената и коса стърчеше като сламена. На възраст надхвърляше тридесетте и трудно можеше да се нарече студентка.

Очите на Джейсън пробягаха из заведението. Върху лицата на повечето мъже се беше изписало същото отегчение, очите им с досада следяха движенията на танцьорката по подиума. Джейсън отпи глътка направо от бутилката. На такова място просто не можеше да си наложи да използва чаша. Когато рок-парчето свърши, танцьорката се закова на място и зае очаквателна стойка, отпускаяки се на едното от десетсантиметровите си токчета. На дясното и бедро беше татуирано мъничко сърце.

Оглушителен тътен на барабани оповести началото на следващия номер, блондинката възобнови лъстивите движения на тялото си, а пръстите и ловко разкопчаха сутиена. Миг по-късно остана по оскъдни прашки и обувките на високи токове, но мъжете на бара продължаваха да я наблюдават безстрастно, сякаш бяха каменни скулптури. Единствените им движения бяха свързани с поднасянето на питието или цигарата до устата. После танцьорката започна бавна и сладна обиколка по ръба на дансинга и неколцина от клиентите и лепяха банкноти.

Джейсън погледа още известно време, после очите му отново пробягаха из помещението. В сепарето на пет-шест метра от него се беше настанил мъж с тъмен костюм и пура в уста, който бе забил тъмните си очила в съдържанието на менюто. Как ли вижда нещо в тая тъмница, учуди се младият лекар, след което реши, че този мъж е представител на управата. От двете страни на сепарето се бяха изправили неколцина юначаги с бели тениски, от които стърчаха вратове с обиколка от минимум 60 сантиметра. Огромните им лапи бяха кръстосани пред гърдите, очите им непрекъснато обхождаха помещението.

Музиката спря, русата стриптизьорка събра оскъдното си бельо и изтича нагоре по стълбите. Изпратиха я мършави аплодисменти. След малко прозвуча следващото парче и по стълбите се спусна друга танцьорка. Беше облечена в шарена циганска рокля с баста и лъскави нишки, но иначе си приличаше с предишната, сякаш бяха сестри. Тази обаче беше каката...

Джейсън бързо се ориентира в програмата. Появява се маце в някаква фантастична дрешка, започва да танцува и едновременно с това се освобождава от аксесоарите си. Толкоз. Така изтекоха четиридесет и пет минути и той започна да се чуди дали Керъл Донър ще участва в тазвечершната програма. В един момент му писна и попита една от келнерките.

— Идва нейният ред — отвърна момичето, — Искате ли още едно питие, мистър?

Джейсън поклати глава. Предпочиташе да си остане на една бира. Огледа се и забеляза, че няколко стриптизьорки се бяха появили в салона. Повечето от тях се отбиваха да разменят няколко думи с мъжа с тъмните очила, а после се разхождаха из салона и разговаряха с клиентите. Джейсън направи опит да си представи сред тях и големия молекулярен биолог Хейс, но не успя. Нещата просто не бяха на нивото на човек с академична мисъл и познания.

Музиката спря, прожекторите над подиума угаснаха. После за пръв път пропука микрофон и мъжки глас обяви следващата участничка в шоуто — прочутата Керъл Донър. Отегчените консуматори на алкохол на бара сякаш изведнъж се пробудиха и надигнаха глави, Прозвучаха откъслечни ръкопляскания.

Започна някакъв бавен рок, едновременно с него започнаха да палят и прожекторите. На подиума се мярна неясна фигура, после светлината стана ярка и Джейсън зяпна от изненада. Керъл Донър се оказа прекрасна млада жена с гладка като кадифе кожа и блестящи очи. Беше облечена в нещо като цял бански костюм, или по-скоро боди, а на краката си имаше вълнени чорапи — като тези, които използват състезателите по аеробика. Бедрата над коленете и бяха голи. Движенията и бяха леки и изпълнени с непринудена грациозност, а от усмивката и личеше, че наистина се забавлява.

В хода на танца вълнените чорапи бяха свалени, последва ги тънкият копринен воал и бодито. Публиката изпрати с бурни

аплодисменти голите и неочаквано свежи гърди на младата жена, която пъргаво изтича нагоре по стълбите, след това отново потъна в пиянското си вцепенение. Джейсън очакваше, че и Керъл ще се появи в салона, подобно на колежките си, но след двадесетина минути му стана ясно, че това няма да се случи. Бутна стола си назад и се насочи към мъжа с тъмните очила в отсрещното сепаре. Единият от културистите забеляза приближаването му и разплете масивните си бицепси.

— Извинете, дали ще мога да поговоря с Керъл Донър? — обърна се към мъжът с очилата Джейсън.

— Кой, по дяволите, сте вие? — изгледа го онзи и извади пурата от устата си. Джейсън се поколеба дали да се представи с истинското си име, а през това време мъжът направи знак на горилите си. Една яка лапа се стовари върху рамото му и го побутна към изхода.

— Искам само да...

Не успя да довърши. Беше сграбчен за самото и почти понесен през заведението, по посока на тъмната завеса на входа. Унижен и доста уплашен, той се оказа изхвърлен на тротоара.

ПЕТА ГЛАВА

Събуден от радио-будилника, Джейсън се навря под душа и остана там в продължение на доста минути, докато най-сетне се почувства годен за предизвикателствата на новия ден. Снощи, малко след като се прибра у дома от клуб „Кабаре“, го извикаха по спешност в болницата. Един от пациентите му със СПИН на име Харви Рахмън, беше получил сърдечен пристъп. Когато се появи в болницата, екипът го беше подложил на животоспасяващи действия от петнадесетина минути, но без успех. През следващите два часа се бориха за живота му с всички средства, които имаха на разположение, но в крайна сметка трябваше да се признаят за победени. Коментарът на старшата сестра, че човекът поне се е отървал от мъките, изобщо не впечатли сломения Джейсън. Той отново имаше чувството, че губи състезанието със смъртта...

Единственото окуражаващо събитие по време на последвалата сутрешна визитация беше изписването на пациентката му с хепатит. Стана му мъчно, че момичето си отива. Сега му оставаше един единствен пациент, който се справяше добре. Състоянието на Матю Коен оставаше непроменено. Към предишните му оплаквания се беше появило още едно — затруднения в зрението. Симптомите му изпълваха с безпокойство душата на Джейсън. През последната седмица от живота си Харинг и Ленъкс също се оплакваха от проблеми с очите. Отново му мина през ума, че става въпрос за ново и неизвестно заболяване. Разпореди консултация с офталмолог, довърши визитацията си и тръгна към патологията. Искаше да разбере дали са били обработени пробите, взети при аутопсията на Хейс. От тях се надяваше да разбере защо толкова много привидно здрави хора стават жертва на кардио-васкуларна катастрофа. Наложил му се да почака, тъй като Джаксън докладваше директно в операционната за резултатите от биопсията на замразена проба от женска гърда, които се бяха оказали положителни.

— Тези процедури винаги ме карат да се чувствам ужасно — промърмори той, остави слушалката и вече с по-ведър глас добави: — Бас държа, че си дошъл за пробите на Хейс. — Ръцете му започнаха да прехвърлят папките по бюрото, измъкнаха една от тях и я разтвориха. — Само почакай да видиш за какво става въпрос...

Джейсън се приведе към стъкълцето с тъканна проба, а Джаксън започна да обяснява:

— Аортата на Алвин Хейс... Нищо чудно, че се е спукала...

Дори за неспециалист като Джейсън беше видно колко много са мъртвите клетки в изтънялата тъкан.

— За пръв път срещам толкова тежка патология у човек под седемдесетте — продължи колегата му. — Разбира се, с изключение на случаите с диагностицирано заболяване на аортата... Но искам да видиш и още нещо... — Стъклената плочка беше заменена с друга: — Това е сърцето на Хейс. Обърни внимание на коронарните съдове. Абсолютно същото състояние като това на Седрик Харинг — почти всички съдове са запушени. Ако не беше се спукала аортата му, Хейс със сигурност щеше да умре от инфаркт. Бомба с часовников механизъм — ето какво е бил той. На всичкото отгоре е имал възпаление на тироидната жлеза — също като Харинг. На практика паралелите са толкова много, че аз си направих труда отново да разгледам аортата на Харинг. И знаеш ли какво открих? Тя също е била на път да се пръсне.

— Какво точно искаш да ми кажеш? — внимателно го погледна Джейсън.

— Да пукна, ако знам — разпери ръце Джаксън. — Но между двата случая има страшно много прилики. Тези тежки възпаления, които са навсякъде... Според мен, те не се дължат на инфекция, а на нарушение в имунната система. Сякаш организмите им са започнали да атакуват собствените си органи...

— Като лупус?

— Нещо такова. Но Алвин Хейс е бил в ужасно състояние. Нямаше здрав орган, всичко в него се беше скапало...

— Той сподели, че не се чувства добре — кимна Джейсън.

— Това е изявлението на годината! — рече с мрачна ирония колегата му.

По обратния път Джейсън се опитваше да си направи правилните изводи. Въпреки становището на Джаксън, отново му мина през ума за непознатата инфекциозна болест. Каква ще е тази автоимунна болест, която действа толкова бързо? — запита се той, после си отговори с мрачно поклащане на глава. Такава просто нямаше.

Реши, че има няколко минути преди началото на прегледите и свърна към лабораторията на Хейс. Не се надяваше на особена отзивчивост от страна на Хелене, но искаше да види реакцията и на новината, че Хейс е бил толкова зле през последните седмици от живота си. С учудване откри, че младата жена плаче.

— Хей, какво става?

— Нищо — тръсна глава Хелене.

— Не работите ли?

— Вече свърших.

Джейсън изведнъж разбра за какво става въпрос: без указанията на Хейс тази жена просто не знаеше какво да прави. И по всяка вероятност няма поглед върху общото състояние на нещата, за да може да го насочи към откритието, направено от мъртвия изследовател — разбира се, ако такова изобщо има. А потайността на самия Хейс имаше всички шансове да се окаже тотална загуба за обществото.

— Имате ли нещо против да поговорим? — внимателно попита той.

— Не — отвърна по обичайния си лаконичен начин Хелене, която очевидно бе успяла да се овладее. Направи му знак да я последва в кабинета на Хейс, а той отново трепна пред увеличените снимки на гениталиите.

— Идвам от Патологията — започна Джейсън, след като седнаха.
— Оказва се, че доктор Хейс е бил тежко болен... Сигурна ли сте, че не е имал никакви оплаквания?

— Имаше оплаквания — призна след кратко колебание Хелене.
— Най-вече от слабост...

Джейсън втренчено я наблюдаваше. Стори му се по-мека и общителна, по-склонна към човешки разговор. Впечатлението му вероятно се дължеше на факта, че беше оставила косата си да пада свободно на раменете, най-последно зарязала строгия кок.

— Но предишния път казахте, че в поведението му не е имало промяна — отбеляза на глас той.

— Така беше — кимна тя. — Но веднъж спомена, че се чувства ужасно...

Смутен от подобна семантика, Джейсън отново изпита чувството, че тази жена крие нещо. Много му се искаше да разбере защо го прави, но си даваше сметка, че няма да спечели нищо от евентуалната си конфронтация с нея. — Ще ви попитам още веднъж, госпожице Бренкивист — търпеливо започна той. — Напълно ли сте сигурна, че нямате представа какво е имал предвид доктор Хейс, когато ми каза, че е направил важно научно откритие?

— Наистина нямам — кимна с въздишка тя. — Честно казано, нещата в лабораторията не вървяха добре. Преди около три месеца започнаха да измират плъховете, които инжектирахме с факторите, освобождаващи хормона на растежа...

— Откъде взехте тези освобождаващи фактори?

— Доктор Хейс лично ги изолираше от мозъците на плъховете. Най-вече от хипоталамуса. А след това аз ги възпроизвеждах с помощта на рекомбиниращата ДНК-техника.

— Значи експериментите завършиха с провал?

— Напълно — кимна Хелене. — Но като всеки велик изследовател, доктор Хейс дори не трепна и невъзмутимо продължи работата си. Опита различни протеини, но за съжаление резултатите бяха същите...

— Според вас излъга ли доктор Хейс, когато ми каза, че е направил важно откритие?

— Доктор Хейс никога не лъжеше — отсече с достойнство Хелене.

— В такъв случай как си обяснявате неговото изявление? — притисна я Джейсън.

— В първия момент реших, че той е получил нервна криза, но сега вече не съм толкова сигурен. Вие какво ще кажете?

— Не е получил никаква криза — поклати глава Хелене и се изправи на крака, вероятно за да покаже, че разговорът е приключил. Очевидно Джейсън беше докоснал оголен нерв. Жената не искаше да слуша психологически анализи за мъртвия си шеф.

Спусна се обратно по стълбите, в душата му цареше смут. Сали вече беше подготвила двама пациенти за преглед и губеше търпение. Между прегледите Джейсън успя да открадне малко време, за да

провери резултатите от лабораторните изследвания на Холи Дженингс. Единствената разлика от предишните се оказа повишено ниво на гама-глобулин и то отново го накара да си помисли за извън спинова епидемия, засягаща автоимунната система. Вместо да изключва имунната система — както става при СПИН, това явление очевидно я включваше на високи обороти, които също бяха разрушителни за организма.

Някъде в късното утро му се обади Маргарет Данфорт, която без заобиколки изстреля:

— Помислих си, че трябва да знаете един нов факт — в урината на доктор Хейс са открити умерени нива кокаин.

Значи Кърън ще излезе прав, помисли си Джейсън, докато оставяше слушалката, Хейс наистина е употребявал наркотици. Но дали това имаше отношение към твърденията му за важно откритие, към страховете, че ще бъде нападнат, а дори и към реалната му смърт?

Принуди се да отложи всякакви разсъждения за по-късно, просто, защото напливът на пациенти беше много голям. Принос към напрежението даде и Шърли, която вероятно беше научила за посещението му при Хелене.

— Джейсън, много те моля да не клатиш лодката! — остро каза в слушалката тя. — Искам тази история с Хейс час по-скоро да бъде забравена!

— Според мен Хелене знае повече, отколкото споделя с нас — отвърна Джейсън.

— А ти на чия страна си? — засече го Шърли.

— Добре, добре — въздъхна той и малко безцеремонно прекъсна разговора, тъй като насреща му се настани Мадлин Крамър — една от старите му пациентки, приета по спешност в Кардиологията. Доскоро състоянието на сърцето и беше стабилно, но после изведнъж и бяха отекли глезените и беше получила болки в гърдите. Въпреки силните лекарства хроничното и сърдечно заболяване се беше изострило и Джейсън взе решение да я хоспитализира.

— Само да не е този уикенд! — примоли се Мадлин. — Синът ми пристига от Калифорния с новородената си дъщеричка, която аз все още не съм виждала! Моля ви, докторе!

Мадлин беше жизнерадостна посивяла жена на шейсет и няколко години, която Джейсън харесваше. Тя никога не се оплакваше и беше

много доволна от грижите му.

— Съжалявам, Мадлин — въздъхна той. — Не бих го направил, ако не беше необходимо. Но единственият начин да определим точната дозировка на лекарствата ви, е да ви поставим под постоянно наблюдение.

Жената неохотно отстъпи. Джейсън обеща скоро да я прегледа отново, след което я остави в опитните ръце на Клодия. Някъде около четири следобед успя да навакса изоставането в графика си. На излизане от стаята за прегледи почти се сблъска с Роджър Уенамейкър, чиято масивна фигура запълваше рамката на вратата.

— Сега е мой ред — ухили се той. — Имаш ли една минутка?

— Разбира се — отвърна Джейсън, който по принцип никога не отказваше на колега. Влязоха в кабинета му и Роджър тържествено положи някаква папка върху бюрото.

— За да не се чувстваш самотен — обяви той. — Това е картонът на един петдесет и три годишен мениджър от „Дейта Дженерал“, когото преди малко докараха в спешното по-умрял от дръжката на вратата... Само преди три седмици аз лично го подложих на пълни изследвания — онези, които предлагаме на пациентите си от големите фирми. Познай дали съм открил нещо обезпокоително...

Джейсън отвори папката и набързо прегледа резултатите от изследванията, които включваха ЕКГ и пълна кръвна картина. Холестеролът беше висок, но не в опасни стойности.

— Още един инфаркт? — попита той, взирайки се в рентгеновата снимка на гръдния кош, която изглеждаше абсолютно нормално.

— Този път масивен инсулт — поклати глава Роджър. — Човекът го получил по време на заседание на борда. Жена му е бясна, а аз се чувствам много неудобно. Тя твърди, че не му е било добре от момента, в който сме му направили изследванията...

— Симптоми?

— Нищо специфично. Безсъние и напрегнатост, но всички потговорни шефове се оплакват от тях...

— Какво става, по дяволите? — озадачено промърмори Джейсън.

— Проклет да съм, ако знам — сви рамене Роджър. — Но имам неприятното предчувствие, че сме на прага на епидемия от неизвестен характер...

— Говорих с Медсън от Патологията и му зададох въпроса доколко е вероятна според него епидемията от неизвестна заразна болест — въздушна Джейсън. Той категорично отхвърли тази идея и каза, че става въпрос за метаболизъм или нещо свързано с аутоимунната система...

— Мисля, че трябва да направим нещо. Какво стана с общото събрание, за което ми подхвърли преди няколко дни?

— Още не съм го свикал — призна Джейсън. — Накарах Клодия да направи списък на всичките пълни изследвания, които съм назначил през последната година, а след това да провери как се чувстват пациентите. Съветвам те и ти да го направиш...

— Идеята е добра — кимна Роджър.

— Кога ще бъде аутопсията на този случай? — попита Джейсън, докато му връщаше папката.

— Всеки момент.

— Запознай ме със заключенията, моля те. Изпрати Роджър и си отбеляза в програмата за следващата седмица свикването на общо събрание на интернистите. Дори и да не желае да се запознае с реалните мащаби на проблема, той не можеше повече да стои и да гледа как на пръв поглед здрави пациенти изведнъж заминават за моргата...

Тръгнал за преглед на последния си пациент за деня, той отново се улови да мисли за Керъл Донър. Спря за момент, обзет от внезапно прозрение, после направи кръгом и се насочи към централната регистратура. Откри Клодия и я помоли да отскочи до личен състав и да потърси домашния адрес на Алвин Хейс. Беше сигурен, че ако някой изобщо е способен да изпълни подобна задача, това е именно Клодия.

Обърна се и отново се насочи към помещението за прегледи. Как не се беше сетил по-рано да потърси адреса на Хейс? Ако Керъл Донър наистина е живяла с него, разговорът с нея би бил много по-лесен там, отколкото в клуб „Кабаре“, където охраната дебнеше всички външни посетители. Може би тя има някаква представа за откритието на Хейс, или поне за здравословното му състояние. Клодия се върна с адреса в момента, в който приключваше с прегледа на последния си външен пациент. Намираше се в Саут Енд.

След като приключи с диктовката на съответните диагнози, заключения и методи на лечение, Джейсън тръгна към асансьорите с намерението да направи рутинната обиколка на пациентите си. Първа в списъка му беше Мадлин Крамър.

Тя вече изглеждаше доста по-добре. Увеличената доза диуретик беше премахнала почти напълно отоците по глезените и ръцете и, но по време на прегледа Джейсън с тревога установи, че зениците и са неестествено разширени и не реагират на светлината. Отбеляза това в болничния картон, след което продължи обиколката си.

Преди да прегледа Матю Коен, той взе картоната му и потърси заключенията на специалистите по офталмология. Написаното вътре го накара да замръзне на мястото си: Леки катарактни образувания и в двете очи. Препоръчваме контролен преглед след шест месеца. Джейсън не вярваше на очите си. Катаракти на тридесет и пет? Спомни си, че при аутопсията на Конъли в очите му също бяха открили катаракти. Спомни си и за разширените зеници на Мадлин Крамър, която беше прегледал току-що. Пред какво сме изправени, по дяволите?! Тръгна по коридора, който водеше към стаята на Матю, объркването му нарастваше.

— Хей, с какви ментета ме тъпчете? — сърдито извика пациентът в мига, в който го зърна.

— За какво става въпрос? — изненадано вдигна вежди Джейсън.

— За това, че косата ми започна да пада! — изръмжа Матю и дръпна няколко косъма от темето си, които се откъснаха с видима лекота. Пръстите му ги размазаха върху калъфката на възглавницата.

Джейсън взе един от тях и бавно го разтърка между палеца и показалеца си. Изглеждаше съвсем нормален, ако не се брои сивия цвят непосредствено над корена. Наведе се и разгледа отблизо темето на Матю. То също изглеждаше напълно нормално, без следи от възпаление или зачервяване.

— От колко време имате този проблем? — попита той и стряскащо ясно си припомни случаите с Брайън Ленъкс и Седрик Харинг, при които също се наблюдаваше усилен косопад.

— Днес се влоши — отвърна Матю. — Не искам да изпадам в параноя, но имам чувството, че всичко лошо се трупа върху главата ми...

— Това е само съвпадение — успокоително промърмори Джейсън, но усилията му бяха насочени по-скоро към личното му успокоение, отколкото към това на пациента. — Ще накарам дерматолога да хвърли още един поглед. Може би има връзка със сухата кожа. Между другото, има ли промяна в състоянието и?

— Има, към по-лошо — мрачно отвърна Матю. — Май изобщо не трябваше да идвам в тази болница!

Припомнил си състоянието на повечето от пациентите си, Джейсън беше склонен да се съгласи с това мнение. Беше на края на силите си и едва приключи с визитацията. Почти беше забравил компанията на неколцина свои приятели, които го бяха поканили на вечеря с благонамереното обещание да го запознаят с някаква страхотна 34-годишна адвокатка на име Пени Ламбер. До времето за вечерята оставаше някакъв си един час и той реши, че няма смисъл да се прибира у дома. Вместо това извади картата на Бостън, която държеше в жабката на колата си и започна да търси Спрингфилд стрийт — адресът на Хейс според болничните архиви. Оказа се една пресечка на Уошингтън стрийт и той реши да отскочи дотам с надеждата да заvari Керъл Донър.

Но на практика това се оказа доста трудна работа. Потегли в южна посока, но скоро се оказа в центъра на невероятното задръстване по авеню Масачузетс. Въръжи се с търпение и след известно време успя да стигне до пресечката с Уошингтън стрийт, зави наляво и натисна педала до следващата пресечка, която беше именно Спрингфилд стрийт. Първо откри блока, а веднага след това и място за паркиране.

Кварталът се състоеше от излъскани до блясък жилищни блокове, сред които се виждаха и доста занемарени сгради. Апартаментът на Хейс беше в една от последните. Стъпалата пред входа бяха изпъстрени с графити, няколко от пощенските кутии зееха разбити, а вътрешната врата беше отключена. Всъщност, ключалката и беше разбита някъде в далечното минало, а след това никой не си беше направил труда да я подмени. Апартаментът на Хейс се намираше на третия етаж и Джейсън заизкачва зле осветеното стълбище. Въздухът беше застоял и влажен.

Сградата беше голяма, с по един апартамент на етаж. Стигнал до третия, Джейсън почти се препъна в няколко броя на „Бостън Глоуб“,

които лежаха на изтривалката в найлоновите си опаковки. Звънец нямаше и той се принуди да почука. Никой не му отговори. Почука отново, този път по-силно. Вратата проскърца и се откряна. Процепът беше не по-широк от два сантиметра, но и това стигаше. Бравата се оказа разбита, отнесена заедно с част от рамката. Джейсън предпазливо я побутна с протегнат напред показалец. Скърцането се повтори, този път още по-пронизително.

— Ало? — подвикна той. Изчака за момент, после предпазливо прекрачи прага. — Ало?

Единственият шум, който долиташе отвътре беше звукът на течаша тоалетна. Затвори след себе си и предпазливо се насочи към една притворена врата в дъното на дълъг и тъмен коридор.

Надникна с безкрайно внимание, после потръпна и почти хукна обратно. Това място беше обърнато с главата надолу. Дневната приличаше на отнесена от ураган, нищо не беше останало от някога приятните фигурки по стените и тавана. Чекмеджетата на бюрото и някакъв скрин бяха извадени, а съдържанието им — изсипано на пода. Възглавниците на дивана зееха разпрани, а книгите от библиотеката бяха пръснати навсякъде.

Внимателно пробивайки си път сред бъркотията, Джейсън надникна в малката спалня, която се оказа в състоянието на дневната, а след това тръгна към противоположния край на коридора, където се предполагаше, че е основната спалня. Оказа се, че и тя е напълно съсипана. И тук чекмеджетата бяха обърнати, а дрехите в големия гардероб-стая бяха разпрани и захвърлени на пода. Направи му впечатление, че всички без изключение са мъжки.

Внезапно входната врата издаде характерното си жалостиво скърцане, по гърба му пробягаха студени тръпки. Пусна дрехите, които беше вдигнал от пода и понечи да извика отново, надявайки се това да е Керъл Донър. Но изведнъж откри, че е останал без глас. Единствената му надежда беше, че вратата се е раздвижила от някакво течение... После до слуха му достигна тътен — като от обувка, неволно ритнала книга или дървеното дъно на чекмедже. В апартамента решително беше влязъл друг човек и Джейсън остана с чувството, че този човек знае за присъствието му тук. По челото му избиха ситни капчици пот, обединиха се в тънка струйка и се плъзнаха покрай носа му. В съзнанието му се мярна предупреждението на

детектив Кърън за опасностите, с които изобилства светът на наркотиците. Запита се дали има начин да се измъкне незабелязано навън, след което се сети, че току-що е извървял разстоянието до дъното на дългия коридор.

Внезапно рамката на вратата се запълни от едра фигура. Дори и в полумрака си личеше, че в ръката и се поклаща пистолет.

Обзе го паника, сърцето му запрепуска в бесен ритъм. Все пак успя да остане на мястото си, без да помръдне. Зад първата фигура се появи втора, значително по-дребна. Новодошлите се поколебаха само за миг, после едновременно влязоха в стаята и бавно, стъпка по стъпка, се насочиха към него. Времето сякаш спря. Единственото, което Джейсън неистово желаше в този миг, беше да нададе грозен писък и да побегне.

ШЕСТА ГЛАВА

В следващата секунда Джейсън реши, че умира. Блесна ослепителен огън, но се оказа, че това не е пистолетът, а ярката крушка над главата му. Все още беше жив. Пред него стояха двама униформени полицаи и той толкова им се зарадва, че беше готов да ги прегърне.

— Настина ми е приятно да ви видя, момчета — разтегли се устата му в широка усмивка.

— Обърни се! — заповяда по-едрият от двамата, без да обръща внимание на думите му.

— Мога да обясня...

Този път го прекъснаха доста по-безцеремонно. Казаха му да опре ръце на стената и да се разкрачи.

Второто ченге го претърси и измъкна портфейла му. Когато се увериха, че не е въоръжен, те го накараха да си свали ръцете от стената и веднага му щракнаха белезниците. Поведоха го навън — през разбитата врата, мръсното стълбище и тротоара отпред. Няколко минути се спряха да гледат как го вкарват на задната седалка на кола без отличителни знаци.

По време на пътуването до участъка полицаите мълчаха, Джейсън също. Беше стигнал до правилното заключение, че няма смисъл да им обяснява за какво става въпрос. Успокоил се по отношение на личната си сигурност, той започна да обмисля предстоящите си действия. Вероятно щяха да му разрешат телефонно обаждане, но въпросът беше на кого да се обади — на Шърли, или на адвоката, когото беше използвал за продажбата на къщата и практиката си.

Но когато пристигнаха в участъка, двете ченгета го вкараха в някаква малка и гола стаичка и го зарязаха там. Острото изщракване на бравата му доказа, че се е превърнал в затворник. Никога в живота си не беше влизал в килия и сега установи, че чувството не е никак приятно. Минутите бавно се точеха, а той започна да проумява

сериозността на положението си. Спомни си за молбата на Шърли да не клати лодката. Един Господ знаеше какъв ще бъде ефектът от новината за арестуването му, ако стигне до клиниката.

Най-сетне вратата се отвори и в стаичката влезе детектив Майкъл Кърън, следван от по-дребния полицаи, който го беше арестувал. Джейсън се зарадва на познатата физиономия, но веднага забеляза, че детективът не му отговаря със същото. Бръчките по лицето му изглеждаха по-дълбоки от всякога.

— Свалете му белезниците — заповяда със строг глас той. Джейсън се изправи, а униформеният освободи ръцете му. Наблюдаваше лицето на Кърън, опитвайки се да отгатне мислите му, но то беше абсолютно непроницаемо.

— Ще разговарям с него насаме — промърмори той.

Полицаят кимна и излезе.

— Ето ти проклетия портфейл, докторе! — изръмжа в следващия миг Кърън и плесна кожената вещ върху дланта му. — Май не си падаш по съветите, а? Какво трябва да направя, за да те убедя, че в света на наркотиците нещата са сериозни?

— Искях само да поговоря с Керъл Донър...

— Прекрасно! И се натикваш в апартамента, за да прецакаш цялата ни операция!

— Моля? — погледна го Джейсън, който най-накрая усети как в душата му се надига гневът.

— Домът на Хейс беше под наблюдението на отдела за борба с порока от момента, в който научихме, че са го претърсвали — поясни Кърън. — Надявахме се да пипнем някоя по-интересна особа от теб!

— Съжалявам.

Кърън поклати глава, замълча за момент, после въздъхна:

— Е, можеше да бъде и по-лошо... Например да получиш една-две дупки не там, където трябва. Моля те, докторе — гледай си пациентите, ако обичаш!

— Свободен ли съм? — погледна го с недоверие Джейсън.

— Аха — промърмори детективът и се обърна към вратата. — Няма смисъл да те арестувам, това би било излишна загуба на време...

Джейсън напусна участъка и взе такси до Спрингфилд стрийт, където беше оставил колата си. Вдигна глава към огромния и мрачен

блок на Хейс, раменете му неволно потръпнаха. Не му се искаше отново да попада там.

В кръвта му имаше достатъчно адреналин, за да пробяга една миля под четири минути. Сега вече се радваше, че беше поел ангажимент за вечерта. Приятелите му бяха събрали интересна компания, храната и виното бяха наистина добри. Пени Ламбер — момичето, с което държаха да го запознаят, правеше впечатление на юпи с консервативно облекло — тъмносиньо костюмче и нещо копирено на врата, което можеше да бъде както шалче, така и папионка. За щастие Пени се оказа весело и разговорливо създание, което с лекота запълваше паузите, породени от неспособността на Джейсън да престане да мисли за апартамента на Хейс и желанието си да разговаря с Керъл Донър.

Идеята му хрумна в момента, в който масата бе разчистена от чашките за коняк и кафе. Ако тръгне да изпраца Пени, може би ще я навие да отскочат до клуба на Керъл. Беше ясно, че танцърката вече не живее в апартамента на Хейс, а шансовете му да говори с нея нарастват значително, ако бъде в компанията на дама. Пени с удоволствие прие да бъде изпратена. Вече в колата той я попита има ли желание за авантюри.

— В какъв смисъл? — предпазливо попита тя.

— Помислих си, че може би ще искаш да видиш и другото лице на Бостън...

— Някоя дискотека?

— Почти — засмя се Джейсън, стигнал до леко перверзното заключение, че това малко приключение ще бъде от полза за Пени. Момичето беше приятно, но твърде предвидимо.

Тя се отпусна и отново се разбъбри. Замълча едва когато спряха пред клуб „Кабаре“.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — попита тя, докато очите и опипваха подозрителния вход на заведението.

— Ела — дръпна я за ръката Джейсън, който по пътя си беше направил труда да я запознае с част от историята на доктор Хейс и неговата приятелка, която работи тук. Пени си спомни, че беше чела за тази история в пресата. Не беше много очарована, но Джейсън все пак успя да я убеди да влязат.

Петъчните вечери явно бяха добри за заведението. Стиснал ръката на Пени, Джейсън с мъка си пробиваше път към вътрешността, надявайки се да не попадне на мъжа с тъмните очила и горилите му. Банкнота от пет долара в ръката на една от келнерките му помогна да получи място в сепаре до стената, само на няколко крачки от подиума. Оттук виждаха добре, като едновременно с това оставаха скрити зад силуетите на клиентите, заели места край бара. Влизането им съвпадна с кратък антракт. Едва успяха да си поръчат питиета и големите тонколони оживяха. Очите на Джейсън най-сетне се нагодиха към полумрака. Видя ясно лицето на Пени, или по-скоро очите и — блестящи и немигащи от възбуждане.

На подиума се появи стриптизьорка с полупрозрачен воал, посрещната с вяли аплодисменти. Пени запази мълчание. Джейсън използва появата на келнерката, за да плати и да я попита дали Керъл Донър ще танцува тази вечер. Момичето обясни, че първата и поява ще бъде след единадесет, а той скрито въздъхна от облекчение — явно момичето не беше помляно заедно с онзи апартамент...

Когато келнерката изчезна, танцьорката на подиума беше останала само по прашки, а устните на Пени бяха презрително извити.

— Това е отвратително! — прошепна тя.

— Е, не е Бостънската филхармония — съгласи се Джейсън.

— На всичкото отгоре мадамата има и целулит! Джейсън се втренчи в задните части на танцьорката, която беше тръгнала нагоре по стълбата. Те действително бяха достатъчно „тапицирани“. Какви неща забелязват жените, усмихна се той.

— Нима тези мъже тук наистина се забавляват? — попита с отвращение Пени.

— Добър въпрос — отвърна Джейсън. — Честно казано, не знам. Повечето от тях изглеждат доста отегчени... Но никой не изглеждаше отегчен, когато на подиума се появи Керъл. Както и предишната вечер, още в началото на номера и посетителите видимо се оживиха.

— Какво ще кажеш? — попита Джейсън.

— Като танцьорка е добра, но не ми се вярва, че твоят приятел е бил близък с нея.

— И аз си помислих същото — призна той. Но вече не беше толкова сигурен. Керъл Донър излъчваше дяволски различни неща от тези, които предлагаша останалите стриптизьорки.

След като номерът и свърши и тя отново не се появи сред клиентите, Джейсън реши, че достатъчно са стояли тук. Идеята му отново бе пропаднала, а и Пени очевидно беше нетърпелива да си тръгнат. По пътя към дома и тя предимно мълча. Явно не беше очарована от клуб „Кабаре“ и програмата му. Джейсън я свали пред дома и, без дори да си прави труда да промърмори нещо от сорта, че пак ще и се обади. Знаеше, че приятелите му ще бъдат разочаровани, но би трябвало да го познават достатъчно, за да не му уреждат свалки с мадами, които носят папионки...

Прибра се в апартамента си, съблече се и отиде да вземе книжката за ДНК от кабинета. Легна и я разлисти. Очакваше, че ще заспи бързо, тъй като следобедът му беше доста изтощителен. Но не се получи. Изчете всичко за бактериофагите — онези вирусни частици, които заразяват цялата бактерия. Интересно му беше да разбере начините, по които ги използват в генното инженерство. След това се прехвърли на главата за плазмидите, за които дори не беше чувал, преди да прояви интерес към изследванията, свързани с ДНК. Оказа се, че това са малки и свършено кръгли ДНК-молекули, които живеят в бактериите и се репродуцират заедно с тях. И те изпълняваха изключително важна функция като преносители на опознавателните сегменти на ДНК в ядрото на бактерията.

Все така ококорен, Джейсън се надигна и хвърли поглед към будилника. Минаваше два след полунощ, което означаваше, че вече е изключено да заспи. Стана, облече се и пристъпи към прозореца на дневната, откъдето се виждаше целият площад Луисбърг. Пред входа спря кола. Беше наемателят на мезонета в сградата на Джейсън, който също беше лекар. Двамата се поздравяваха приятелски, но на практика Джейсън не знаеше нищо за този човек, с изключение на факта, че постоянно му гостуват красиви жени. Къде ли ги намира? Верен на себе си, съседът слезе от колата в компанията на привлекателна блондинка. До ушите на Джейсън долетя тих смях, фигурите им изчезнаха по посока на входа. Вратата меко щракна, после настъпи тишина. Продължаваше да мисли за Керъл Донър, много му се искаше да поговори с нея. Погледна големия стенен часовник над камината, после стана и се насочи към спалнята. Облече се набързо и се спусна към колата си на площада.

Отново подкара към „Бойната зона“, малко притеснен от евентуалните последици. За разлика от останалите градски квартали, тук никой не мислеше за сън. Мина с колата покрай клуб „Кабаре“, зави зад ъгъла и паркира. Присъствието на разни подозрителни типове около входовете в тясната уличка го накара да се поколебае дали да изключи мотора. В крайна сметка го направи, но натисна бутона за централното заключване на купето.

Някъде около четвърт час по-късно откъм клуба се появи голяма компания, която бавно започна да се разпръсква. След още десетина минути на улицата излязоха и няколко от танцьорките. На ъгъла си размениха две-три реплики, после си тръгнаха. Керъл не беше между тях. Появи се в момента, в който Джейсън реши, че я е изпуснал. Беше в компанията на единия културист от охраната на мъжа с тъмните очила. Върху бялата тениска беше облякъл небрежно разтворено кожено яке. Тръгнаха надясно, по посока на Уошингтън стрийт и Файлин.

Джейсън запали мотора, но не беше сигурен какво трябва да прави. За негов късмет движението беше оживено — както по уличното платно, така и по тротоарите. Подкара бавно напред, стараяйки се да не изпуска Керъл от погледа си. Някакво ченге го видя и размаха ръце да продължава. Керъл и приятелят и завиха наляво по Бойлстън стрийт, прекосиха платното и влязоха в малък платен паркинг, където ги чакаше огромен черен кадилак.

Поне няма да е трудно да го държа под око, рече си Джейсън. После откри, че да следиш някого никак не е лесно, особено ако държиш да останеш незабелязан. Кадилакът мина по диагонал през Комън и пое на север по Чарлс стрийт. После зави наляво по Бийкън, плъзгайки се съвсем близо до Хемпшър хаус. След няколко пресечки тежката лимузина отби вляво и паркира на втора линия. Този квартал на града се наричаше Бек Бей и беше застроен предимно с големи каменни къщи от началото на века, повечето, от които бяха основно ремонтирани и превърнати в блокове за даване под наем. Джейсън подмина кадилака в момента, в който Керъл отваряше вратата да слиза. Намали ход и успя да види в огледалцето къщата с огромни панорамни прозорци, към която изтича младата жена. После зави наляво по Ексетър, и още веднъж наляво по Марлборо. Изчака около пет минути, след което направи пълен кръг на квартала. Черният кадилак беше

изчезнал от Бийкън стрийт. Паркира редом с един пожарен кран на половин пряка от къщата на Керъл. В три сутринта Бек Бей изглеждаше дълбоко заспал. По тротоарите рядко се мяркаха минувачи, коли също нямаше. Излезе от колата и пое по обратния път. Къщата беше на шест етажа, нито един от прозорците не светеше. Вмъкна се във фоайето и направи бърз преглед на имената срещу звънците. Бяха общо четиринадесет, но за огромно негово разочарование, сред тях не фигурираше Донър.

Излезе обратно на тротоара и се замисли как да постъпи. Спомни си, че между Бийкън и Марлборо минаваше една тясна алея, обърна се и тръгна да я търси. Откри я лесно и пое по нея, като постоянно вдигаше глава да брои блоковете. В задната част на блока на Керъл светеше само един прозорец на четвъртия етаж. Вероятно беше именно на танцорката, просто защото в този час на нощта нормалните хора отдавна спяха.

Решил да се върне във фоайето и да избере подходящия звънец, Джейсън се обърна и тръгна обратно. Веднага забеляза една самотна фигура, но продължи да крачи напред с надеждата, че просто ще се разминат. Но после забави ход и спря, със смайване открил, че фигурата принадлежи на същия културист, който беше изпратил Керъл. Ципът на коженото му яке беше все така разтворен, под него, опъната върху огромните мускули, се белееше тениската. След кратко колебание Джейсън си даде сметка, че именно този тип го беше изхвърлил от бара снощи...

Мъжът продължаваше да крачи в негова посока, пръстите на огромните му лапи напрегнато се свиваха и разпускаха. Беше някъде около двайсет и пет годишен, а пълното му лице издаваше редовното поемане на стероиди. От него се излъчваше непосредствена заплаха. Плахата надежда на Джейсън, че може да остане неразпознат, се изпари в мига, в който едрият тип дрезгаво изръмжа:

— К'во праиш тука, бе нещастник!

Това беше достатъчно. Джейсън се завъртя на пети и хукна към далечния край на алеята. За нещастие гъонените подметки на мокасините му не можеха да се сравняват с маратонките „Найки“, с които беше обут културистът.

— Мръсна гад! — изрева оня и го сграбчи за яката. Джейсън избягна едно убийствено ляво кроше и сграбчи крака на противника си

с надеждата да го препъне. Но не се получи. Все едно, че беше хванал телеграфен стълб. Тялото му рязко отскочи назад и нагоре и той разбра, че силите са твърде неравностойни за някакъв двубой. Реши да опита някакъв диалог.

— Защо не намериш някой с твоя ръст! — изкрещя извън себе си той.

— Защото не обичам перверзниците! — отвърна културистът и с лекота го вдигна във въздуха с едната си ръка.

С помощта на няколко резки извъртания Джейсън успя да съблече самото си, краката му стъпиха на твърда земя и светкавично го понесоха към дъното на алеята. Една кофа за боклук се опита да го спре, но отлетя встрани и съдържанието и се разпиля по асфалта.

— Ще те отуча завинаги да дебнеш Керъл! — извика културистът и се понесе след него, отнасяйки кофата с мощен ритник. Но годините редовен джогинг си казаха думата. Макар и пъргав за ръста си, културистът се задъха доста преди Джейсън. Бягството му изглеждаше сигурно, разстоянието помежду им бързо нарастваше. Но в края на алеята краката му стъпиха па мокрия паваж, гъонът се подхлъзна. Успя да запази равновесие, но с цената на значително забавяне. В момента, в който понечи да хукне отново, една тежка ръка го сграбчи за рамото и рязко го завъртя.

СЕДМА ГЛАВА

— Не мърдай! Полиция!

Гласът беше пронизителен и отекна надалеч в бостънската нощ. Джейсън замръзна на мястото си, същото стори и културистът. Вратите на една кола без отличителни знаци в дъното на алеята рязко се отвориха и от нея се изсипаха трима мъже в цивилни дрехи. После Джейсън чу заповедта, която вече му беше позната:

— Ръцете на стената, краката разтворени!

Той побърза да се подчини. Културистът обаче се поколеба няколко секунди, обърна се към Джейсън и тихо изръмжа:

— Имаш страшен късмет, копелдак!

После повтори движенията му.

— Млък! — изрева единият от полицаите. Арестуваните бяха обискирани със светкавична бързина, после получиха заповед да се обърнат с ръце на тила. Едно от ченгетата измъкна фенерче и се зае да проверява самоличността им.

— Бруно Де Марко? — попита то и насочи лъча в лицето на културиста. Онзи само кимна с глава. Лъчът се премести върху лицето на Джейсън.

— Доктор Джейсън Хауърд?

— Аз съм.

— Какво става тук? — пожела да узнае полицаят.

— Този дребен негодник следеше гаджето ми! — съобщи с потрепващ от негодувание глас Бруно.

Полицаят го изгледа, после извърна поглед към Джейсън. След кратко колебание се обърна и тръгна към колата. Минута по-късно се върна, подаде документите на Бруно и му каза да си върви у дома и да се наспи. В първия момент едрият мъж го погледна неразбиращо, но после протегна ръка за портфейла си.

— Ще те запомня, задник! — изръмжа по посока на Джейсън той, обърна се и тръгна по посока на Бийкън стрийт.

— А ти марш в колата! — каза полицаят и заби пръст в гърдите на Джейсън.

Младият доктор объркано се подчини. Не можеше да повярва, че освободиха един явен бандит, за да задържат него, Понечи да протестира, но полицаят го сграбчи за ръката, отвори задната врата и го натика в купето.

— Вече наистина се превръщаш в трън в задника ми! — отбеляза с недоволен глас детектив Кърън, който се оказа на задната седалка с димяща цигара между устните. — Май трябваше да оставя онова животно да те обработи!

Джейсън не каза нищо, просто защото беше онемял от изненада.

— Надявам се, че имаш известна представа до каква степен си прецакал случая — продължи със същия недоволен тон Кърън. — Първо разби усилията ни да държим под око апартамента на Хейс. После провали и наблюдението ни над Керъл Донър, което вероятно ще означава край на цялата операция... При тези обстоятелства едва ли ще научим нещо от нея. Къде, по дяволите, е проклетата ти кола? Нали си дошъл с нея?

— Ей там, зад ъгъла — тихо отвърна Джейсън.

— Предлагам да се качиш в нея и да си идеш у дома — бавно и отчетливо изрече Кърън. — А след това да се залавяш с докторските си работи и да не ни се пречкаш повече!

— Съжалявам, но...

— Хайде, изчезвай! — изръмжа без да го гледа Кърън.

Джейсън излезе от полицейската кола, чувствайки се пълен идиот. Разбира се, че ще наблюдават Керъл. Живяла е с Хейс, по всяка вероятност и тя е забъркана с наркотиците. Всъщност, не по всяка вероятност, а сто процента — ако се вземе предвид професията и... Качи се в колата, помисли за сакото си, после тръсна глава. Сакото да върви по дяволите! Запали мотора и потегли към дома си.

Бавно изкачи стъпалата към апартамента си, отключи и веднага хвана телефона. Часът беше три и половина, а той беше излязъл без пейджъра си. Искаше да провери дали не са го търсили от болницата. Надяваше се да няма спешни случаи, просто защото беше смъртно уморен. За негово щастие беше така, но Шърли беше оставила съобщение да и се обади в момента, в който се появи, независимо от

часа. Операторката на пейджър-съобщенията го предупреди, че става въпрос за нещо много спешно.

Озадачен, Джейсън набра номера. Шърли вдигна още на първото позвъняване.

— Къде се губиш, по дяволите?!

— Дълга история.

— Искам да ми направиш една услуга — ела тук, веднага!

— Моля те, часът е три и половина! — възрази Джейсън.

— Наистина е важно!

Джейсън облече друго сако, слезе при колата си и подкара към Бруклайн. Не можеше да разбере какво е чак толкова спешно, че да не може да почака до сутринта. Но знаеше, че каквото и да е то, положително беше свързано с Хейс.

Шърли живееше на Ли стрийт — една тясна алея, която обикаляше резервоара Бруклайн и стигаше чак до билото на хълма, застроено с хубави стари къщи. Нейната беше една от тях — със стръмен триъгълен покрив, под който имаше достатъчно площ, за да се живее удобно. Джейсън вкара колата си в алеята и след малък завой къщата се появи пред очите му. Всички прозорци светеха. Докато паркираше срещу входа, вратата се отвори и на моравата се появи самата Шърли.

— Благодаря ти, че дойде — дари го с прегръдка тя. Беше облечена в бял пуловер от кашмир и избелели дънки. И изглеждаше тотално объркана — нещо ново за Джейсън.

Покани го в просторния хол и го представи на двама от висшите ръководители на ГХП, които също изглеждаха разстроени. Джейсън първо стисна ръката на Боб Уолтроу — дребен оплешивяващ мъж, а след това и на Фред Ингелнук, който, откъдето и да го погледне човек, си беше жив двойник на Робърт Редфорд.

— Един коктейл? — предложи Шърли. — Изглеждаш така, сякаш ти е нужен...

— Само сода, защото съм жив заспал — отказа Джейсън. — Какво става?

— Нови бедни. Обадиха ми се от охраната. През нощта са разбили лабораторията на Хейс и на практика са я унищожили...

— Вандали?

— Още не сме сигурни.

— Едва ли е вандализъм — обади се Боб Уолтроу. — Лабораторията е старателно претърсена.

— Липсва ли нещо?

— Още не знаем — въздъхна Шърли. — Но проблемът не е в това. Проблемът са медиите, които искаме да избегнем. Гуд Хелт не е в състояние да понесе още лоша реклама. Всеки момент ще подпишем договори с две големи корпорации, които ще ни станат клиенти. Не искаме да ги подплашим с разни полицейски обиски и търсене на наркотици...

— Но наркотици наистина е имало — поклати глава Джейсън. — Патологът е открил кокаин в урината на Хейс...

— Мамка му! — изруга Боб Уолтроу. — Дано вестниците не се доберат и до това!

— Трябва да ограничим загубите! — извика Шърли.

— Какво предлагаш? — попита Джейсън, все още в неведение защо го бяха повикали.

— Управителният съвет настоява да запазим в тайна последния инцидент...

— Кое то няма да е лесно — промърмори Джейсън и отпи глътка сода. — Вестниците със сигурност ще го докопат от своите източници в полицията.

— Именно — кимна Шърли. — Затова решихме да не съобщаваме на полицията. Но искаме и твоето мнение.

— Моето мнение ли? — учудено я погледна Джейсън.

— Всъщност, искаме мнението на медицинския персонал. В момента ти си началник-отделение и според нас можеш да опипаш почвата...

— Може би — кимна Джейсън, макар че не виждаше как ще разпитва колегите си интернисти и едновременно с това да крие инцидента. — Но ако искате да чуете личното ми мнение, идеята ви не е добра. Освен това, не уведомите ли полицията, няма да получите застраховката...

— Това също е вярно — кимна Фред Ингелнук.

— Но е дреболия в сравнение с ПиАр проблемите ни — добави Шърли. — Засега няма да съобщаваме нищо, но ще проверим как стоят нещата със застраховката.

— Това ми звучи разумно — кимна Фред Ингълнук.

— И на мен — присъедини се Боб Уолтроу.

Разговорът продължи още няколко минути, после Шърли изпрати двамата отговорни служители до вратата. Джейсън направи опит да ги последва, но тя го спря и предложи да се видят пак в осем сутринта.

— Помолих Хелене да дойде по-рано. Може би все пак ще разберем какво се е случило...

Той кимна. Все още не разбираше защо Шърли не му беше съобщила всичко това по телефона. Но в момента беше твърде уморен, за да разсъждава по този въпрос. Целуна я лекичко по бузата и се повлече към колата си. Единствената му надежда беше да поспи, макар и само два-три часа...

ОСМА ГЛАВА

Малко след осем часа в съботната сутрин Джейсън разтърка зачервените си очи и влезе в кабинета на Шърли. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмен махагон, на пода имаше тъмнозелен килим, а обзавеждането беше от стъкло и излъскан до блясък бронз. Приличаше по-скоро на кабинета на могъщ banker, отколкото на директор на здравно заведение. Шърли говореше по телефона с някакъв застрахователен агент, той седна и зачака.

— Беше прав за застраховката — промърмори тя, докато оставяше слушалката. — Няма да изплатят никакви щети, ако не съобщим за насилственото проникване в полицията.

— Ами тогава събщи им — подхвърли Джейсън.

— Нека преди това да видим какви са щетите и какво липсва...

Прехвърлиха се в поликлиниката и взеха асансьора за шестия етаж. Пред лабораторията ги чакаше човек от охраната, който побърза да отключи вътрешната врата. Този път прескочиха задължителната церемония с чехлите и белите манти.

Лабораторията беше обърната с главата надолу, също като апартамента на Хейс. Всички шкафове и чекмеджета бяха опразнени на пода, но скъпата електронна апаратура изглеждаше непокътната. От това беше ясно, че става въпрос за претърсване, а не за обикновен взлом. Джейсън надникна в кабинета на Хейс. И там положението беше същото — съдържанието на бюрото и няколко кантонерки беше изсипано на пода.

На прага на отделението за опитни животни се изправи Хелене Бренкивист — лицето и беше бледо и мрачно, косата и отново беше стегната в кок. Липсваше и бялата манта и Джейсън с изненада откри, че фигурата и никак не е лоша.

— Можете ли да кажете дали липсва нещо? — попита я Шърли.

— Не виждам работните си дневници — промърмори русата жена. — Няма ги и бактериалните колонии Е.Коли. Най-тежко обаче е положението с животните...

— Какво им е на животните? — попита Джейсън, забелязал страх в очите и.

— Може би трябва сам да погледнете — промълви Хелене. — Всички са избити!

Джейсън заобиколи младата жена и отвори стоманената врата. В носа го удари остра животинска миризма, като в зоологическа градина. Протегна ръка и щракна електрическия ключ. Отделението за опитни животни се оказа просторен салон — някъде около петнадесет на десет метра. Клетките на животните бяха подредени по дължина, една върху друга. На места стигаха до шест на брой.

Той бавно тръгна покрай тях, насочил поглед към най-близкия ред. Ключалката зад гърба му рязко щракна. Хелене беше казала истината — всички опитни животни бяха мъртви, замръзнали в разкривени пози. Някои от тях бяха проточили навън окървавени езици, сякаш се бяха опитали да ги прегризат.

Краката му изведнъж се заковаха на място, стомахът му се сви на топка. В редицата от най-големите клетки бяха затворени огромни плъхове — такива никога не беше виждал. Бяха почти колкото прасета, а голите им опашки имаха дебелината на китките му. От застиналите им муцуни стърчаха десетсантиметрови зъби. Джейсън се стегна и продължи обиколката си. Видя зайци с почти същите размери, бели мишки с големината на куче...

Тази част от генното инженерство го ужасяваше. Но все пак продължи напред, тласкан от някакво перверзно любопитство. Разгледа и останалите клетки, в които имаше познати същества с гротескни размери и такава уродливост, че отново му призля. Сякаш науката изведнъж беше полудяла — зайци с няколко глави, мишка с външни черва и втори чифт очи. Генетичната манипулация на бактерии е едно, но обезобразяването на млекопитаещи съвсем друго, мрачно си каза той и усети как в душата му се надига негодувание.

Върна се в централната част на лабораторията, където Шърли и Хелене проверяваха заложените проби.

— Видя ли животните? — попита с отвращение той.

— За нещастие — да — отвърна Шърли. — Още когато Кърън беше тук... Моля те, не ми напомняй!

— Бяха ли тези експерименти оторизирани от ръководството на ГХП? — пожела да узнае Джейсън.

— Не — поклати глава младата директорка. — Никога не сме питали Хейс с какво точно се занимава. И през ум не ни е минавало...

— Е, да, нали е световна знаменитост — язвително подхвърли Джейсън.

— Тези животни бяха част от работата на доктор Хейс, свързана с хормона на растежа — обади се Хелене.

— Добре, няма значение — кимна Джейсън, който не изпитваше никакво желание да влиза в спор за етиката с тази жена. — И без това всички са мъртви...

— Всички ли? — изгледа го Шърли. — Много странно! Какво се е случило според теб?

— Отрова — мрачно отвърна Джейсън. — Но не мога да разбера защо ще тровят животните, ако са дошли да търсят наркотици?

Шърли рязко се завъртя към Хелене и гневно попита:

— Имате ли някакво обяснение за всичко това?

Младата жена поклати глава, а очите и смутено пробягаха по помещението.

Шърли продължаваше да я гледа втренчено и това я накара нервно да запристъпя от крак на крак. Джейсън мълчеше и гледаше, заинтригуван от неочаквано агресивното поведение на Шърли.

— Съветвам ви да ни сътрудничите — процеди тя. — В противен случай ви чакат големи неприятности. Доктор Хауърд е убеден, че криете нещо от нас. Сигурно си представяте какво ще стане с кариерата ви, ако това излезе вярно.

Смуцението на Хелене премина в дълбоко безпокойство.

— Изпълнявах заповедите на доктор Хейс и нищо повече! — каза тя с разтреперан глас.

— Какви по-точно бяха тези заповеди? — понижи глас Шърли и в него прозвуча ясна заплаха.

— Ами... Ние изпълнявахме и някои задачи на парче...

— Какви задачи?!

— Доктор Хейс работеше допълнително за една компания на име „Джийн Икк.“. — Тук отгледахме един рекомбиниран щам от Е.Коли, който започна да произвежда искания от тях хормон...

— Имахте ли представа, че работата на друго място беше изрично забранена според договора на доктор Хейс?

— Да, той ми каза — неохотно призна Хелене.

Шърли замълча, очите и не се отделяха от лицето на младата жена.

— Искам да запазите пълно мълчание по този въпрос — проговори най-сетне тя. — Искам да направите пълен списък на всяко животно или предмет, изчезнали или повредени в тази лаборатория. Ясно ли е?

Хелене кимна. Джейсън последва Шърли към изхода. Тя беше успяла там, където той се провали и разби на пух и прах мълчанието на русата скандинавка. Но едновременно с това не беше и задала правилните въпроси.

— Защо не я притисна за откритието на Хейс? — попита той, когато я настигна през асансьорите. Очевидно бясна, Шърли непрекъснато натискаше бутона за повикване.

— Защото не ми дойде на ума! — отвърна тя. — Защото в момента, в който си помисля, че проблемът Хейс е решен, изниква нещо ново! Аз бях тази, която настоя за специалната клауза в договора, забраняваща работа на други места!

— В момента това едва ли има голямо значение — промърмори Джейсън, влизайки в кабината по стъпките на младата жена. — Човекът е мъртъв...

— Прав си — въздъхна тя. — Сигурно реагирам истерично, но искам час по-скоро това нещо да приключи!

— Продължавам да мисля, че Хелене знае повече от това, което казва.

— Пак ще си поговоря с нея! — заплашително промълви Шърли.

— И след като видя онези животни в лабораторията, пак не желаяш да се обадиш в полицията, така ли?

— С полицията вървят и репортерите — напомни му Шърли. — А репортерите водят и неприятностите... Освен животните, не виждам чак толкова големи щети.

Джейсън реши да замълчи. Беше ясно, че докладването на инцидента на полицията се решаваше на административно ниво. Той се интересуваше повече от откритието на Хейс, но нито полицията, нито вестниците бяха в състояние да му помогнат. Запита се дали чудовищните изменения в опитните животни са свързани с това откритие, сърцето му се сви.

Започна визитацията си с Матю Коен. За съжаление пациентът беше развил нов проблем, свързан с психическото му състояние. Броени минути преди прегледа сестрите го бяха прибрали от коридорите, по които бродел като призрак и си говорел на висок глас. Когато Джейсън влезе в стаята му, Матю беше завързан за леглото и го гледаше като непознат. Беше ясно, че няма никаква ориентация относно време, място и отделни личности. А това означаваше само едно — човекът е развил емболия и кръвни съсиреци от увредените му сърдечни клапи са засегнали мозъка. Казано иначе, явно бе преживял мозъчен удар, а може би серия от такива.

Без да губи време, Джейсън вдигна телефона и поиска консултация с невролог. Позвъни и на сърдечния хирург, който беше запознат със заболяването на Матю. Човекът предложи незабавна терапия с антикоагуланти, но Джейсън реши да изчака неврологичната консултация. Междувременно назначи аспирин и персантин, за да намали лепливостта на плаките. Мозъчният удар е опасно заболяване, което има тенденция към повторение.

Останалата част от визитацията му приключи бързо. Прибра се в кабинета си, свали бялата манта и се подготви да си тръгва. Нуждата от сън вече беше толкова голяма, че клепачите му буквално падаха сами. Точно в този момент го потърсиха по пейджъра от спешното отделение. Проклинайки полугласно, той се спусна тичешком по стълбите, надявайки се проблемът, какъвто и да е той, да се окаже лесен за решаване. За съжаление нещата не стояха така. Когато леко запъхтян влетя в общата зала за прегледи, той веднага видя малката групичка практиканти, отдаващи първа помощ на изпаднал в безсъзнание пациент. Кратка справка с ЕКГ-монитора го осведоми, че сърдечна дейност няма.

Старшата сестра Джудит Рейнхарт го осведоми, че пациентката била открита от съпруга си в състояние на несвяст. Сутринта той влязъл в спалнята и с намерението да я събуди.

— Екипът на спешна помощ открил ли е сърдечна или дихателна дейност?

— Не — поклати глава Джудит. — Лично аз смятам, че пациентката отдавна е мъртва.

Джейсън докосна крака на жената и кимна в знак на съгласие. Лицето и беше извърнато към стената.

— Как и е името? — попита той.

— Холи Дженингс.

Сякаш огромен юмрук го удари в корема.

— Пресвети Боже!

— Какво ви е, докторе? — внимателно го погледна Джудит.

Джейсън само махна с ръка и се премести откъм главата. Известно време наблюдава действията на екипа, после настоятелно поиска животоспасяващите действия да бъдат продължени максимално. В четвъртък, когато прегледа Холи, той си беше помислил за неприятности, но не чак за това. Просто не можеше да приема факта, че тя, подобно на Седрик Харинг, ще умре само месец след като пълните и изследвания дават много добри резултати. А и само два дни след като той отново я беше прегледал...

Дълбоко разтърсен, Джейсън вдигна телефона и набра номера на Маргарет Данфорт.

— Значи пак без признаци за сърдечни заболявания? — попита Маргарет, след като изслуша сбития му разказ.

— Да.

— А бе вие какви ги вършите в тая болница? — произнесе озадачена тя.

Джейсън не отговори. Молбата му беше аутопсията да бъде направена тук, в ГХП, но този път Маргарет се поколеба.

— Ще я направим още днес, а резултатите ще получите в началото на следващата седмица — умолително каза Джейсън.

— Съжалявам — отговори след кратка пауза Маргарет. — Имам доста въпроси, на които трябва да намеря отговор. Освен това съм задължена по закон да извърша аутопсията тук, а не при вас...

— Разбирам — кимна Джейсън. — Но бих ви помолил да ни предоставите някои проби, които да бъдат обработени в нашата лаборатория — както предишния път...

— Вероятно ще стане — колебливо отвърна Маргарет.

— Честно казано, изобщо не знам дали това е законно, или не... Но ще се позаинтересувам. Разбира се, никак не ми се иска да чакам две седмици за някакви микроскопски изследвания, които стават за броени минути...

Джейсън се прибра у дома и буквално рухна върху леглото. Спа непробудно в продължение на четири часа. Събуди го обаждането на

невролога, прегледал Матю. Мнението му беше пациентът да бъде видян на скенер и да му се предпишат лекарства против съсирване на кръвта. Джейсън го упълномощи да направи всичко, което намира за необходимо.

Направи опит да заспи отново, но не се получи. Беше прекалено нервен, състоянието му беше неспокойно, като след шок. Стана и пристъпи към прозореца. Мрачният есенен ден беше към края си, валеше ситен дъжд и Бостън изглеждаше ужасно. Закрачи напред-назад, борейки се с депресията. Трябваше му нещо, с което да ангажира съзнанието си. В един момент почувства, че не може повече да стои затворен, облече, каквото му падна и слезе на паркинга. Подкара към Бийкън стрийт и спря пред блока на Керъл с пълното съзнание, че си търси белята. Избра си удобно за наблюдение място, изключи мотора и се приготви да чака.

Десет минути по-късно от входа излезе самата Керъл — сякаш Господ най-сетне беше решил да му спести изпитанията. Беше облечена в джинси и пуловер с висока яка, а гъстата и кестенява коса беше вързана на опашка. Наистина приличаше на ученичка или студентка — от тези, които рекламираше заведението и. Усетила ситните водни капчици върху лицето си, тя разтвори чадърче на цветя и тръгна нагоре по улицата, минавайки само на метър от Джейсън. Той неволно се сви на седалката, изплашен от несъществуващата вероятност да бъде разпознат.

Даде и добър аванс, след което излезе от колата и я последва. На Дартмут стрийт я изгуби за малко, но веднага след това я откри отново и не я изпусна до 'авеню Комънуелт. Следеше я внимателно, но в същото време не пропускаше да се оглежда и за други натрапници — от сорта на Бруно или Кърън. Спря пред вестникарската будка на ъгъла на Дартмут и Бойлстън и прелисти някакво списание. Керъл мина покрай него, изчака на светофара, след което забързано пресече платното на Бойлстън. Джейсън се забави известно време, тъй като беше зает с оглеждането на колите и пешеходците наоколо. Не откри признаци, че младата жена може да си има компания.

Очите му я напипаха отново в момента, в който минаваше през пасажа покрай Обществената библиотека на Бостън. Най-вероятно отива в търговския център Копли Плаза, рече си той. Купи списанието, което се оказа „Ню Йоркър“, и продължи след нея. Ускори ход в мига,

в който я видя да сгъва чадъра и да влиза в Копли Плаза. Центърът беше огромен и лесно можеше да я изгуби.

През следващите четиридесет и пет минути се правеше на зает пред различни витрини, четеше си списанието или оглеждаше посетителите. С видимо удоволствие Керъл прескачаше от бутик в бутик — „Луи Вюитон“, „Ралф Лорън“, „Виктория'с Сикрет“. В един момент Джейсън беше сигурен, че я следят, но малко по-късно се оказа, че мъжът по петите и е обикновен сваляч. Тя вероятно го отрязва, защото той изчезна малко след като я заговори.

Към три и половина натоварената с пакети Керъл влезе в закусвалнята „О Бон Пен“. Джейсън я последва и се нареди на опашката непосредствено зад нея. Така получи възможност да огледа отблизо перфектния овал на лицето и, гладката мургава кожа и блестящите тъмни очи. Беше наистина красавица, а годините и едва ли надхвърляха двадесет и четири.

— Добро време за кафе — подхвърли той с надеждата да завърже разговор.

— Аз предпочитам чай — хладно отвърна младата жена.

На лицето му изплува сконфузена усмивка. Хич го нямаше, когато ставаше въпрос за свалки и празни разговори.

— И чай става — промърмори той с ясното чувство, че се държи като пълен глупак. Керъл си поръча супа, чай и сух кроасан, след което понесе таблата си към една от дългите общи маси.

Джейсън си взе капучино, поколеба се, сякаш не знаеше къде да седне, след което пристъпи към нейната маса.

— Може ли?

Неколцина от клиентите на масата вдигнаха глава да го погледнат, между тях беше и Керъл. Един възрастен мъж си премести покупките, за да му освободи място. Джейсън го дари с овча усмивка, която се разшири още повече когато очите му се спряха върху Керъл.

— Какво съвпадение — промърмори той. — Пак се срещаме...

Тя го огледа над чашата си. Не каза нищо, но не беше и необходимо. Изражението на лицето и беше достатъчно красноречиво.

В същия момент Джейсън осъзна, че играе безкрайно слаба пиеса и всеки момент ще бъде пратен по дяволите.

— Моля за извинение, ако ви досаждам — тихо каза той. — Името ми е доктор Джейсън Хауърд и съм колега на доктор Алвин

Хейс. А вие сте Керъл Донър и аз трябва да си поговоря с вас...

— В ГХП ли работите? — погледна го подозрително тя.

— В момента заемам поста началник на вътрешно отделение — кимна Джейсън. Не разбра защо използва служебния си пост, никога досега не беше го правил. В университетските болници тази титла означава много, но не и в обикновено здравно заведение като ГХП.

— Как мога да бъда сигурна? — все така подозрително попита младата жена.

— Ще ви покажа служебната си карта.

— Добре — кимна Керъл.

Джейсън посегна към портфейла в задния си джоб, но тя изведнъж хвана ръката му.

— Недейте, вярвам ви... Алвин ми е споменавал за вас. Каза, че сте най-добрият специалист в цялата клиника.

— Много мило от негова страна — отвърна Джейсън. Беше доста изненадан от тази оценка, тъй като двамата с Хейс почти не бяха контактували.

— Извинете за подозрителността, но напоследък доста ми се събра — промърмори Керъл. — За какво искате да говорим?

— За доктор Хейс — отвърна Джейсън. — Първо искам да изтъкна, че смъртта му е огромна загуба за нас и ви поднасям своите съболезнования...

Керъл само сви рамене, а той не разбра какво означава това.

— Все още ми е трудно да повярвам, че доктор Хейс е бил замесен в търговията с наркотици — промърмори той. Помълча малко, после вдигна глава:

— Вие знаете ли нещо за това?

— Да — кимна тя. — Но вестниците извъртяха всичко. Алвин употребяваше минимални количества — най-често марихуана, но понякога и кокаин... Но никога хероин.

— И не е бил пласъор?

— В никакъв случай. Можете да ми вярвате, защото, ако е бил, нямаше начин да не разбере...

— Но в квартирата му са били открити много наркотици и пари в брой.

— Единственото ми заключение е, че полицията ги е подхвърлила там. На Алвин никога не му достигаха както наркотици,

така и пари... Ако случайно му останеха някакви суми, бързаше да ги изпрати на семейството си.

— Имате предвид бившата му съпруга?

— Да. Тя гледа децата му.

— А защо полицията ще направи такова нещо? — попита Джейсън, неволно спомнил си за параноята на Хейс.

— Наистина не знам — въздъхна момичето. — Но не мога да си представя друг начин, по който наркотиците биха могли да се появят там. Мога да ви уверя, че в девет часа вечерта, когато си тръгнах, в апартамента нямаше никаква дрога.

Джейсън се наведе напред и понижи глас:

— Във вечерта на смъртта си доктор Хейс сподели с мен, че е направил голямо научно откритие. Не ви ли каза нещо в тази посока?

— Спомена нещо, но това беше преди три месеца...

За миг Джейсън си позволи да мисли оптимистично. След което Керъл добави, че няма никаква представа за какво откритие става въпрос.

— Той не ви ли се доверяваше?

— Напоследък престана, защото рядко се виждахме.

— Но нали живеехте заедно? Или вестниците лъжат?

— Да, живеехме заедно — призна с въздишка Керъл — Но в края повече като съквартиранти... Връзката ни се разпадна. Той много се промени. Не само във физическо отношение, но и психически. Затвори се в себе си, започна да го обзема параноя. Постоянно повтаряше, че трябва да говори с вас и аз го насърчих да го направи...

— Значи нямате представа за какво откритие става въпрос? — настоя Джейсън.

— Съжалявам — въздъхна Керъл и разпери ръце. — Помня само една негова реплика — че откритието се оказало ирония на съдбата. Стори ми се доста странен начин за дефиниране на успеха...

— Същото го каза и на мен.

— Значи поне е бил последователен. Другият му коментар беше, че ако всичко се развива добре, аз ще го оценя по достойнство, тъй като съм красива... Това бяха точните му думи.

— И не ги изтълкува по-подробно?

— Това беше всичко, което каза.

Джейсън отпи глътка капучино и се втренчи в лицето на младата жена. По какъв начин едно иронично откритие би могло да е свързано с нейната красота? Съзнанието му направи опит да свърже това изявление с предположението му, че откритието на Хейс има нещо общо с лечението на рака. Не се получи. Керъл допи чая си и стана.

— Радвам се, че се запознахме — рече тя и протегна ръка.

Джейсън също стана, като замалко не събори стола си. Не беше доволен от внезапното и тръгване.

— Не искам да бъда груба, но имам една среща — обясни тя. — Надявам се да разрешите тази загадка. Алвин работеше много. Би било трагедия, ако е направил важно откритие и то остане неизвестно...

— Същото мисля и аз — кимна Джейсън, отчаяно търсейки начин да я задържи още мъничко. — Може ли да ви видя пак? Има толкова много неща, които бих искал да обсъдя с вас!

— Нямам нищо против, но съм доста заета. Кога мислите да го направим?

— Ами утре да речем — подхвърли с надежда Джейсън. — Да си направим една късна неделна закуска.

— Но наистина трябва да бъде късна — предупреди го тя. — Аз работя нощем, а съботната вечер винаги е най-тежката...

Това Джейсън можеше да си го представи.

— Моля ви — промълви той. — Може би ще стигнем до важни неща...

— Добре — кимна Керъл. — Да го направим в два следобед. Къде?

— Какво ще кажете за Хемпшър Хаус?

— Добре — съгласи се младата жена, вдигна чадъра си и започна да събира пакетите с покупки. После го дари с лека усмивка, обърна се и излезе.

* * *

Керъл хвърли поглед на часовника си и ускори крачка. Импровизираната среща с Джейсън не беше предвидена в прекалено запълнената и програма, а тя не искаше да закъснява за срещата с научния си ръководител. Голяма част от предишната вечер и днешната

сутрин беше прекарала над третата глава от своята докторска дисертация, а сега изгаряше от нетърпение да чуе мнението на професора. Взе ескалатора и се спусна на нивото на улицата, мислейки за разговора си с доктор Хауърд.

За нея беше изненада да се запознае с един човек, за когото беше слушала много. Алвин и беше разказал как след загубата на съпругата си Джейсън беше решил да смени обстановката и да се отдаде изцяло на работата. Историята и се стори много интересна, тъй като част от темата на дисертацията и засягаше психологията на мъката. Случаят с доктор Джейсън Хауърд и се стори идеален за изследване.

Портиерът на хотел „Уестън“ рязко наду свирката си. Звукът беше толкова пронизителен, че Керъл неволно се намръщи. Таксито се закова пред нея в момента, в който си призна, че интересът и към доктор Джейсън Хауърд не е само професионален. Като мъж той беше много привлекателен — нещо, което по странен начин се усилваше от демонстрацията на уязвимост. В негова полза беше дори очевидната непохватност при общуването...

— Площад Харвард — каза на шофьора тя и внезапно усети, че очаква с нетърпение късната неделна закуска.

* * *

Седнал пред отдавна изстиналото си кафе, Джейсън беше принуден да си признае, че е напълно покорен от чара и интелигентността на младата жена. Очакваше да се сблъска с обикновено градско момиче, предпочело парите и наркотиците пред образованието, но се беше оказал лице в лице с една зряла и интелигентна жена, способна да води всякакъв разговор. Жалко, че личност с нейните качества е принудена да живее в суровия свят на нощта, който се подчинява на свои собствени закони.

Сепна се от настоящето жужене на пейджъра си. Протегна ръка да го изключи и се взря в екранчето. Върху него мигаше думата „спешно“, редуваща се с телефонен номер, който му беше абсолютно непознат. След като му поиска лекарската карта, управителят на „О Бон Пен“ му позволи да използва телефона на касата.

— Благодаря, че се обадохте, доктор Хауърд — прозвуча развълнуван женски глас в слушалката. — Аз съм госпожа Фар... Съпругът ми Джералд Фар има силни болки в гърдите и изпитва затруднения в дишането...

— Повикайте линейка — разпореди Джейсън. — Закарайте го в спешното отделение на ГХП. Мой пациент ли е господин Фар?

Името му беше познато, но все още не можеше да разбере откъде.

— Да — отговори госпожа Фар. — Преди две седмици му направихте пълни изследвания. Той е първи вицепрезидент на Бостънската банкова компания.

О, не! — простена мислено Джейсън докато оставяше слушалката. Нима ще се случи пак?! Решил да остави колата си на Бейкън стрийт докато се оправи със спешния случай, той изтича навън, прекоси на бегом покрития пасаж между хотела и Копли Плаза и скочи в първото свободно такси.

Пристигна в спешното на ГХП преди семейство Фар. Обясни на Джудит какъв случай очаква и дори повика анестезиолог, установявайки с нескрито задоволство, че дежурен е Филип Барнс.

Разбра, че най-големите му страхове се сбъдват в момента, в който зърна Джералд Фар. Човекът изпитваше агонизиращи болки, по бялото му като мрамор лице се стичаха едри капки пот.

Още след първата ЕКГ стана ясно, че има увреждания на голяма част от сърцето. Случаят нямаше да е лесен. Морфинът и кислородът помогнаха за временното успокоение на пациента, а една доза лидокаин спомогна за предотвратяването на нередовния сърдечен ритъм. Но Фар не реагираше, въпреки усилията на лекарите. Забил поглед в показанията на следващата кардиограма, Джейсън изпита чувството, че областта на инфаркта се разширява.

Обзет от отчаяние, той опита всичко, но състоянието на пациента оставаше все така тежко. В четири часа без пет минути очите на Джералд Фар се обърнаха с бялото нагоре и сърцето му спря.

Както обикновено, Джейсън отказа да се предаде и заповяда приложението на всички животоспасяващи действия. На няколко пъти успяха да накарат сърцето да заработи, но това продължаваше броени секунди.

Фар така и не се върна в съзнание. В шест часа и петнадесет минути Джейсън най-сетне се отказа и обяви пациента за мъртъв.

— Мамка му! — огорчено изруга той, отвратен и от себе си, и от живота. Рядко ругаеше и това беше направило впечатление на Джудит Райнхарт. Тя пристъпи към него, опря глава на рамото му и плъзна ръка около кръста му.

— Джейсън, ти направи каквото можеш — прошепна Джудит. — Направи всичко възможно. Но добре знаеш, че не сме всесилни, нали?

— Беше само на петдесет и осем — промълви Джейсън и преглътна сълзите на гнева, които напиреха в очите му.

Джудит опразни стаята от сестри и практиканти, после се върна при него, сложи ръка на рамото му и каза:

— Погледни ме, Джейсън!

Младият мъж неохотно се подчини. От очите му се търкулна самотна сълза, която бързо се стопи в дълбоката бръчка покрай носа му. С мек, но настоятелен глас опитната сестра му каза, че не бива да приема нещата толкова лично.

— Знам, че двама за един ден е прекалено много — добави с въздишка тя. — Но вината не е твоя...

Той съзнаваше, че е права, но чувствата му отказваха да се примирят. А Джудит нямаше никаква представа колко зле вървят нещата с хоспитализираните му пациенти, особено с Матю Коен. За пръв път се замисли напълно сериозно дали не е време да се откаже от медицината. За съжаление нямаше представа с какво друго би могъл да се занимава, тъй като му липсваха познания.

След като обеща на Джудит да се вземе в ръце, той тръгна да съобщи лошата новина на госпожа Фар. Предварително стегнат в очакване на изблик от мъка, той с изненада установи, че жената бе решила да поеме цялата вина върху себе си. Мъжът и се оплаквал от неразположение в продължение на цяла седмица, но тя не му обърнала внимание, тъй като по принцип си падал малко хипохондрик. Джейсън се опита да я успокои с почти същите думи, с които Джудит беше успокоявала него. Успехът му беше горе-долу същият...

Убеден, че съдебният лекар ще поеме случая, Джейсън не си направи труда да поиска разрешение за аутопсия от госпожа Фар. По закон институцията Съдебна медицина може да прави аутопсия на всеки случай на внезапна или неочаквана смърт. Но за всеки случай

той вдигна телефона и се свърза с Маргарет Данфорт. Получи отговора, който очакваше: тя ще поеме случая, разбира се, но след като и без това е на телефона, Джейсън трябва да чуе и заключенията и по случая Хол и Дженингс.

— Вземам си обратно язвителния коментар от сутринта — каза дребната патоложка. — На вас там очевидно не ви върви. Пациентката Дженингс беше точно толкова зле, колкото и Седрик Харинг. Не само сърцето, но и кръвоносните и съдове изглеждаха ужасно...

— Това никак не ми звучи утешително — промърмори Джейсън. — Съвсем наскоро и направих пълни изследвания, които не показаха нищо обезпокоително. В четвъртък отново и направих ЕКГ с натоварване, но и на него имаше само незначителни изменения...

— Без майтап? Чакай да видиш срезове! Коронарните съдове са деветдесет процента непроходими, при това не фокално, а навсякъде! Безнадежден случай, включително и за спешната хирургия. О, щях да забравя... Проверих дали имам право да ви прехвърля малки частици от пробите на Дженингс. Имам, но само след писмена молба от ваша страна...

— Няма проблем — кимна Джейсън.

— Това важи ли и за Фар?

— Абсолютно.

Джейсън взе такси, за да прибере колата си, а след това се отправи към къщи. Когато се прибра реши, че може да потича, въпреки мъглата и ситния дъждец. Това му се отрази добре, макар че се окаля чак до косата. След един горещ душ вече се чувстваше много по-добре — пречистен и някак си примирен. Шърли се обади да го покани на вечеря точно когато се запита какво ще яде. Първата му реакция беше да откаже, но после си даде сметка, че не би искал да остане сам. Преоблече се в по-нормални дрехи, скочи в колата и подкара на запад към Бруклайн.

* * *

Полет № 409 на авиокомпания „Ийстърн“ от Маями за Бостън направи остър завой и се насочи за кацане. Колесникът докосна пистата точно в седем и тридесет и седем, когато Хуан Диас затвори

списанието си и хвърли поглед към панорамата на Бостън, очертаваща се зад прозорчето. Това беше второто му посещение в този град, но Хуан не беше особено впечатлен. Отново се запита как е възможно хората да изберат да живеят на място с толкова гадни метеорологични условия. По време на първото му посещение преди няколко дни също беше валидно. Сведе очи към набраздените от вятъра локви по пистата, сърцето му се сви от носталгия по Маями, където късната есен най-сетне беше сложила край на летните горещини, Измъкна сака си изпод седалката пред него и се запита колко ли ще трябва да остане в този град. Спомни си, че при предишното си посещение остана само два дни, при това без да върши абсолютно нищо. Запита се дали и сега няма да извади същия късмет. В края на краищата получаваше петте си хилядарки и в двата случая, независимо дали върши нещо, или не.

Самолетът форсира двигателите си и се насочи към терминала. Хуан огледа салона, в душата му се появи чувство на гордост. В този момент много му се искаше да го видят близките му, останали в Хавана. Ще бъдат доста изненадани! Ето го тяхното момче, което най-спокойно си лети в първа класа! Получил доживотна присъда от правителството на Кастро, той беше освободен само осем месеца по-късно. Изпратиха го първо в Маркел, а след това — за огромно негово смайване — директно в Щатите! Оказа се, че това е наказанието му за многобройните убийства и изнасилвания, които беше извършил — изгнание в САЩ! Хуан беше сигурен, че няма по-хубаво и по-наивно нещо на тоя свят от американската демокрация — тук беше много по-лесно да върши онова, което беше свикнал да върши.

Самолетът направи последен завой и спря. Хуан стана на крака и се протегна. Грабна сака си и бавно тръгна към въртележката за багажа. Откри куфара си и хвана едно такси за хотел „Роял Сонеста“, където се регистрира под името Карлос Хернандес от Лос Анджелис. Разполагаше и с кредитна карта на същото име, която си беше напълно редовна. Знаеше, че номерът на тази карта е валиден, тъй като лично го беше преписал от касовата бележка, която беше намерил в търговския център „Бал Харбър“ в Маями.

Настанил се удобно в стаята си и старателно сложил на закачалка втория си копирен костюм, Хуан вдигна телефона и набра номера, който му бяха дали в Маями. Когато насреща вдигнаха, той каза, че му трябва пистолет, за предпочитане калибър 0.22. После старателно си

записа името и адреса на жертвата и потърси мястото на картата на града, която откри в чекмеджето. Оказа се, че е съвсем близко до хотела.

* * *

Вечерята на Шърли се оказа много добра. Хапнаха печено пиле с аспержи и некултивиран ориз, а след това седнаха пред пламтящата камина с чаша „Гран Марние“ в ръце. Джейсън научи, че бащата на Шърли бил доктор и тя доста време била сигурна, че ще следва именно медицина.

— Но той ме разубеди — добави с усмивка тя. — Каза, че медицината се променя и вече не е това, което беше едно време...

— Бил е прав — кимна Джейсън.

— Каза, че тя ще бъде погълната и подчинена от едрият бизнес, затова ако наистина я обичам, ще бъде по-добре да запиша мениджмънт. Послушах го и се прехвърлих в бизнес-специалностите. Мисля, че не съм сбъркала...

— Положително — съгласи се Джейсън, а в главата му се мярнаха купищата бумажки за попълване и вечната дилема, свързана с евентуалното погрешно лечение. Медицината наистина се беше променила. Свидетелство за това беше фактът, че той самият работеше на заплата в някаква корпорация. Докато учеше в медицинския факултет винаги си беше представял, че ще работи частно, за себе си. Това беше част от привлекателността на лекарската професия.

В края на вечерта между тях се настани някакво едва доловимо неудобство. Джейсън промърмори, че е по-добре да си тръгва, но тя го помоли да остане.

— Мислиш ли, че това е добра идея? — попита той.

Тя кимна с глава.

Джейсън не беше толкова сигурен. Промърмори нещо за ранно ставане и сутрешни визитации, а след това добави, че не иска да я притеснява. На което тя отговори, че винаги става най-късно в седем и половина, включително и в неделя.

Гледаха се продължително време право в очите. Отблясъците от огъня играеха по лицето на Шърли.

— Без ангажименти — меко промълви тя. — Давам си сметка, че и двамата не трябва да бързаме. Нека просто останем заедно, така по-лесно ще преодолеем стреса...

— Добре — кимна Джейсън, признал пред себе си, че няма сили да и се противопоставя. Освен това беше поласкан от нейната настоятелност. Все по-близка му ставаше мисълта, че и друг човек може да го чувства близък...

Но пак не беше в състояние да заспи. Някъде към три и половина усети ръка върху рамото си и бързо се изправи. За момент не успя да определи къде се намира. После в здрача бавно изплува лицето на Шърли.

— Извинявай, че те стреснах, но те търсят по телефона — меко промълви тя и му подаде слушалката.

Джейсън я пое и объркано благодари. Изобщо не беше чул телефонен звън. Надигна се на лакът и опря слушалката до ухото си. Беше сигурен, че пак ще има лоши новини и се оказа прав. Бяха открили Матю Коен мъртъв в леглото си, по всяка вероятност победен от последен масивен удар.

— Уведомихте ли близките му? — попита Джейсън.

— Да — отговори сестрата. — Те живеят в Минеаполис и казаха, че веднага тръгват.

— Благодаря — промърмори Джейсън и разсеяно подаде слушалката на Шърли.

— Неприятности? — погледна го съчувствено тя докато я слагаше върху вилката.

Джейсън само кимна. Неприятностите станаха неразделна част от него.

— Умрял е един от младите ми пациенти. На тридесет и пет, или нещо такова. Страдаше от ревматично сърдечно заболяване, бях го повикал за основен предоперативен преглед...

— В тежка форма ли беше болестта му? — попита Шърли.

— Да — кимна Джейсън и пред очите му изплува лицето на Матю в момента на постъпването. — Бяха увредени три от всичките четири сърдечни клапи. Предвиждахме да ги сменим всичките по оперативен път...

— Значи не сте имали никакви гаранции.

— Това е вярно — кимна той. — Смяната на три клапи не е проста работа. А хроничното заболяване беше доста отдавнашно и със сигурност е увредило сърцето, белите дробове, бъбреците и черния дроб... Проблеми сигурно щеше да има, но младостта беше на негова страна...

— Може пък да е било за добро — поклати глава Шърли. — По този начин вероятно си е спестил много страдания. От това, което казваш си мисля, че животът му е щял да бъде непрекъснат низ от болници и профилакториуми.

— Може — кимна Джейсън, но съмнението в гласа му остана. Знаеше какво се опитва да направи Шърли: да го успокои и да го накара да се почувства добре. Ценеше усилията и, макар да се съмняваше в крайния резултат. Ръката му потупа бедрото и, очертаващо се ясно под тънката материя на пенъоара:

— Благодаря...

Когато излезе навън и изтича към колата, нощта му се стори ужасно студена. Продължаваше да вали, дори по-силно от преди. Той включи отоплението и разтърка бедра, за да съживи кръвообращението си. Слава Богу, че нямаше трафик. В четири часа сутринта в неделя градът наистина беше пуст. Шърли се опита да го задържи с аргумента, че всичко е свършено и нищо не може да се направи, но Джейсън се чувстваше задължен пред пациента си и искаше да бъде до него. Освен това беше сигурен, че няма да може да заспи при мисълта за поредния смъртен случай... Паркингът на ГХП беше почти празен. Това му позволи да остави колата си почти до главния вход на болницата, а не на обичайното място встрани от поликлиниката. Потънал в мрачни мисли за Матю Коен, той излезе от колата и пое към осветения вход, без да забележи тъмната фигура, приведена между стената и една от паркираните коли. В следващия миг фигурата заобиколи колата и се стрелна напред. Стреснат от неочакваното нападение, Джейсън изкрещя, но в следващия миг прехапа устни, обзет от неудобство. Оказа се, че тъмната фигура принадлежи на един от бездомните пияници, които редовно висяха пред спешното отделение на ГХП и просека дребни монети. Бръкна в джоба си и му подаде банкнота от един долар, забелязвайки силното треперене на ръката си. Дано си купи нещо за ядене, а не обичайната пиячка, рече си той.

Шърли се оказа абсолютно права. Нямаше какво да прави тук, освен да напише едно заключително изречение в картоната на Матю Коен. После отиде да види тялото му. Лицето му изглеждаше успокоено и Джейсън неволно въздъхна. Може пък наистина да си е спестил много мъки, каза си той, след което отправи едно безмълвно извинение към мъртвеца.

Повика по пейджъра дежурния практикант и му даде съответните инструкции. Трябваше да вземат съгласието на близките за аутопсия, но той не беше сигурен дали ще има време да поговори с тях лично. После, чувствайки се пълен инвалид след всичките тези фатални събития, той бавно напусна болницата и се прибра у дома. В продължение на няколко минути лежа по гръб, с вперени в тавана очи. За сън не можеше и да помисли. След което се запита дали ще може да си намери някаква работа във фармацевтичния бранш...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Седрик Харинг, Брайън Ленъкс, Холи Дженингс, Джералд Фар, а сега и Матю Коен... Никога не беше губил толкова много пациенти за толкова кратък период от време. Парадът на лицата им беше пред очите му през цялата нощ. Събуди се някъде към единадесет, но все едно, че изобщо не беше мигнал. Направи усилие да пробяга редовните си неделни шест мили, след това се изкъпа и започна да се облича. Избра бледожълта риза с бяла яка и ръкавели, тъмнокафяви панталони и убито бежово сако, смес от лен и коприна. Радваше се на срещата с Керъл, тъй като тя без съмнение щеше да го разсее от мрачните мисли.

Хемпшър Хаус се намираще на Бийкън стрийт, точно срещу градската градина на Бостън. За разлика от съботното дъждовно време, днес небето беше синьо, а слънцето грееше с пролетен ентузиазъм. Американският флаг над входа на Хемпшър плющеше на лекия ветреца. Джейсън подрани и поиска маса в предното помещение на първия етаж. В камината приятно пропукваше дебел пън, пианистът в ъгъла свиреше тихо приятни популярни мелодии.

Джейсън бегло огледа посетителите. Всички бяха добре облечени и добре гледани хора, които бяха потънали в оживени разговори и явно нехаеха за новия медицински ужас, надвиснал над града им... Тръсна глава и направи опит да прогони мрачните мисли. Пет-шест фатални случая не означават епидемия. А и той не беше сигурен, че става въпрос за някаква инфекция. Но въпреки всичко мислите му непрекъснато се връщаха на трагедията. Керъл се появи пет минути след два, Джейсън се надигна к махна с ръка, за да привлече вниманието и. Младата жена беше облечена в бяла копринена блузка и черни вълнени панталони. Джейсън продължаваше да се чуди на свежестта и невинността, които се излъчваха от нея извън клуба. Тя го забеляза, на лицето и се появи широка усмивка. Когато спря пред масата беше леко задъхана, сякаш беше тичала.

— Съжалявам за закъснението — каза тя и започна да подрежда нещата си на свободния стол. Те включваха яке от фина кожа, брезентова торба с вестници и ръчна чанта с дълга дръжка за през рамо. Очите и час по час отскачаха към входа.

— Очаквате ли някого? — попита Джейсън.

— Надявам се, не — направи гримаса тя. — Но шефът ми има манията да ме пази навсякъде, особено след смъртта на Алвин. През по-голямата част от времето някой ходи подире ми, уж, за да ме охранява. Нощно време нямам нищо против, но през деня това решително не ми харесва. Мистър Мускул се появи и тази сутрин, но аз го отпратих. Кое то не му пречи да изскочи отнякъде...

Джейсън се поколеба дали да и каже, че вече се е сблъсквал с Бруно, но в крайна сметка замълча. И двамата се отпуснаха едва когато им сервираха, а едрата фигура на горилата продължаваше да липсва от пейзажа.

— Може би трябва да съм благодарна на шефа си — промърмори Керъл. — Той се отнася много добре с мен. В момента живея в един от апартаментите му на Бийкън стрийт, без да плащам наем...

Джейсън не изпита желание да обсъжда причините, поради които шефът на Керъл и предлага безплатен апартамент. Затова предпочете да насочи вниманието си към омлета, който димеше пред него.

Керъл също взе вилицата, после го стрелна над чинията си:

— И така... Какво друго искате да научите от мен? Набоде една доста солидна хапка от френския си сандвич и очаквателно го погледна.

— Спомнихте ли си нещо ново относно откритието на Алвин Хейс?

— Не — отвърна Керъл и с усилие преглътна. — Трябва да добавя, че и в редките моменти, в които проявяваше желание да обсъжда работата си с мен, аз не разбирах абсолютно нищо. Той винаги забравяше, че хората около него не са ядрени физици... Керъл се засмя, очите и блеснаха.

— Научих, че е работил и за някаква компания по био-инженерство — подхвърли Джейсън. — Знаете ли нещо за това?

— Предполагам, че имате предвид „Джийн Инк.“ — промълви Керъл и усмивката и се стопи. — Това трябваше да се пази в пълна

тайна... — Главата и леко се сведе встрани: — Но след като него вече го няма предполагам, че това е без значение... Да, той работи за тях в продължение на една година...

— А знаете ли какво точно?

— Не съвсем... Нещо, свързано с хормона на растежа. Накрая имаха някакви спорове, май беше за пари. Не знам подробности.

Джейсън разбра, че в крайна сметка се е оказал прав — Хелене наистина не казваше всичко, което знае. Невъзможно е да не е била в течение на враждата между Хейс и „Джийн Инк.“

— Какво знаете за Хелене Бренкивист? — попита на глас той.

— Една приятна дама — отвърна Керъл, остави вилицата и леко тръсна глава: — Всъщност, това не е съвсем така... Вероятно си е наред, но тя беше причината за охлаждането на отношенията между мен и Алвин. Те работеха дълги часове заедно, но в един момент тя започна да идва и в апартамента ни. После открих, че са и любовници и много се ядосах. Доста време го бяха правили у дома, буквално под носа ми...

Джейсън беше смаян. Допускаше, че Хелене крие информация, но през ум не му беше минало, че може и да спи с Хейс. Вдигна глава и хвърли изпитателен поглед към Керъл. Личеше, че спомените в тази посока никак не и бяха приятни. Запита се дали е ядосана и на Хейс, колкото на Хелене...

— Знаете ли нещо за семейството му? — умишлено смени темата той.

— Не много. Веднъж или два пъти съм говорила по телефона с бившата му жена, но никога не съм я виждала. Те са разведени от пет години и нещо...

— Хейс има ли син?

— Двама. Има две момчета и едно момиче...

— Знаете ли къде живеят?

— В някакво малко градче в Ню Джърси. Май беше Леония... Но улицата съм запомнила — Парк Авеню. Прозвуча ми претенциозно и малко смешно, вероятно, затова я помня...

— Да е споменавал някога, че някой от синовете му е болен?

Керъл поклати глава, след това направи знак на келнерката да и донесе още кафе. Известно време се храниха в мълчание, наслаждавайки се на добрата храна и приятната атмосфера.

И двамата се стреснаха от жуженето на пейджъра му. За щастие беше само съобщение от службата — близките на Коен бяха пристигнали от Минеаполис и се надяваха да се видят с него в болницата някъде към четири.

Връщайки се от телефона, Джейсън предложи да се възползват от хубавото време и да се разходят в парка. Прекосиха Бийкън стрийт и тя го изненада, хващайки го подръка. А той изненада себе си, тъй като от това безспорно му стана приятно. Принуди се да признае пред себе си, че независимо от меко казано съмнителната професия на тази жена, той страшно много я харесва. При това не само заради безспорната и привлекателност, но и зарази излъчващата се от нея жизненост.

Минаха покрай езерото с ладиите във форма на лебеди, плъзнаха се под бронзовата статуя на Джордж Вашингтон, а след това прекосиха мостчето, което свързваше двете части на езерото. Ладиите-лебеди бяха вече зазимени. Джейсън откри една свободна пейка под стройна върба с оголели клони и отново насочи разговора към Хейс.

— Той правеше ли нещо необичайно през последните три месеца? Нещо неочаквано, нехарактерно...

Керъл взе едно камъче и го хвърли във водата.

— Труден въпрос — промърмори тя. — Едно от нещата, които харесвах у Алвин, беше неговата импулсивност. Вършехме куп неща заради едното хрумване, просто ей така. Например да скочим в колата и да тръгнем нанякъде...

— Той често ли пътуваше?

— О, да — кимна Керъл и се огледа за друго камъче. — През май беше в Австралия.

— С вас?

— Не. Отказа да ме вземе. Каза, че става въпрос за бизнес и ще вземе Хелене, която трябва да му приготвя разни проби. И аз, глупачката, му повярвах...

— А разбрахте ли за какъв бизнес става въпрос?

— Нещо около австралийската мишка. Помня подмятането му, че австралийската мишка имала много особени навици. Но това е всичко, което знам. В лабораторията му беше пълно с мишки, плъхове и разни други животни.

— Знам това — кимна Джейсън и пред очите му изплува отвратителната гледка на мъртвите уроди. Беше се питал дали Хейс се

е държал странно. Едно внезапно пътуване до Австралия със сигурност може да се приеме за странно, но в това нямаше сигурност, без да знае с какво точно се е занимавал... По този въпрос ще трябва да притисна Хелене, каза си той.

— Други пътувания?

— Наложил ми се да отскоча с него до Сиатъл — отвърна Керъл.

— Кога?

— В средата на юли. Вероятно добрата стара Хелене е била уморена да му партнира, а на Алвин му трябваше шофьор.

— Шофьор ли?

— Това беше една от странностите му — кимна Керъл. — Той не умееше да кара кола. Каза, че никога не е правил опит да се научи и няма желание да го прави.

Джейсън си спомни учудването на полицаите, пристигнали на мястото на инцидента, когато разбраха, че между документите на Хейс липсва шофьорска книжка.

— Какво стана в Сиатъл?

— Нищо особено. Бяхме там само два дни. Посетихме университета „Вашингтон“, след което тръгнахме за Каскадите. Тук имаме красива природа, но мнозина считат, че климатът е прекалено дъждовен... Вероятно, защото не знаят какво се изсипва на северозападното тихоокеанско крайбрежие. Вие бил ли сте там?

— Не — разсеяно отвърна Джейсън, опитвайки се да си представи какво ще е това откритие, което изисква пътувания до Сиатъл и Австралия...

— Колко време отсъствахте?

— Кой път?

— Били сте там повече от веднъж? — вдигна вежди Джейсън.

— Два пъти. Първия път за пет дни. Посетихме университета „Вашингтон“ и други забележителности. При второто ни посещение няколко седмици по късно, останахме само две нощи.

— Едно и също ли правихте при двете посещения?

Керъл поклати глава.

— При второто подминахме Сиатъл и отидохме направо на Каскадите...

— Какво, за Бога, сте правили там?

— Лично аз просто си почивах. Бяхме в една разкошна хижа.

— Ами Алвин? Какво прави той?

— Горедолу същото. Но той прояви интерес към екологията и разни такива неща. Ученият винаги си е учен, нали знаете...

— Значи нещо като ваканция, така ли? — объркано попита Джейсън.

— Предполагам — кимна тя и хвърли друго камъче.

— Каква работа имаше Алвин в университета „Вашингтон“? — попита Джейсън.

— Отиде да се види с някакъв стар приятел, не помня името му... Заедно са специализирали в Колумбийския...

— Молекулярен биолог-генетик като него?

— Мисля, че да. Но там не стояхме дълго. Докато те разговаряха, аз отскочих до факултета по психология...

— Това трябва да е било много успешно посещение — усмихна се Джейсън, представил си как на преподавателите в този факултет са им потекли лигите при вида на същество като Керъл Донър.

— Господи, закъснях! — изведнъж извика тя и стреснато погледна часовника си. — Трябва да бягам, защото имам и друг насрочен ангажимент!

Джейсън се изправи и хвана ръката и. Беше впечатлен от деликатността на тази жена, наричайки „насрочени ангажименти“ нещата, с които се занимаваше. Придвижиха се към изхода.

Керъл отказа предложението му да я откара и пое нагоре по Бийкън стрийт. Джейсън остана да гледа след нея, докато фигурата и се стопи в далечината. Изглеждаше щастлива и абсолютно безгрижна. Какво нещастие, помисли си той. Времето, което от гледна точка на младостта и изглежда спряло, скоро ще вземе своето... Що за живот води една стриптизьорка, която очевидно подбира мъжете, на чиито оферти да откликне? Не му се мислеше за това. Обърна се и тръгна обратно, към пазарчето Де Лука, откъдето купи продуктите за една проста вечеря: пиле на грил и зелена салата. Разговорът с Керъл не излизаше от главата му. Получи много информация, но тя предлагаше повече въпроси, отколкото някакви заключения. В две неща беше сигурен, все пак... Първо, Хейс твърдо беше направил някакво откритие, и второ — ключът към това откритие се казваше Хелене Бренкивист.

* * *

Хуан уточни сценария за по-малко от двадесет и четири часа. Наложил му се да мисли малко повече, просто, защото това не трябваше да прилича на обикновен удар. При обикновените удари той издебваше жертвата си на някое оживено място, опираше малокалибрения пистолет в главата и бум — край на предаването. Операции от този тип не се нуждаеха от планиране, а по-скоро от подходящите обстоятелства. Цялото представление зависеше от общо взето предвидимото поведение на тълпата. При всяко шокиращо събитие, каквото е публичната екзекуция, тълпата автоматически насочва вниманието си към жертвата и това позволява на извършителя не само да се смеси с нея, а понякога дори и да се включи в редиците на сеирджиите. Единственото, което трябваше да стори, беше да се освободи от оръжието.

Но инструкциите в този случай бяха по-особени. Ударът трябваше да се представи като изнасилване — нещо, което беше „тясната специалност“ на Хуан. Той се усмихна на факта, че хората са готови да му платят за нещо, което винаги е правил за удоволствие. Съединените щати са странна, но приятна страна, в която законите са направени така, че често дават повече права на престъпниците, отколкото на техните жертви.

Този път обаче жертвата трябваше да бъде сама. И именно в това се съдържаше предизвикателството. Освен това, липсата на свидетели му позволяваше да прави с нея, каквото му хрумне, с единственото условие след края на забавленията тя да бъде мъртва...

Реши да я проследи и да я атакува във входа на сградата, в която живее. Надяваше се, че непосредствената заплаха с оръжие ще я направи отстъпчива и това ще му позволи да я отведе във вътрешността на апартамента и. А когато вратата се затвори след тях, всичко ще бъде игра и забавления...

Проследи жертвата, която направи кратък шопинг-тур на площад Харвард. Купи си списание от будката на ъгъла, след което се насочи към гастронома „Сейджис“. Хуан остана на тротоара, зяпайки разсеяно през витрината на някаква книжарница, която, за негова изненада, работеше и в неделя. Жертвата излезе от гастронома с пластмасова

торбичка в ръка, пресече улицата по диагонал и хлътна в пекарната-кафене отсреща. Хуан я последва, тъй като умираше за кафе, пък било то и американско. По принцип той пиеше само кубинско кафе — гъсто, сладко и силно...

Докато отпиваше на малки глътки от белезникавата течност в чашата си, очите му опипваха жертвата. Беше смаян от нейната привлекателност. Тази жена беше истинска красавица, на не повече от двадесет и пет. Ще бъде сладка работа, рече си той и усети как започва да се възбужда. Този път нямаше да се насилва.

Половин час по-късно жертвата изпи кафето си, плати и се насочи към изхода. Хуан хвърли на масата банкнота от десет долара и побърза да я последва. Беше обзет от неочаквана щедрост, но какво толкова? Съвсем скоро щеше да се прибере в Маями с пет хиляди долара по-богат.

За негово задоволство жената продължи нагоре по Братъл стрийт. Той забави крачка, доволен да я държи под око и нищо повече. Забърза когато тя зави по Конкорд, тъй като бяха вече съвсем близо. В момента, в който навлязоха в жилищния комплекс Крейта Армс, той беше непосредствено зад нея. Кратък поглед в двете посоки на авеню Конкорд го увери, че времето е избрано напълно подходящо. Сега всичко зависеше от ситуацията във вътрешността на сградата.

Изчака достатъчно дълго, за да се увери, че вътрешната врата е отворена. После се стрелна напред и успя да и подложи крак миг преди да се захлопне. Едва след това проговори.

— Госпожице Бренкивист?

Хелене стреснато вдигна поглед към красивото и мургаво латиноамериканско лице на Хуан.

— Да — каза тя с лек скандинавски акцент, очевидно приемайки го за съсед.

— Ужасно много исках да ви видя... Казвам се Карлос.

Хелене се забави фатално, стиснала връзката с ключове в ръката си.

— Тук ли живеете? — попита тя.

— Разбира се — отвърна с тренирана лекота Хуан. — На втория етаж. А вие?

— На третия — отвърна Хелене и прекрачи през отворената врата. Хуан побърза да я последва.

— Приятно ми е да се запознаем — подхвърли тя, колебаейки се дали да се качи по стълбите, или да вземе асансьора. Присъствието на Хуан я караше да се чувства неудобно.

— Надявах се да си поговорим — подхвърли Хуан, изравнявайки крачка с нея. — Защо не ме поканите на едно питие?

— Мисля, че това не е...

При вида на пистолета, насочен в гърдите и, Хелене млъкна и ужасено отвори уста.

— Моля ви, не ме ядосвайте, госпожице — изръмжа заплашително кубинецът. — Когато съм ядосан върша неща, за които после съжалявам... — Натисна копчето на асансьора и вратите се отвориха. Направи знак на Хелене да влезе и я последва. Всичко мина гладко.

Усмихна се сърдечно, докато кабината с люшкане и потракване се понесе нагоре. Най-добре беше да поддържа нещата максимално спокойни.

Хелене беше парализирана от паника. Не знаеше какво да прави и затова не предприе абсолютно нищо. Този мъж я караше да изпитва ужас, но едновременно с това изглеждаше спокоен и убедителен. Беше облечен добре, като преуспяващ бизнесмен. Може би има някаква връзка с „Джийн Инк.“. И са го изпратили да претърси апартамента и. Помисли си за миг дали да не се развика или да се опита да избяга, но дулото на пистолета продължаваше да се поклаща пред очите и.

Асансьорът със скърцане спря на третия етаж, вратите се отвориха. Хуан галантно и отстъпи място да излезе първа. Стиснала ключовете в треперещата си длан, тя се насочи към вратата на апартамента си и я отвори. Хуан светкавично сложи крак на прага, точно както беше направил долу. След като влязоха, той се обърна и старателно сложи резетата, три на брой. Хелене стоеше в центъра на малкото входно антре, без да е в състояние да помръдне.

— Моля — продължи с галантността си Хуан и и направи знак да се насочи към дневната. За негова изненада на дивана се беше разположила една пищна блондинка. Според предварителната му информация Хелене живееше сама и в апартамента и не трябваше да има никакви блондинки. Няма значение, успокоително си рече той. Какво казваше една стара кубинска поговорка? „Когато почне да вали,

направо става потоп“... Купонът обещавахе да стане два пъти похубав от планираното...

Той измъкна пистолета и махна на Хелене към един стол срещу русокосата. Двете жени си размениха уплашени погледи. Останал прав, Хуан пристъпи към масичката за телефона и рязко дръпна кабела, после се наведе и пусна тунера от уредбата на Хелене. В хола прозвуча спокойна класическа музика. Плъзгайки пръсти по дигиталните клавиши за управление, той смени станцията на някакъв рок-концерт, след което усили звука докрай.

— Какъв купон ще е това, ако няма подходяща музика? — изкрещя той, за да надвика шума, после бръкна в джоба си и извади кълбо тънък, но здрав канап.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Джейсън започна визитацията си с чувството, че няма да издържи. Нито един от пациентите му не се чувстваше добре. Започна да звъни на Хелене от момента, в който успя да се прибере в кабинета си, но никой не вдигаше. Някъде в средата на предиобеда дори намери време да отскочи да шестия етаж, но там беше тъмно и пусто. Върна се обратно мрачен и раздразнен. Още от самото начало усещаше, че тази жена крие нещо, а сега пък взе, че изчезна и проблемите ставаха още по-големи.

Вдигна слушалката и набра номера на личен състав. Оттам му дадоха домашния адрес и телефон на Хелене. Набра го веднага, но и там никой не отговаряше. Затръшна слушалката, после отново се обади в личен състав и поиска да говори с началника Джийн Кларксон. Когато и предадоха слушалката, той с гневен тон попита за Хелене Бренкивист.

— Обадила ли се е за отсъствие по болест? Цяла сутрин се опитвам да я открия!

— Изненадана съм — отговори госпожица Кларксон. — Не се е обаждала, въпреки че обикновено е дисциплинирана. За година и половина не е отсъствала нито един работен ден.

— Но ако е болна, вие очаквате да се обади, нали? — попита Джейсън.

— Абсолютно.

Джейсън окачи слушалката. Раздразнението му се превърна в загриженост. Обзеха го лоши предчувствия. На вратата се почука и в процепа надникна главата на Клодия.

— Доктор Данфорт на втора линия — съобщи тя. — Ще говориш ли с нея?

Джейсън кимна.

— Искаш ли някакъв картон?

— Не, благодаря — отвърна той и вдигна слушалката, в която ечна звучният глас на доктор Маргарет Данфорт:

— Бих препоръчала на Гуд Хелт да подлага пациентите си на внимателни прегледи. Никога не съм виждала трупове в по-лошо състояние от вашите. Джералд Фар е точно толкова зле, колкото и останалите. Всичките му органи изглеждаха стогодишни!

Джейсън мълчеше.

— Ало?

— Тук съм — промърмори той и с притеснение обясни, че само преди месец е направил пълни изследвания и на този пациент, когото е намерил здрав въпреки нездравословния му начин на живот.

— Учудена съм, че не е получил удар още преди няколко години — подхвърли Маргарет. — Всичките му съдове бяха поразени от атеросклерозата, а сънната артерия беше почти запушена.

— Нещо за пациента на Роджър Уенамейкър? — попита Джейсън.

— Как му беше името?

— Не знам. Човекът почина в петък от мозъчен удар и Роджър каза, че вие го поемате...

— А, да. И той беше жертва на тотална дегенерация. Аз си мисля, че здравни заведения като вашето трябва да практикуват предимно превантивна медицина. Едва ли ще направите пари, ако продължавате да приемате толкова болни пациенти... — Маргарет се засмя. — Но шегата настрана, и този пациент беше жертва на тотални вътрешни поражения.

— При вас правят ли се рутинни токсикологични изследвания? — внезапно попита Джейсън.

— Разбира се. Особено напоследък. Правим тестове за кокаин и разни други наркотици.

— Какво ще кажете за допълнителни токсикологични тестове на Джералд Фар? Възможно ли е това?

— Мисля, че все още имаме кръв и урина от него — отвърна Маргарет.

— Какво искате да търсим?

— Всичко. Стрелям напосоки, но наистина трябва да разбере какво става тук.

— С удоволствие ще направя една серия тестове, но още отсега мога да ви кажа, че Джералд Фар не е бил отровен. Просто му е

изтекло времето. Сякаш е бил с трийсет години по-възрастен от годините си. Знам, че това звучи ненаучно, но такава е истината.

— Въпреки всичко бих искал да извършите тези токсикологични проби.

— Няма проблем — каза Маргарет. — Ще изпратим и известно количество спесимени на вашата лаборатория. Съжалявам, но при нас микроскопите продължават да не достигат.

Джейсън прекъсна разговора и се върна към текущата си работа. В душата му продължаваше да тежи неприятното чувство, че става нещо извън възприятията и възможностите му. Всяка свободна минута набираще телефона на лабораторията, но Хелене не отговаряше. Позвъни още веднъж на Джийн Кларксон, на която явно и писна и троснато му заяви, че ако Хелене Бренкивист се обади, тя ще има грижата да го уведоми. А той, ако обича, да престане да я безпокои... Слушалката беше затръшната с пълна сила, а Джейсън с тъга си помисли за недалечното минало, когато болничният персонал проявяваше подчертано уважение към лекарите.

Приключи с прегледа на последния си пациент за предиобеда, седна зад бюрото и нервно забарабани с пръсти по плота. Изведнъж го обзе убеждението, че отсъствието на Хелене не е случайно, а се дължи на някакво тревожно събитие. Толкова тревожно, че полицията трябва да бъде информирана за него. Смени бялата манта с цивилното сако и се спусна на паркинга. Реши, че ще е по-добре, ако се срещне лично с детектив Кърън. Беше сигурен, че след последната им среща Кърън няма да му обърне внимание по телефона. Без проблеми си спомни пътя до кабинета на детектива. Надникна в спартански обзаведената стаичка и го видя да пише нещо върху металното бюро. Дебелите му пръсти стискаха химикалката с такава сила, сякаш се опасяваха да не избяга.

— Кърън — подвикна полугласно той, надявайки се да го завари в по-добро настроение от предишния път. Детективът вдигна глава, в очите му се появи отчаяние.

— О, не! — простена той и захвърли химикалката. — Отново любимият ми доктор! — Въздишката му беше прекалено драматична, но жестът на ръката му беше покана за Джейсън да влезе. Той придърпа металния стол, седна и се сви малко под неодобрителния поглед на едрия мъж.

— Случаят има ново развитие и аз реших, че трябва да бъдете информиран за него — промърмори той.

— Аз пък реших, че най-сетне сте се върнали към лекуването — мрачно отвърна детективът.

Джейсън реши да не обръща внимание на хапливия му тон и побърза да добави:

— Хелене Бренкивист не се появи на работа!

— Може би е болна, може би е уморена, може би и е писнало от въпросите ви — изгледа го с мрачна ирония Кърън.

— Според личен състав тя е изключително дисциплиниран служител и би се обадила да предупреди, че ще отсъства — каза Джейсън, сдържайки с мъка обзелото го раздражение. — Домашният и телефон също дава свободно...

В очите на детектива се появи пренебрежение, примесено с досада.

— А не допускате ли, че тази млада и много привлекателна жена си е позволила един по-дълъг уикенд с приятеля си? — попита той.

— Не допускам! — отсече без колебание Джейсън. — Защото след последната ни среща научих нещо ново — нейният приятел е бил Хейс!

За пръв път от началото на разговора Кърън изпъна рамене к прояви истински интерес.

— През цялото време имах чувството, че Хелене прикрива Хейс — продължи Джейсън. — Сега вече зная защо. Според мен тя знае много повече, отколкото ни казва, включително и за причините, поради които апартаментът на Хейс е бил обърнат наопъки... Според мен Хейс наистина е направил важно научно откритие, а някой иска да прибере документацията на това откритие.

— Ако наистина има такова — недоверчиво вметна Кърън.

— Сигурен съм, че има — настоя Джейсън. — И това ме кара да мисля, че смъртта на Хейс не беше случайна. Тя дойде в прекалено удобно време. — Не правете прибързани заключения.

— Самият Хейс сподели с мен, че някой иска да го убие — продължи Джейсън. — Затова мога да заявя, че той е направил важно научно откритие, заради което е бил убит!

— Я стига! — кресна Кърън и стовари тежкия си юмрук върху бюрото. — Патологическото заключение сочи, че доктор Алвин Хейс е

починал от естествена смърт!

— От аневризма, ако трябва да бъдем точни. Но в момента на смъртта му него го следяха.

— Той си е мислел, че го следят — натъртено го поправи Кърън.

— И аз мисля същото — добави също така натъртено Джейсън.
— Това обяснява защо е бил претърсен апартаментът му и защо...

— Ние знаем защо е бил претърсен — прекъсна го Кърън. — Но за нечие нещастие, успяхме първи да се доберем до парите и дрогата!

— Хейс може би е употребявал кокаин, в съвсем малки дози — повиши тон и Джейсън. — Но в никакъв случай не е бил пласьор! Според мен тези наркотици са били подхвърлени и... — Понечи да спомене за разговора си с Керъл Донър, после изведнъж млъкна. Все още не беше готов да признае пред Кърън, че е продължил да преследва танцьорката. — Във всеки случай съм убеден, че по същата причина е била претърсена и клиничната лаборатория на Хейс... — Гласът му беше доста по-спокоен.

— Каква лаборатория, какво претърсване?! — извика извън себе си Кърън. Клепачите му за пръв път се вдигнаха догоре, лицето му почервения. Джейсън смутено преглътна.

— По дяволите! — прогърмя детективът. — Нима искате да кажете, че лабораторията на Хейс е била преровена и никой не ни е съобщил?! А бе, вие какво си мислите, че правите, бе хора?!

— Клиниката беше загрижена относно негативната реклама в печата — поясни с половин глас Джейсън, принуден да защитава едно решение, което не одобряваше.

— Кога се е случило това?

— В петък през нощта.

— Какво липсва?

— Няколко лабораторни журнала и известно количество бактериални проби. Скъпата апаратура е недокосната и изобщо не става въпрос за обир... — Джейсън спря поглед върху наподобяващото хрътка лице на детектива с известно злорадство, тъй като искаше да си отмъсти за отношението му в началото на разговора.

— Повреди, вандализъм? — кратко излая онзи.

— Помещенията се преобърнати с главата надолу, всичко е изсипано на пода. Бъркотията беше пълна. Но единствената проява на вандализъм е по отношение, хм... на животните...

— Много добре — кимна Кърън. — Тези чудовища трябваше да бъдат ликвидирани, направо ми призляваше от тях! Как са били убити?

— Вероятно с отрова. В момента това се уточнява от нашите патолози.

Детектив Кърън прокара дебелиите си пръсти през рядката си коса, която някога е била червеникава.

— Знаеш ли какво? — неочаквано тихо промърмори той. — При обема на сътрудничеството, което ми оказват разни овчи глави от вашата болница, аз изпитвам дълбоко удовлетворение, че прехвърлих случая на Отдела за борба с пороците. Да си го чукат в главата. Ако искаш, можеш да прекосиш коридора и да отидеш на тях да им крещиш. Кой знае, може пък да обърнат внимание на факта, че твоят шантав учен е чукал както асистентката си в лабораторията, така и онази стриптизьорка.

— По това време Хейс и танцьорката вече са прекратили връзката си — вметна Джейсън.

— Тъй ли? — ухили се Кърън, после сбърчи вежди и се оригна. — Докторе, я се обърни към Отдела за борба с порока и ме остави на мира! На главата ми има достатъчно истински убийства, които се опитвам да разкрия!

След тези думи детективът отново хвана писалката и се наведе над формуляра, който попълваше. Ядосан, Джейсън се спусна на приземния етаж и върна пропуска си. После излезе навън и скочи в колата. Започна да се успокоява едва когато излезе от Стороу драйв и се плъзна покрай ленивите води на река Чарлс, които проблясваха отвъд парапета вдясно от уличното платно. Продължаваше да е убеден, че с Хелене се е случило нещо лошо, но при демонстрацията на безразличие от страна на полицията, той просто беше безсилен да направи каквото и да било.

Спря на паркинга на ГХП и се върна в кабинета си. Клодия и Сали все още не бяха се върнали от обедната почивка. На пейките отвън вече чакаха неколцина пациенти. Навлече бялата манта и вдигна слушалката. Искаше да разбере резултатите от кардиологичната консултация на Мадлин Крамър. Мнението му беше прието за меродавно от Хари Сарноф, който назначи ангиография.

Възобнови прегледите веднага, след като Сали се върна. По време на третия преглед за следобеда вратата се откряна и в процепа

надникна главата на Клодия.

— Имаш посетител — обяви тя.

— Кой? — попита Джейсън, докато приключваше с писането на поредната рецепта.

— Нашата смела ръководителка, която има пяна на устата... Бях длъжна да те предупредя.

Джейсън подаде рецептата на пациента, завъртя стетоскопа към гърба си и тръгна към кабинета си в другия край на коридора. Шърли стоеше права до прозореца. При звука от отварянето на вратата се обърна, лицето и беше разкривено от гняв.

— Надявам се, че имате добро обяснение, доктор Хауърд — хладно каза тя. — Току-що ми се обадиха от полицията. Всеки момент тук ще пристигне техен човек, който ще ми поиска обяснение защо не съм докладвала за незаконното проникване в лабораторията на Хейс. От тях научих, че ти си ги уведомил за това престъпление. В момента обмислят дали да ми повдигнат обвинение за възпрепятстване на правосъдието.

— Съжалявам, стана случайно — въздъхна Джейсън. — Бях в полицията и просто се изпуснах.

— А какво, по дяволите, си търсил в полицията? — попита с леден глас Шърли.

— Исках да говоря с Кърън — виновно отвърна той.

— За какво?

— Исках да споделя някои неща...

— За обира?

— Не — размаха ръце Джейсън. — Става въпрос за Хелене Бренкивист, която е изчезнала... В смисъл, няма я нито на работа, нито у дома. Открих, че двамата с Хейс са били любовници и вероятно съм направил едно-две прибързани заключения. А за обира просто се изпуснах...

— Мисля, че ще е по-разумно да се ограничиш в своята специалност — малко по-меко подхвърли Шърли.

— Същото ми каза и Кърън — унило въздъхна той.

— Е, добре — промърмори тя и докосна ръката му. — Поне не си го направил нарочно. Защото в един момент наистина не знаех на чия страна си. А тази история около Хейс си има свой собствен живот и си се развива, независимо кой и кога я счита за приключена.

— Съжалявам — погледна я с искрено разкаяние Джейсън. — Не исках да влошавам нещата.

— Добре, забравяме този инцидент — кимна Шърли. — Но помни, че историята с Хейс нанася тежки вреди на институцията ни.

След тези думи стисна ръката му и се насочи към вратата.

Джейсън се върна при пациентите си, твърдо решил да остави следствието на полицията. Когато Клодия отново се появи, часът беше малко след четири.

— Търсят те по телефона — прошепна тайнствено тя.

— Кой? — нервно попита той. Бяха се разбрали Клодия да приема обажданията, а той да им отвърща след края на прегледите и визитациите. Разбира се, ако не става въпрос за нещо спешно. Но когато имаше спешен проблем, Клодия никога не шепнеше.

— Керъл Донър — отвърна тя.

Джейсън се поколеба, после каза, че ще говори от кабинета си. Клодия го последва по петите, продължавайки да шепне.

— Това онази Керъл Донър ли е?

— Коя е онази? — спря се Джейсън.

— Танцърката от „Бойната зона“.

— Откъде да знам — сви рамене той, влезе в кабинета, затръшна вратата под носа и и вдигна слушалката:

— Доктор Хауърд слуша.

— Джейсън, обажда се Керъл Донър. Извинявам се за безпокойството...

— Няма нищо.

Пред очите му изплува приятната и фигура, настанила се грациозно насреща му в „Хемпшър Хаус“. В следващата секунда нещо изщрака и видението се стопи.

— Един момент. Керъл...

Скочи на крака, отвори с рязко движение междинната врата и направи знак на Клодия да остави слушалката.

— Извинявам се — промърмори той, след като отново взе слушалката.

— Нямахте да ви безпокоя, но мисля, че въпросът е важен — продължи момичето.

— В служебното ми гардеробче има един пакет... Между другото, аз работя като танцърка в клуб „Кабаре“...

— О... — неопределено промърмори Джейсън.

— Както и да е... Видях го днес, малко след като отидох на работа. Преди няколко седмици Алвин ме помоли да го прибера, след което напълно съм го забравила...

— Какво има вътре?

— Папки, стегнати с ластици, документи и писма. Ей такива неща... Но наркотици няма, ако това сте си помислили...

— Не съм — увери я Джейсън. — И се радвам, че се обадохте. Книжката може да се окажат важни, затова бих искал да ги видя...

— Добре — съгласи се Керъл. — Довечера съм в клуба, но ще измисля някакъв начин да ви ги предам. Напоследък шефът е прекалено усърден по отношение на личната ми сигурност. Става нещо, но никой не ми дава обяснения. Където и да мръдна, след мен винаги има поне по една мутра, която ме пази. Предпочитам да ви държа по-настрана от тези хора.

— А не може ли да отскоча до вас и да го взема? — попита Джейсън.

— Не, идеята не е добра — отговори след кратко колебание Керъл. — Ето какво ще направим: дайте ми домашния си телефон и аз ще ви се обадя довечера, след като се прибера.

Джейсън и продиктува номера.

— О, и още нещо — добави Керъл. — Снощи се сетих, че пропуснах да ви го кажа. Преди около месец Алвин заяви, че ще скъса с Хелене, защото предпочитал тя да се концентрира върху работата си.

— Направил ли го е?

— Нямам никаква представа.

— Днес Хелене не дойде на работа — съобщи и Джейсън.

— Сериозно? — изненада се Керъл. — Това е много странно. От онова, което съм чувала за нея знам, че е изключително стриктна по отношение на работата си. Може би тя е причината за странната параноя, която е обзела шефа ми.

— Че какво общо има той с Хелене Бренкивист? — вдигна вежди Джейсън.

— Той разполага със страхотна информационна мрежа. Знае какво става в целия град.

След като се сбогуваха и Джейсън остави слушалката, в главата му се появиха доста въпроси. Не можеше да разбере на какво се дължи

несъответствието между работата на Керъл и интелектуалното и равнище. „Информационна мрежа“ е термин от компютърния жаргон и никак не се връзва с представите за стриптизьорка.

Възобнови прегледите като старателно избягваше любопитния поглед на Клодия. Знаеше, че любопитството я влудява, но нямаше никакво намерение да го задоволява.

Малко преди края на работния ден го прекъсна доктор Джером Уошингтън — едър чернокож специалист по гастроентерология, който се появи с молба за спешна консултация.

— Разбира се — кимна Джейсън и го поведе към кабинета си.

— Роджър Уенамейкър ме посъветва да се обърна към теб — каза без предисловия гостът и сложи обемистата си папка на бюрото. — Още няколко такива случая и се прехвърлям в бизнеса с алуминиевата дограма.

Джейсън отвори папката. Пациентът беше 60-годишен мъж.

— Точно преди двадесет и три дни направих пълни изследвания на господин Ламборн — започна Джером. — Теглото му е малко над нормата, но на кого не е? Иначе му нямаше нищо и аз му го казах. Но преди седмица изведнъж цъфна в кабинета ми и имаше вид на възкръснал мъртвец. Беше отслабнал с дванайсет килограма. Реших, че съм пропуснал някакво злокачествено образуване и веднага се разпоредих да го приемат в болницата. Направих му абсолютно всички изследвания, като по учебник, но не открих нищо. А после, преди три дни, той взе, че умря... Употребих много усилия, но успях да навия близките му за аутопсия. И какво открих?

— Открил си, че няма рак — подхвърли Джейсън.

— Правилно — кимна Джером. — Рак нямаше, но органите му бяха тотално дегенерирани. Споделих това с Роджър и той ме прати при теб с предположението, че ще ми съчувстваш.

— Имах няколко подобни проблема — кимна Джейсън. — Роджър също. Честно ще ти призная, че съм много разтревожен. Имам чувството, че сме пред някаква непозната, но страшна епидемия.

— Какво да правим? — погледна го тревожно чернокожият лекар. — Лично аз не съм устроен така, че да издържа дълго на подобни емоционални предизвикателства.

— Аз също — въздъхна Джейсън. — Напоследък ми умряха толкова много пациенти, че и аз се замислих за смяна на професията.

Изобщо не ми е ясно защо не улавяме никакви симптоми по време на прегледите и пълните изследвания. Казах на Роджър, че другата седмица ще свикам общо събрание, но вече съм на мнение, че не бива да изчакваме нито минута повече. — Пред очите му появи ужасната картина в ресторанта, когато от устата на Хейс бликаха фонтани алена кръв. — Предлагам да проведем събранието утре следобед. Клодия ще уреди подробностите и ще ги съобщи на медицинските секретарки. Ще изискам всичките пълни изследвания, които сме правили през последната година и половина, за да проверим състоянието на пациентите.

— Това ми звучи разумно — кимна Джером. — Случаи като този не допринасят особено за самочувствието ми.

След като изпрати колегата си, Джейсън отиде на главната регистратура, за да уреди свикването на общото събрание. Даваше си сметка, че някои колеги ще трябва да останат след работно време и благодари на Провидението, че му е предоставило компютрите. Идеята му беше посрещната с ръмжене тук-там, тъй като се наложи отмяна на доста часове за прегледи, но Клодия самоотвержено пое всички удари. Джейсън беше сигурен, че нещата ще бъдат организирани както трябва, въпреки кратките срокове.

В пет и половина изпрати последния си пациент и отново набра домашния номер на Хелене. Никой не вдигна. Импулсивно реши на път за вкъщи да се отбие до жилището и. Потърси листчето с адреса, който бе взел от личен състав, приглади го с длан и го прочете. Оказа се блоковият комплекс Крейги Армс, който се намираше на авеню Конкорд в Кембридж.

И това, ако не е съвпадение, помисли си той. Момичето, с което ходеше преди да се запознае с Даниеле, живееше в Крейги Армс.

Спусна се на паркинга и след минута вече пътуваше към Кембридж. Движението беше ужасно, но той познаваше района и това му позволи да открие адреса без особени трудности. Паркира и влезе в познатия вход. Очите му пробягаха по имената на дългия домофон, откриха името Бренкивист и пръстът му натисна звънеца. Винаги имаше шанс Хелене да не вдига телефона, но да отваря на позвънявания на входната врата. Но и сега удари на камък. Огледа списъка с обитателите на блока, но името на Люси Хейгън вече не беше там. Все пак оттогава бяха изтекли цели петнадесет години.

В замяна на това натисна бутона на портиерната, срещу който продължаваше да стои познато име. Няколко секунди по-късно от малкия репродуктор над звънците се разнесе познатият скърцащ глас на господин Грац:

— Просията забранена!

Джейсън побърза да се представи, добавяйки с извинителен тон, че господин Грац вероятно не си спомня за него, тъй като от последната им среща са изминали доста години. После поясни, че е загрижен за колежа, която по необясними причини не се е появила на работа. Господин Грац не отговори нищо, но вратата забръмча и се отвори. Джейсън трябваше да изкачи тичешком десетината стъпала до нея, за да може да я хване. Вътрешността на стълбищното фоайе го посрещна с познатата миризма на печен лук, която за петнадесет години не беше претърпяла абсолютно никаква промяна. В дъното на покрития с теракота коридор се отвори желязна врата. В облеклото на господин Грац също нямаше промяна — носеше все същата долна фланелка и омазани джинси. Страните му бяха покрити с няколкодневна четина, очите му изпитателно пробягаха по лицето на Джейсън.

— Ти не излизаше ли с момичето на Хейгънови от апартамент втори? — попита с дрезгав глас той.

Джейсън с уважение подсвирна. Човекът насреща му едва ли можеше да спечели конкурс за красота, но явно притежаваше памет като вълчи капан. Преди време се бяха запознали, защото Люси вечно имаше проблеми със запушената канализация, а Лари Грац идваше да я оправя.

— Какво мога да направя за теб? — попита Лари. Джейсън обясни, че Хелене Бренкивист не беше се появила на работа и не вдига телефона. Това разтревожило всички колеги и той решил да провери какво става.

— Не мога да те пусна в апартамента и — отсече Лари Грац.

— Разбирам — кимна Джейсън. — Не искам да влизам, а само да се уверя, че всичко е наред.

Грац го огледа с изпитателен поглед, после изсумтя и се повлече към асансьора. От джоба му изскочи огромна връзка с ключове — достатъчна да отвори половината врати в Кембридж. Пътуваха нагоре без да си кажат нито дума. Апартаментът на Хелене беше в дъното на

дълъг коридор. Още от мястото си на площадката доловиха тътена на оглушителен рокендрол.

— Мадамата май купонясва — промърмори Лари и се облегна с цялата си тежест на звънеца. Остана така в продължение на цяла минута, но отговор нямаше. Портиерът опря ухо във вратата и отново натисна звънеца.

— Не чувам дори дали звъни — промърмори той. — Чудно как никой не се е оплакал от тази оглушителна музика.

Вдигна косматата си ръка и почука на вратата. Изчака малко, след това подбра един ключ от дебелия връзка и го превъртя в ключалката. С отварянето на вратата рокмузиката стана наистина нетърпима.

— Мамка му! — изруга Грац, после напълни гърдите си с въздух и извика:

— Ало? Никой не отговори.

Апартаментът имаше малко входно антре, от лявата му част се влизаше навътре през нещо като свод. Но още преди да се помръдне от мястото си, Джейсън усети миризмата на смъртта. Понечи да каже нещо, но Грац го спря.

— Ти по-добре чакай тук! — разпореди се той, с мъка надвиквайки музиката. Секунда по-късно от устата му се изтръгна грозен вик.

— Господи Исусе!

Очите му се облециха, лицето му се разкриви от ужас. Джейсън надникна в процепа между стената на свода и тялото му. Гледката наистина беше кошмарна.

Портиерът притисна устата си с длан и се понесе към кухнята. На Джейсън също му прилоша, въпреки солидната медицинска подготовка. Хелене и още една жена седяха голи на дивана с вързани на гърба ръце. Телата им бяха обезобразени до неузнаваемост. В средата на масичката за кафе беше забит огромен кухненски нож, изцапан с кървави петна.

Обърна се и надникна в кухнята. Лари се беше навел над умивалника и тялото му се разтърсваше от напъни. Първата му реакция беше да му помогне, но после махна с ръка и отиде да отвори входната врата. Противната миризма на смъртта започна да отслабва. След минута-две Лари с препъване се плъзна покрай него.

— Извикай полиция — разпореди се Джейсън и побърза да затвори след него. Относителното спокойствие му подейства освежаващо, гаденето попремина. Доволен, че може да обърне гръб на кошмара, Лари изтича надолу по стълбите. Джейсън се облегна на стената и направи опит да не мисли. Цялото му тяло трепереше.

Не след дълго се появиха двама униформени полицаи. Бяха доста младички и вероятно по тази причина след като надникнаха в стаята, лицата им станаха доста зелени. Но това не им попречи да си вършат работата: стаята беше запечатана, започнаха първите, съвсем внимателни разпити на Лари и Джейсън. Внимавайки да не докосват нищо с голи ръце, единият от тях най-последно извади контакта на уредбата. Появиха се още полицаи, включително и цивилни детективи. Джейсън предложи да повикат и детектив Кърън, който със сигурност ще прояви интерес към случая. Някой му се обади, а веднага след това полицейският фотограф започна да щрака опустошеното жилище. Броени минути по-късно се появи и съдебният лекар.

Когато Кърън най-сетне се появи в коридора, Джейсън стоеше в антрето и чакаше.

— Какво, по дяволите, правиш тук?! — смаяно изръмжа едрият мъж.

Джейсън не отговори и детективът се обърна към униформения полицаи до вратата.

— Кой отговаря за операцията? — В ръката му проблесна служебната значка.

Полицаят посочи с палец зад гърба си, по посока на дневната. Забравил за Джейсън, Кърън побърза да влезе.

Появиха се и репортерите, натоварени с обичайните светкавици, касетофони и друга апаратура. Те направиха опит да проникнат във вътрешността на апартамента, но униформеният полицаи ги спря. Принудени да се мотаят без работа, представителите на печата започнаха да интервюират всички наоколо, включително Джейсън. Той категорично заяви, че не знае нищо и беше оставен на мира.

След известно време Кърън отново се появи. Дори и неговото лице беше видимо позеленяло. Пристъпи към Джейсън, измъкна цигара от смачкан пакет и започна да рови из джобовете си за кибрит. Накрая вдигна глава и промърмори:

— Само не ми казвай „нали те предупредих“!

— Не е само убийство след изнасилване, нали? — тихо попита Джейсън.

— Това ще го определят други — въздъхна Кърън. — Но изнасилване със сигурност е имало. Какво те кара да мислиш, че е имало и друго?

— Обезобразяването е направено след смъртта.

— О? Какво те кара да мислиш така, докторе?

— Липсата на кръв. Ако жените са били живи, ние с теб щяхме да газим в кръв до колене.

— Впечатлен съм — промърмори Кърън. — И колкото и да ми е трудно да го призная, този път не говориш обичайните си празни приказки. Има улики, които нямам право да обсъждам с теб, но по всичко личи, че си имаме работа с професионалист. Използвано е било и малокалибрено огнестрелно оръжие.

— Значи приемаш, че смъртта на Хелене има нещо общо със смъртта на Хейс?

— Твърде възможно — кимна Кърън. — Казаха ми, че ти си открил трупове.

— Заедно с портиера — уточни Джейсън.

— Какво те доведе тук, докторе?

Джейсън забави отговора си.

— Не съм много сигурен — промълви най-сетне той. — Както вече ти казах, когато Хелене не се появи на работа, бях обзет от лоши предчувствия.

Кърън се почеса по главата, очите му бавно обиколиха помещението. Дръпна от цигарата и изпусна дима от ноздрите си. Площадката се беше запълнила с полицаи, репортери и любопитни наематели. До стената бяха изправени две носилки.

— Може би няма да прехвърля случая на Отдела за борба с порока — промърмори най-сетне той и отново хлътна във вътрешността на жилището. Джейсън пристъпи към полицаия пред вратата.

— Питам се дали вече мога да си тръгвам — подхвърли той.

— Хей, Розати! — извика ченгето. През вратата надникна детективът, който беше началник на следствената група — болезнено кльощав мъж с хлътнали бузи и несресана коса. — Този иска да си върви.

— Взехме ли ви името и адреса? — пожела да се осведоми Розати.

— Взехте ми всичко: име, адрес, телефон, номер на социалната осигуровка, на шофьорската книжка...

— В такъв случай вървете — кимна детективът. — Ще ви потърсим, когато се наложи.

Джейсън кимна и тръгна по коридора към стълбището. Краката му бяха като гумени. След няколко минути излезе на авеню Конкорд и с изненада установи, че навън вече е тъмно. Студеният въздух тежеше от вонята на изгорели газове. Като капак на всичко, под чистачката на колата му беше пъхната поредната глоба за забранено паркиране. Той ядосано я дръпна, след което съобрази, че в района се паркира само със специален резидентски стикер, залепен на предното стъкло.

Обратният път до болницата му отне далеч повече време. Задръстването беше обхванало цялата Стороу драйв и част от Фенуей. Едва към седем и половина успя да се добере до паркинга пред ГХП. В кабинета го очакваше дълга компютърна разпечатка, която съдържаше имената из всички пациенти, на които са били правени пълни изследвания през последната година. В отделна графа беше отбелязано сегашното здравословно състояние на всеки един от тях. Голяма работа са тези медицински секретарки, с уважение си помисли Джейсън, докато сгъваше разпечатката и я слагаше в куфарчето си.

После се качи на горния етаж, където му предстоеше кратка визитация на хоспитализираните пациенти. Една от сестрите му подаде резултатите от ангиографията на Мадлин Крамър. Всички коронарни съдове показваха значителни нефокални стеснения. Тези резултати бяха видимо по-лоши от изследванията, правени шест месеца по-рано. Според Хари Сарноф, който беше консултиращият кардиолог, пациентката не бива да бъде оперирана. Отчитайки ниските стойности на холестерол и мазнини в момента, той нямаше кой знае какви предложения относно нейното лечение. За да бъде сто процента сигурен, Джейсън поиска консултация и със сърдечен хирург, а след това отиде да я види.

Както обикновено, Мадлин беше в отлично настроение и твърдеше, че нищо и няма. Джейсън и обясни, че иска да я види хирург, след което пак ще говорят. Беше обзет от мрачното предчувствие, че и на тази пациентка времето и изтича. Прегледа

глезените и за подутини, но вместо тях откри няколко дълбоко драскотини.

— Къде сте се издрали? — пожела да узнае той.

— А, това е дреболия — отвърна Мадлин и побърза да дръпне чаршафа върху краката си.

— Сърбят ли ви краката?

— Мисля, че е от топлината — отвърна тя. — Тук е прекалено топло и прекалено сухо.

Джейсън я погледна с открито съмнение. На практика температурата и влажността на въздуха в цялата сграда се поддържаха в нормалните граници от автоматичната климатична инсталация.

Обзет от мрачни мисли, той се върна в стаята на дежурните сестри и нареди дерматологичен консулт и пълни химически изследвания на кръвта, които включваха някъде към четиридесет различни теста. Надяваше се там да открие онова нещо, което му се изплъзваше.

Останалата част от обиколката му беше също така потискаща. Отново изпита чувството, че всичките му пациенти се влошават. Когато най-сетне напусна болницата му беше толкова тежко, че реши да отскочи до Шърли, вместо да се прибира у дома. Искаше да поговори с някой, а и тя му беше показала, че се радва, когато го вижда. Освен това трябваше да и съобщи новината за смъртта на Хелене, преди да я научи от медиите. Сърцето му беше свито, тъй като знаеше каква ще бъде реакцията и.

След двадесетина минути колата му спря на покритата с чакъл алея пред къщата и. С облекчение видя, че прозорците светят.

— Джейсън! Каква приятна изненада! — усмихна се Шърли, която лично отвори на позвъняването му. Беше облечена в червено трико, над което имаше тясно прилепнали черни шорти. Косата и беше пристегната с бяла лента. — Тъкмо щях да тръгвам за аеробика.

— Трябваше да ти звънна предварително — промърмори Джейсън.

— Глупости — тръсна глава Шърли, хвана го за ръката и го дръпна да влезе. — И без това постоянно си търся извинение, за да пропусна някоя тренировка!

Введе го в кухнята. Масата беше отрупана с папки, доклади и меморандуми. Каква съсипваща по обем работа е управлението на

здравна организация като ГХП, помисли си Джейсън. Отново го обзе уважение към способностите на Шърли. Изчака я да му поднесе питие и едва тогава я попита чула ли е новината.

— Зависи коя — отвърна Шърли и дръпна ластичната превръзка от косата си.

— За Хелене Бренкивист — унило отвърна Джейсън.

— Май ми носиш новина, която няма да ми хареса — втренчено го погледна Шърли и механично вдигна чашата си.

— Позна — мрачно кимна Джейсън. — Била е убита, заедно със съквартирантката си.

Чашата се изплъзна от пръстите на Шърли и се разсипа върху дивана. Тя механично се наведе, сякаш искаше да почисти петното.

— Как е станало? Въпросът дойде след доста продължителна пауза.

— Убийство след изнасилване — поясни Джейсън. — Поне така изглежда на пръв поглед... — Споменът за грозната сцена му докара нови стомашни спазми.

— Ужасно! — прошепна Шърли и притисна ръце към гърдите си. — И отвратително — добави Джейсън.

— Това е най-големият кошмар за всяка жена! Кога е станало?

— По всяка вероятност снощи.

Очите на младата жена се извърнаха към прозореца.

— По-добре да звънна на Боб Уолтроу — прошепна тя. — Нещата около имиджа ни наистина стават неудържими!

Скочи на крака и бавно се насочи към телефона. Набра номера и започна да обяснява, а гласът и трепереше от вълнение.

— Не ти завиждам за професията — промърмори той, видял сълзите в очите и.

— И аз за твоята — въздъхна тя. — Като те гледам на какво приличаш след смъртта на някой от пациентите ти, наистина се радвам, че не завърших медицина.

В един момент решиха да си забъркат спагети, макар че и двамата не бяха особено гладни. Тя направи опит да го задържи за през нощта, но той отказа. Беше му приятно тук, далеч по-лесно щеше да осъзнае ужасната смърт на Хелене в нейна компания, но въпреки това усещаше, че не може да остане. Освен това искаше да си бъде у дома, в

очакване обаждането на Керъл. Извинявайки се с недовършена работа, скочи в колата и подкара към дома си.

След късния джогинг и бързия душ дойде време за разпечатката. Качи краката си на бюрото и потъна в четене. Не след дълго откри, че общото количество на пълните изследвания беше разделено горе-долу по равно между всички интернисти. Но списъкът беше изготвен по азбучен ред, а не хронологически и това му попречи да стигне веднага до заключението, което се набиваше в очи: пациентите с рязко влошено здравословно състояние са много повече през втората половина на годината, в сравнение с първата. Дори и без специална графика ставаше ясно, че през последните няколко месеца се наблюдава рязко нарастване на смъртните случаи.

Взе един молив и започна да изважда на отделен лист номерата на отделенията, в които бяха станали смъртните случаи. Остана смаян от големия им брой. Грабна слушалката, набра централата на ГХП и помоли да го свържат с главната архива. Когато отсреща се обади дежурната през нощта, той и продиктува списъка и попита дали могат да извадят картоните на външните пациенти и да му ги приготвят за сутринта. Никакъв проблем, увери го момичето.

Пъхна разпечатката обратно в куфарчето и се вдигна на пръсти, за да свали от най-горния рафт на библиотеката една дебела тухла, носеща заглавието Учебник по ендокринология от професор-доктор Уилямс. Прелисти го, за да открие разделите, в които се засягаше темата за хормона на растежа. Оказа се, че и това е тема, при която четенето по-скоро го обърква, отколкото да му помага. Хормонът на растежа и връзките му със съзряването на организма, най-вече в сексуално отношение, бяха една изключително обширна и сложна тема. И както при повечето сложни теми, реакцията му беше категорична: притиснал тежкия учебник към стомаха си, той потъна в дълбок сън.

Събуди го телефонът. Звънът беше толкова рязък, че дебелията тухла подскочи от корема му и шумно се приземи на пода. Грабна слушалката, автоматично настроил се за лоши новини от болницата. Изтече цяла секунда преди да си даде сметка, че насреща е Керъл Донър. Очите му механично се извиха към будилника на нощното шкафче. Беше три без десет.

— Надявам се, че не спите — рече Керъл.

— Не, разбира се — бодро излъга Джейсън и с изненада установи, че краката му върху бюрото са напълно вдървени. — Чаках да се обадите. Къде сте?

— У дома.

— Може ли да дойда за пакета?

— Той не е тук — отвърна Керъл. — За всеки случай го оставих у една моя приятелка, с която работим заедно. Казва се Мелъди Андрюз, живее в Бийкън Хил, на Ривиър стрийт 69... — След кратка пауза момичето продиктува и телефонния номер на колежа си. — Тя очаква да и се обадим веднага, след като се прибере. Вие ще ми кажете мнението си за книгата, като за всеки случай си запишете и моя телефон.

— Благодаря — кратко отговори Джейсън, зает да записва информацията. С изненада установи, че е дълбоко разочарован от перспективата да не я види.

— Пазете се — каза Керъл и прекъсна връзката.

Джейсън остана зад бюрото, все още наполовина заспал. Когато най-сетне се разсъни си даде сметка, че не и каза за смъртта на Хелене. Ето един добър повод да я потърся, рече си той, докато набираше телефона на приятелката и.

Мелъди Андрюз говореше с твърд южно-бостънски акцент. Потвърди, че пакетът е у нея и го покани да мине да го вземе, когато му е удобно. До половин час със сигурност нямало да си легне.

Джейсън навлече някакъв пуловер и бързо се спусна по стълбите. Тръгна надолу по Пинкни стрийт, прекоси Уест Сидар и пое нагоре по Ривиър. Къщата на Мелъди се оказа от лявата страна. Натисна звънеца и тя му отвори с ролки в косата. Джейсън зяпна от изненада, тъй като мислеше, че подобни неща отдавна са минали в историята. Лицето на младата жена беше потъмняло от умора.

Джейсън и се представи, а тя само кимна и му подаде пакет, опакован в кафява амбалажна хартия и стегнат с парче здрав канап. Тежеше най-малко пет кила. Джейсън и благодари, а тя промърмори едно „за нищо“ и побърза да затвори вратата.

Той се върна в апартамента и побърза да смъкне пуловера. Намери някаква ножица и срязва канапа, а самия пакет понесе към бюрото си в съседната стая. Съдържанието му се побираше в две папки с твърди корици, запълнени до отказ с ръчно написани

инструкции, диаграми и експериментални данни. Едната от папките имаше фирмено лого на корицата: Собственост на Джийн Инк., а на другата пишеше само тетрадки. Имаше още и един голям плик от кафява хартия, който съдържаше кореспонденция.

Първите писма, които Джейсън разгъна, бяха от „Джийн Инк.“. И съдържаха ултиматуми към Хейс да спазва условията на договора, който е подписал. Според тези условия той трябвало да върне един сома-томедин-протокол и щам от рекомбинирани бактерии Е.Коли, които били взети от тяхната лаборатория. Джейсън продължи да чете. Постепенно му стана ясно, че Хейс е имал доста различно мнение по въпроса за собствеността на споменатите щам и протоколни процедури, тъй като е имал намерението да ги патентова. Откри няколко писма от юрист на име Самюел Суорц, като половината от тях третираха проблема за приложението на патентното право за производство на Е.Коли, а останалите се отнасяха до откриването на нова компания. По всичко личеше, че Алвин Хейс е притежавал петдесет и един процента от акциите на тази компания, а останалите четиридесет и девет са били собственост на децата му и самия Самюел Суорц.

Дотук с кореспонденцията, каза си Джейсън и започна да прибира писмата обратно в плика. Оставаше му да обърне подобаващо внимание на съдържанието на папките. Първата — онази с надписа на „Джийн Инк.“, по всяка вероятност съдържаше протокола, за който ставаше въпрос в кореспонденцията. Джейсън го прелисти и бавно осъзна, че това всъщност е едно подробно описание на процесите, водещи до създаването на рекомбинирана бактерия за производството на соматомедин. От досегашните си вечерни образователни курсове беше разбрал, че соматомедините са фактори на растежа, произвеждани от чернодробните клетки, обработени с хормон на растежа.

Сложи първата папка настрана и отвори втората. Описаните в нея опити и експерименти бяха недовършени, но беше ясно, че се отнасят до производството на моноклонални антитела на един специфичен протеин. Той не беше назован с някакво име, но на една от страниците имаше диаграма на аминокиселинната му мрежа. Повечето материали му бяха не понятни, но от задраскванията и допълнителните бележки в полетата беше ясно, че работата е вървяла трудно и Хейс е

преживял доста разочарования. От последните вписвания ставаше ясно, че той така и не е успял да получи търсените антители.

Джейсън стана от бюрото и се протегна. В душата му нахлу разочарование. Беше се надявал пакетът на Керъл да внесе по-голяма яснота по отношение откритието на Хейс, но съдържанието му се оказа свързано предимно с юридическата кореспонденция между колегата му и неизвестната компания „Джийн Инк.“. Все пак, разполагаше с протокола за формулата на Е.Коли за производството на соматомедин, но той едва ли можеше да се приеме за важно научно откритие. А останалите лабораторни вписвания ясно свидетелстваха за провал.

Изтощен до крайност, Джейсън изгаси лампите и си легна. Денят беше не само твърде дълъг, но и уморителен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кошмари, въртящи се около отвратителната гледка в апартамента на Хелене, принудиха Джейсън да се вдигне от леглото доста време преди небето на изток да започне да се просветлява. Сложи вода за кафе и го изчака да се процеди през филтрите на машината. Междувременно отиде да вземе вестника си от прага, който беше поместил информация за двойното убийство. Нямахше нищо ново, както можеше да очаква, ударението се поставяше върху изнасилването. Джейсън сложи папката на „Джийн Инк.“ в куфарчето си и тръгна към болницата.

В ранния час движението беше слабо, а когато пристигна на паркинга през ГХП, получи голям избор от места. Нямахше ги дори хирурзите, които обикновено се появяваха в болницата по абсолютно всяко време на денонощието.

Джейсън се насочи към кабинета си. Молбата му беше изпълнена и на бюрото му лежеше купчина с болнични картони. Съблече сакото си и се зае да ги преглежда. Имайки предвид, че въпросните документи са на хора, починали в рамките на един месец след като са били успокоени от сравнително нормалните резултати на пълните си изследвания в ГХП, той започна да търси паралели, но с ограничен успех. Нищо не му хващаше окото. Сравняваше електрокардиограми, нивата на холестерола, мазнините, имуноглобулините и червените кръвни телца. Но не откри никакви общи или повтарящи се компоненти, елементи или ензими, чиито отклонения могат да се считат за правило. Единственото общо между тези хора беше фактът, че всички бяха починали горе-долу месец след пълните си изследвания. Джейсън с тревога отбеляза, че през последните три месеца броят на починалите драматично нараства.

Връзката се появи, докато изчиташе данните на двадесет и шестия картон. Между пациентите наистина липсваха общи физически симптоми, но в замяна на това почти всички бяха водили нездравословен начин на живот — имали са наднормено тегло, били са

страстни пушачи или пиячи, използвали са наркотици, били са чужди на всякакви физически натоварвания. Казано най-общо, това са били мъже и жени със сигурни здравословни проблеми на даден етап от живота си. Шокираща беше скоростта, с която всеки един от тях е влошавал състоянието си. Какво ги е тласнало толкова бързо към смъртта? По принцип те не са водили нездравословния си начин на живот година или две, а откакто се помнят. Дали не става въпрос за статистическо уравнение: до този момент са имали късмет, но след това ги е постигнало неизбежното? Джейсън поклати глава — смисълът му се губеше. Прекалено много хора бяха намерили смъртта си. Той самият нямаше особен опит в статистиката, затова реши да помоли някой по-добър математик да се заеме с обобщаването на данните.

Излезе от кабинета си и започна сутрешната визитация в момента, в който беше сигурен, че няма да събуди пациентите си. Промяна нямаше. Върна се в кабинета и се подготви за началото на прегледите с предварително записан час. Преди това позвъни в патологията и поиска информация за мъртвите животни от лабораторията на Хейс. Наложил му се да изчака няколко минути, докато лаборантката открие съответната папка.

— Аха, ето я — промърмори жената. — Всички животни са били отровени със стрихнин.

Джейсън прекъсна разговора и набра Маргарет Данфорт от градската морга. Телефонът вдигна човек от помощния персонал, който му обясни, че в момента доктор Данфорт е заета с аутопсия. Джейсън го помоли да провери токсикологическите изследвания на Джералд Фар. Човекът беше готов с отговора си в рамките на една минута.

— Всички токсикологични проби са отрицателни — съобщи той.

— Още един въпрос, моля — спря го Джейсън. — дали тези проби отчитат наличието на стрихнин в организма?

— Момент така — каза лаборантът.

В слушалката се доловиха няколко реплики, разменени на висок глас, после човекът отново се върна на телефона.

— Доктор Данфорт отговори положително — ако в организма има наличие на стрихнин, пробите ще го хванат.

— Благодаря — каза Джейсън и остави слушалката. Стана и се приближи до прозореца. Графикът по Ривъруей вече беше тежък, небето над града беше облачно. Началото на ноември не е от най-приятните годишни сезони за Бостън. В душата му се настани безпокойството, чувстваше се объркан и напрегнат. Запита се дали да предаде на Кърън пакета, който бе получил от Керъл. Но с каква цел да го направи? Полицията дори не разследва смъртта на Хейс и продължава да го счита за наркопласьор...

Върна се зад бюрото, разтвори телефонния указател и потърси номера на „Джийн Инк.“. Адресът на компанията беше на Пайъниър стрийт в източен Кембридж, в непосредствена близост до студентското градче на ЕмАйТи. Отпусна се на стола и импулсивно започна да избира цифрите. Насреща вдигна телефонистка с подчертано английски акцент и Джейсън я помоли да го свърже с ръководителя на компанията.

— Имате предвид доктор Ленърд Доън, нашият президент? — пожела да узнае жената.

— Да, именно доктор Доън — отвърна той. В слушалката нещо прещрака, после се появи друг женски глас.

— Кабинетът на доктор Доън.

— Бих искал да говоря с господин доктора — каза Джейсън.

— За кого да доложя?

— Доктор Джейсън Хауърд.

— Бихте ли казали по какъв въпрос, доктор Хауърд?

— Става въпрос за един лабораторен дневник, с който разполагам. Предайте на доктор Доън, че аз работя в Гуд Хелт План и бях приятел с покойния доктор Алвин Хейс.

— Един момент, моля — каза секретарката с равен като магнетофонен запис глас.

Джейсън отвори средното чекмедже на бюрото си и започна да си играе с колекцията моливи, която държеше вътре. В слушалката се разнесе ново прещракване, последвано от звучен мъжки глас:

— Ленърд Доън на телефона.

Джейсън отново се представи и поясни, че притежава лабораторния дневник на доктор Хейс.

— А мога ли да попитам как се сдобихте с него, сър? — попита доктор Доън.

— Мисля, че това няма значение — отвърна Джейсън. — Имам го и толкоз. Нямахе никакво намерение да замесва Керъл.

— Въпросният дневник е наша собственост — обяви мъжът насреща. Гласът му беше спокоен, но с добре доловима метална нишка.

— С удоволствие ще ви го предам срещу малко допълнителна информация за доктор Хейс — побърза да го увери Джейсън.

— Дали не бихме могли да се срещнем?

— Кога?

— Възможно най-скоро. Бих могъл да отскоча до вас още през обедната почивка.

— Ще донесете ли и дневника?

— Разбира се.

През останалата част от предиобеда Джейсън не беше в състояние да се съсредоточи върху нищо, въпреки че пациентите се точеха през кабинета му в неспирен поток. Беше доволен да разбере, че Сали все пак му е оставила свободни часовете на обедната почивка. В минутата, в която приключи с последния пациент, той скочи и излезе от кабинета.

Добра се до Кембридж сравнително бързо, плъзна се покрай парковата територия на ЕмАйТи и новите небостъргачи на Източен Кембридж, част, от които бяха с ултрамодерна архитектура и рязко контрастираха на по-старите и традиционни тухлени сгради, типични за Нова Англия. Скоро откри Пайъниър стрийт и пое по нея. Централата на „Джийн Инк.“ се оказа една от модерните сгради в района с фасада от лъскав черен гранит, която, за разлика от посестримите си наоколо, имаше само шест етажа. Прозорците и бяха тесни като амбразури, а рамкираните им с месинг стъкла бяха огледални. Човек оставаше с впечатлението за солидност и мощ, сякаш гледа замък от някой научно-фантастичен филм.

Джейсън слезе от колата и вдигна поглед към блестящата фасада. След като беше прочел толкова много неща за рекомбинирането на ДНК и беше видял с очите си уродливите деформации у опитните животни, той имаше чувството, че му предстои да влезе в Къщата на ужасите. Главният вход имаше овална форма, очертан от звездообразни гранитни лъчи, които създаваха илюзията за гигантско око. Черните крила на вратата играеха ролята на зениците.

Преддверието също беше облицовано с черен гранит — стените, подът, дори и тавана. В центъра на приемната се издигаше ярко осветена модернистична скулптура, която представляваше ДНК-молекула с двойно, отворено в средата ядро.

Пристъпи към едно гише в изцяло остъклената стена, зад което седеше красива млада корейка, заобиколена от модерна апаратура. Испита чувството, че наблюдава декор от Междузвездни войни. На ухото си корейката имаше миниатюрна слушалка, от която се проточваше тънка жичка и изчезваше някъде отзад. Пред устата и се поклащаше малък микрофон. Корейката вдигна глава и го поздрави по име, след което го осведоми, че е очакван в заседателната зала на четвъртия етаж. Гласът и имаше металически оттенък, вероятно, защото говореше пред микрофона.

В мига, в който жената от рецепцията млъкна, един гранитен панел в дъното на залата се плъзна встрани и зад него се показва ярко осветена асансьорна кабина. Джейсън и благодари, за момент обзет от абсурдното подозрение, че е разговарял с робот. После влезе в кабината и потърси бутоните за отделните етажи. Вратата се плъзна зад него. Оказа се, че бутони и табели липсват, но асансьорът плавно потегли нагоре.

Когато кабината спря и вратите се разтвориха, Джейсън се озова в просторно, облицовано с черен гранит фоайе, по чиито стени врати просто нямаше. Започна да проумява, че тази сграда се контролира от централен пулт, може би от рецепцията на приземния етаж. Вляво от него се разнесе лек щракащ звук и гранитният панел безшумно се плъзна встрани. В отвора се изправи мъж с груби черти на лицето, облечен в безупречен костюм на райета, бяла риза и тъмночервена вратовръзка.

— Здравейте, доктор Хауърд — каза той и направи жест към вътрешността на помещението. — Аз съм Ленърд Доън.

Не направи опит за здрависване, а в гласа му прозвуча онзи заповеден тон, който Джейсън беше доловил още по време на телефонния им разговор. Сравнено с останалата част от гробницата-центра, заседателната зала наподобяваше повече на облицована с ламперия библиотека и изглеждаше много уютна, стига човек да не гледа към стената в дъното, която беше изцяло от стъкло. Оттам се разкриваше гледка към нещо, което наподобяваше ултрамодерна

лаборатория. В помещението имаше още един човек — едър мъж с ориенталски вид, облечен в бял, плътно прилепнал комбинезон. Доън го представи като господин Хонг, инженер от „Джийн Инк.“. Седнаха около сравнително малката заседателна маса и Доън подхвърли:

— Надявам се, че носите лабораторния дневник, за който говорихме.

Джейсън отвори куфарчето си и му подаде папката. Той я пое само колкото да я прехвърли в ръцете на Хонг. Инженерът я разгърна и потъна в четене. В залата се възцари тежко мълчание.

Джейсън местеше изненадан поглед от единия към другия. Беше очаквал по-топло посрещане, все пак им вършеше услуга.

Обърна се и погледна през остъклената стена. Подът на съседното помещение се намираще един етаж по-долу. Голяма част от площта беше запълнена от блестящи никелирани резервоари, които му напомниха за пивоварната, която беше посетил преди много време.

Предположи, че това са инкубаторите за културите, от които се извличат рекомбинираните бактерии. Имаше и много други уреди, свързани помежду си с помощта на сложна мрежа от тръби. Между тях се движеха хора с бели комбинезони и предпазни маски на лицата. Хонг затвори папката с меко изщракване и кимна с глава:

— Изглежда всичко е тук...

— Това е една чудесна изненада — усмихна се доктор Доън и се извърна към Джейсън:

— Надявам се знаете, че всичко в тази папка има строго поверителен характер.

— Не се безпокойте — отвърна с пресилена усмивка Джейсън. — Не разбрах почти нищо от това, което се опитах да прочета, освен това то не ме интересува. Интересува ме доктор Хейс. Малко преди да умре той сподели, че е направил важно откритие. Любопитно ми е да разбере дали това, което е описано в тези папки, може да се счита за такова.

Доън и Хонг си размениха бързи погледи, после човекът в бяло поклати глава:

— Можем да говорим по-скоро за търговски успех, отколкото за някакви нови технологии.

— Така си помислих и аз — кимна Джейсън. — Хейс изглеждаше много объркан, а аз реших, че ще бъде жалко, ако важното

му откритие остане тайна за обществото. Острите черти на Доън видимо се смекчиха. Насочил вниманието си към инженера, Джейсън продължи:

— Някаква идея какво е имал предвид Хейс?

— За съжаление не — поклати глава онзи. — Хейс не обичаше да споделя. Доън сплете пръсти и облегна лакти на масата.

— Имахме опасения, че ще се опитате да ни изнудите с тези материали — директно каза той. — В смисъл, че ще поискате пари, за да ни ги върнете. Но трябва да знаете, че доктор Хейс ни създаде огромни затруднения.

— Каква беше неговата роля тук? — попита Джейсън.

— Наехме го да създаде един определен щам рекомбинирани бактерии — обясни Доън. — Искахме да разполагаме с индустриални количества от определен хормон на растежа.

Вероятно става въпрос за соматомедин, каза си Джейсън.

— Договорихме се да му платим един общ хонорар за целия проект, като му осигуряваме свободен достъп до всички лаборатории па „Джийн Инк.“ и за частните му изследвания. Трябва да ви кажа, че тук разполагаме с наистина уникална апаратура.

— А от какъв характер бяха частните му изследвания? — попита Джейсън.

— През по-голямата част от времето си Хейс се занимаваше с извличане на протеини на фактора на растежа — намеси се Хонг. — Някои от тях съществуват в такива минимални количества, че за изолирането им е нужна наистина специална апаратура.

— Дали е възможно Хейс да е нарекъл важно научно откритие именно подобно изолиране?

— Не виждам начин — поклати глава Хонг. — Дори изолирането им да беше успешно, откритие пак нямаше да има, защото тяхното действие е отдавна известно на науката. Отново ядец, въздъхна Джейсън.

— Спомням си нещо, което би могло да се нарече важно — неочаквано добави Хонг и механично докосна носа си. — Преди около три месеца Хейс беше силно развълнуван от някакъв страничен ефект, който нарече ироничен.

Джейсън изправи гръб. За втори път чуваше това прилагателно.

— Имате ли представа какво точно го е развълнувало? — попита той.

— Не — поклати глава Хонг. — Но веднага след това изчезна, при това за доста продължително време. А когато отново се появи ни обясни, че е бил на Западното крайбрежие. Веднага се залови с един сложен и продължителен процес на екстракция от някакъв материал, който беше донесъл със себе си. Не знам дали е успял, защото в един момент заряза всичко и се прехвърли на моноклоналната технология за антитета. И вълнението му изчезна.

Терминът „моноклонални антитета“ напомни на Джейсън за втория лабораторен дневник, който бе предпочел да не носи тук. Сега вече се съмняваше дали е постъпил правилно, тъй като този господин Хонг може би щеше да направи повече и по-верни заключения от записаното в него.

— Оставил ли е доктор Хейс и други работни материали тук? — попита той.

— Нищо, което да е от значение — отвърна Ленърд Доън. — Имайте предвид, че проверихме много внимателно, защото той изчезна заедно с нашия лабораторен дневник и различните посявки. Това ни накара да заведем съдебен иск срещу доктор Хейс. Дори за миг не допускахме, че този човек ще се опита да си присвои щамовете, за чието производство му плащахме.

— А успяхте ли да си върнете посявките? — погледна го Джейсън.

— Да, успяхме.

— Къде ги открихте?

— Да речем, че ги потърсихме там, където трябва — изплъзна се от директния отговор Доън. — Но макар и да притежаваме щамовете, ще бъдем много доволни да си върнем и лабораторния дневник с протоколите на процеса. Искам да ви благодаря от името на нашата компания. Надявам се, че и ние с нещо сме ви помогнали.

— Може би — разсеяно отвърна Джейсън, едва сега разбрал кой е обърнал наопъки апартамента и лабораторията на Хейс. Но защо учените от „Джийн Инк.“ ще искат да отровят опитните животни? После се запита дали огромните изроди в клетките на Хейс не са били подложени на въздействието на соматомедина, който произвеждат в „Джийн“?

— Благодаря за времето, което ми отделихте — извърна се той към Доън. — Апаратурата, която виждам през онази стена, е наистина впечатляваща.

— Благодаря, нямаме причини да се оплакваме — кимна президентът. — Надяваме се, че скоро ще получим рекомбинирани щамове и от домашни животни.

— Имате предвид крави и прасета?

— Точно така. С помощта на генното инженерство ще можем да създаваме прасета с по-малко тлъстини, крави с повече мляко и пилета с повишено количество протеини. И това е само малка част от примерите, които мога да ви дам.

— Страхотно — кимна без ентузиазъм Джейсън. На какво разстояние са от клонирането на хора? — запита се той. Пред очите му се появиха плъховете-гиганти на Хейс, раменете му неволно потръпнаха. Най гадни бяха онези с допълнителните очи.

— Върна се при колата си и хвърли поглед на часовника. Разполагаше с близо един час до началото на общото събрание на интернистите и реши да се отбие при Самюел Суорц, адвокатът на Хейс.

Запали двигателя и излезе на заден ход от паркинга на „Джийн“, после бавно започна да си пробива път към Мемориал драйв. Прекоси река Чарлс и спря пред аптека „Филипс“ на площад Чарлс. Пусна аварийните си светлини, за да обозначи, че е паркирал на втори ред, изтича в аптеката и разтвори телефонния указател, за да потърси адреса на Суорц. Десет минути по-късно вече беше в чакалнята на адвоката, прелиствайки страниците на стар и доста орфан „Нюзуик“. Самюел Суорц се оказа дебелак с абсолютно плешива глава, която блестеше като билиардна топка. Направи знак на Джейсън да влезе така, сякаш беше регулировчик на оживено кръстовище. После се настани зад бюрото, опипа очилата с телени рамки и закова внимателен поглед в лицето на посетителя си, седнал на удобното кресло за гости.

— Значи сте приятел на покойния Алвин Хейс... — подхвърли с провлачен глас той. — По-скоро колега — уточни Джейсън.

— Няма значение — промърмори Суорц и отново размаха косматите си ръце. — Какво мога да направя за вас?

Джейсън му преразказа набързо версията на Хейс за важното научно откритие, после поясни, че се опитва да разбере върху какво е

работил колегата му и така се е натъкнал на кореспонденцията му със Самюел Суорц.

— Беше ми клиент — кратко поясни дебелият. — И какво от това?

— Не е нужно да заемате защитна позиция — меко каза Джейсън.

— Не заемам защитна позиция, а съм ядосан — отсече Суорц. — Свърших куп работа на тоя смахнат тип, но сега ще трябва да я отпиша.

— Не ви е платил, така ли?

— Нито цент. Излъга ме да му работя срещу акции от бъдещата му фирма.

— Акции?

Върху лицето на Самюел Суорц се появи мрачна усмивка.

— Да, акции. Които след смъртта на Хейс вече не струват пукната пара. Всъщност, те щяха да струват точно толкова и да беше жив. Аз съм си виновен, че преди да се заловя с тая работа, не отидох да си прегледам глупавата глава!

— Какво щеше да продава фирмата на Хейс? — попита Джейсън. — Стоки или услуги?

— Стока. Каза, че е на път да създаде най-ценния здравен продукт, който човечеството познава. И аз му повярвах. Реших, че човек, който е бил на корицата на „Тайм“, няма начин да не е печен.

— Имате ли представа що за продукт е било това? попита умишлено равнодушно Джейсън, опитвайки да скрие вълнението си.

— Никаква. Той не ми каза, а и аз не го попитах.

— Да сте чували нещо свързано с моноклоналните антители? — не се предаваше Джейсън.

— Дори да се блъсна в някое от тези антители, няма да го позная! — изсмя се Суорц.

— Злокачествени образувания? — Джейсън вече стреляше съвсем напосоки, надеждата да стимулира паметта на адвоката почти изчезна. — Възможно ли е продуктът да е свързан с лечението на рака?

— — Не знам — сви рамене дебелият мъж. — Възможно е...

— Хейс е казал на една млада дама, че откритието му ще и помогне да стане още по-красива. Това говори ли ви нещо?

— Вижте какво, доктор Хауърд — изгуби търпение адвокатът. — Хейс не ми каза нищо за продукта си, имах задачата да регистрирам компанията и толкоз.

— Подали сте молба за патент...

— Патентът няма нищо общо с компанията. Той щеше да бъде на името на Хейс.

Пейджърът на Джейсън стресна и двамата. Върху малкото екранче мигаше думичката „спешно“, която се редуваше с номератора на ГХП.

— Може ли да използвам телефона ви? — попита той.

Суорц го плъзна през бюрото.

— Бъдете мой гост, докторе.

Повикването беше от етажа на Мадлин Крамър. Сърцето на жената спряло и в момента и прилагали всички животоспасяващи процедури. Джейсън каза, че тръгва веднага, благодари на адвоката и изтича навън.

Когато се добра до стаята на Мадлин, той видя една до болка позната сцена. Пациентката не реагираше, сърцето и отказваше да заработи отново, дори и след електрошоковете. Джейсън заповяда да продължат с животоспасяващите процедури, докато умът му трескаво опитваше възможните лекарства и други начини на лечение. Но след един час френетични усилия беше принуден да обяви край на процедурите, с които се беше ангажирал целият екип.

Остана край леглото на Мадлин дълго след като другите се бяха оттеглили. Тя беше стара приятелка, една от първите пациентки на частната му практика, сестрите бяха покрили лицето и с чаршаф, под който носът и стърчеше като миниатюрна заснежена планина. Джейсън бавно отгърна савана. Веднага му направи впечатление колко състарена изглежда Мадлин, въпреки че годините и бяха съвсем малко над шейсетте. След постъпването в болницата лицето и беше изгубило жизнерадостната си розовина и бе станало мъртвешки бледо — като на другите пациенти на прага на смъртта.

Изпитал желание да остане насаме със себе си, Джейсън се оттегли в кабинета. Успя да избегне Клодия и Сали, които го чакаха със стотици въпроси относно предстоящото заседание и съответното разместване в прегледите на външните пациенти. Заклучи вратата и се тръшна на стола си зад бюрото. Смъртта на Мадлин сякаш отсече още

един клон към миналото, спусна завесата върху част от предишния му живот. Почувства се страшно сам и уязвим, но едновременно с това и леко облекчен, тъй като спомените за Даниеле най-сетне бяха започнали да избледняват.

Телефонът иззвъня, но той не му обърна внимание. Огледа бюрото си, отрупано с картоните на мъртви пациенти, сред които беше и този на Хейс. Умът му неволно се върна към събитията около него. Обзе го безсилна мъка, тъй като беше разчитал да открие нещо съществено в пакета на Керъл, но там се оказаха само второстепенни данни. Те все пак усилиха вероятността за научно откритие от страна на Хейс, но тази вероятност съвсем не беше голяма. Тръсна глава и изруга потайния си колега.

Облегна се назад, сложи ръце на тила си и насочи очи в тавана. Идеите му относно Хейс започваха да се изчерпват. След което си спомни подмятането на инженера-ориталец, според който Хейс е донесъл нещо от Западното крайбрежие, най-вероятно от Сиатъл. То трябва да е било някаква проба, тъй като изследователят го е подложил на задълбочени тестове и сложен екстракционен процес. От забележката на Хонг ставаше ясно, че Хейс е изолирал някакъв фактор на растежа, който стимулира растежа, диференциацията и съзряването, или пък и трите заедно.

С трясък върна стола си в нормално положение. Спомни си какво му беше казала Керъл — че са посетили някакъв колега на Хейс в университета на Вашингтон, и изведнъж изпита увереност, че именно този колега му е дал пробите.

Моментално реши да замине за Сиатъл. Разбира се, ако и Керъл приеме да го придружи. Трябва да я убеди, защото без нея няма как да открие колегата. Идеята да се откъсне от Бостън за няколко дни изведнъж му се стори страшно привлекателна. Стана и се насочи към вратата. В малкото време до началото на общото събрание можеше да отскочи до Шърли.

Отначало секретарката отказа да го пусне, заявявайки, че шефката и е страшно заета. Но с настойтелност и блага приказка, той все пак успя да я убеди поне да съобщи за присъствието му. Броени секунди по-късно вече беше в кабинета. Шърли говореше по телефона. Той седна и постепенно започна да схваща смисъла на разговора — тя преговаряше с някакъв профсъюзен лидер, обработвайки го със

забележителна лекота. Пръстите и несъзнателно пробягаха през гъстата и коса — едно прекрасно и женствено движение, което му напомни, че освен бизнес-лидер, тази жена е прекрасна, С труден характер, но въпреки това прекрасна. Шърли приключи с разговора и се усмихна.

— И това ако не е изненада! — възкликна тя. — А напоследък ти наистина си пълен с изненади, нали Джейсън? Предполагам си дошъл да се извиниш за ранното си оттегляне снощи...

— Може би — засмя се Джейсън. Прямотата на тази жена му харесваше. — Но има и нещо друго. Искам да си взема няколко дни отпуск. Сутринта изгубих поредния пациент и мисля, че ми трябва малко почивка. Шърли съчувствено цъкна с език и попита:

— Очаквано ли беше?

— Предполагам, че да... Поне през последните няколко дни. Но когато я приех, изобщо не подозирах, че е терминална.

— Честно казано, изобщо не мога да си представя как се оправяш с подобни неща — рече с въздишка Шърли.

— Трудно — призна Джейсън. — Но напоследък ми става още по-трудно, тъй като тези случаи много зачестиха. Телефонът иззвъня, но Шърли натисна бутона за вътрешна връзка и секретарката отговори.

— Както и да е — тръсна глава той. — Реших да си взема няколко дни отпуск.

— Идеята ти е добра — кимна тя. — И аз бих сторила същото, но трябва да приключа проклетите преговори с профсъюзите. Къде мислиш да отидеш?

— Още не знам — излъга Джейсън. В момента едно пътуване до Сиатъл му се струваше толкова невероятно, че се срамуваше да го спомене.

— Мои приятели имат къща на Британските Вирджински острови, мога да им звънна един телефон — неочаквано предложи Шърли.

— Не, благодаря. Не си падам много по слънцето. Какво стана с трагедията около онази жена Бренкивист? Още лоша реклама, така ли?

— Не ми напомняй, моля те! — намръщи се Шърли. — Честно казано, не можах да издържа и прехвърлих нещата в ръцете на Боб Уолтроу.

— И аз цяла нощ имах кошмари — призна Джейсън.

— Не съм изненадана.
— Е, трябва да вървя — изправи се той.
— Довечера свободен ли си? — попита тя. — Може да вечеряме заедно и да се опитаме да си пооправим настроението.
— С удоволствие. В колко часа?
— Някъде към осем.
— Добре — кимна той и тръгна към вратата.
— Наистина съжалявам за пациентката ти — подвикна след него Шърли.

* * *

Общото събрание беше изненадващо добре посетено, особено, ако се отчетат кратките срокове, в които беше свикано. Присъстваха четиринадесет от всичките шестнадесет интернисти, неколцина бяха довели и медицинските си сестри. Веднага ставаше ясно, че тези хора разбират сериозността на проблема, пред който са изправени.

Джейсън започна със статистиката, изработена на базата на компютърната разпечатка на всички пациенти, починали в рамките на месец след пълните си изследвания. Посочи, че през последните три месеца броят на фаталните случаи рязко нараства и това го е принудило да търси връзка с всички пациенти на ГХП, които са си правили пълни изследвания в рамките на последните 60 дни.

— Равномерно ли са разпределени между нас пълните изследвания? — попита Роджър Уенамейкър.

Джейсън кимна.

Извазаха се неколцина лекари, всичките имаха сериозни опасения за началото на голяма епидемия. Никой нямаше обяснение за връзката между пълните изследвания и фаталните изходи, никой не разбираше защо тези изходи не са били предвидени и очаквани. Временната шефка на Кардиологията доктор Джудит Роландър направи опит да поеме по-голямата част от вината, признавайки, че при почти всички случаи лично е анализирала електрокардиограмите на пациентите, подложени на пълни изследвания, но не е успяла да открие тревожните симптоми в тях.

После разговорът се насочи към кардиограмите под натоварване, които по принцип са ключът към откриването на сериозни кардиологични проблеми. Изказаха се различни мнения, всяко, от които беше подложено на задълбочено обсъждане. После бе избрана временна комисия за контрол над тестовете с натоварване, чиято задача беше да повиши тяхната достоверност. Зад катедрата се изправи Джером Уошингтън.

— Според мен пренебрегваме важността на нездравословния начин на живот — обяви той. — Точно той е общ за всички починали пациенти. Залата отговори с подсвирквания и закачки относно теглото на Джером и страстта му хаванските пури.

— Добре, де, добре — размаха ръце той. — Но нали знаете, че пациентите трябва да правят това, което им препоръчваме, а не това, което правим ние... Забележката предизвиква взрив от смях.

— Не, сериозно — продължи доктор Уошингтън. — Всички знаем опасностите, които произтичат от нездравословното хранене, пушенето, алкохолът и обездвижването. Сравнени с леки отклонения в ЕКГ, тези социални фактори имат далеч по-висока точност за определяне на диагнозата.

— Джером е прав — подкрепи го Джейсън. — Слабото определяне на рисковите фактори е единственото негативно обстоятелство във всички прегледани от мен картони.

Гласуваха създаването на втора комисия, която да разгледа приноса на рисковите фактори към съществуващия проблем. В кратки срокове членовете и трябваше да излязат със съответните препоръки.

Ръка вдигна Хари Сарноф, главният кардио-консултант за месеца. Получил думата, той започна да говори за увеличената смъртност между собствените си пациенти, но Джейсън го прекъсна.

— Извинявай, Хари. Цена загрижеността ти, тъй като и аз имам същите проблеми. Но днес сме се събрали да обсъдим проблемите с външните ни пациенти, които са преминали през пълни изследвания в нашата клиника. Ако има интерес от страна на колегите, можем да свикаме събрание за обсъждане състоянието на вътрешните ни пациенти. И това няма да е излишно, защото лично аз мисля, че ще открием доста общи неща.

Хари вдигна ръце в знак на несъгласие, но все пак кимна с глава и неохотно седна на мястото си.

Джейсън го изчака, след което помоли колегите си да изискват аутопсия на всеки неочаквано починал пациент, в случай, че Съдебна медицина не прояви интерес към него. Запозна хората и със заключенията на Съдебна медицина за неговите пациенти, според които смъртта им беше настъпила вследствие тежки увреждания на сърдечно-съдовата система. Разбира се, този факт подчертаваше още повече липсата на достатъчно категорична диагностика по време на пълните изследвания, най-вече при ЕКГ в спокойно и натоварено състояние. Не пропусна да добави, че патолозите в Съдебна медицина допускат и наличие на автоимунни проблеми.

След като заседанието беше закрито, лекарите се пръснаха на малки групички и продължиха оживеното обсъждане на проблема. Джейсън сгъна разпечатките си и потърси с очи едрата фигура на Роджър Уенамейкър. Видя го да води оживен разговор с Джером.

— Може ли да ви прекъсна? — попита той и колегите му се раздалечиха, за да му направят място. — Възнамерявам да замина извън града за няколко дни.

Роджър и Джером се спогледаха.

— Точно сега ли? — изрази колективното им мнение Роджър.

— Налага се — късо отвърна Джейсън, без да им дава повече обяснения. — Но имам петима хоспитализирани пациенти, които бих желал да прехвърля временно на някой от вас... Има ли доброволци? Предварително предупреждавам, че всички са доста зле.

— Това едва ли ще има кой знае какво значение — промърмори Роджър. — И без това по цял ден съм тук, опитвайки се поддържам живота на моите болни, които са точно половин дузина. С удоволствие ще поема и твоите.

Решил най-важния проблем за момента, Джейсън се върна в кабинета си и набра номера на Керъл Донър. Кой знае защо беше решил, че най-лесно ще я хване в късния следобед или надвечер. Телефонът звъня дълго време, но насреща не вдигаха. Тъкмо когато се готвеше да затвори, в слушалката прозвуча задъханият глас на Керъл. Оказа се, че била в банята.

— Довечеря трябва да ви видя — каза Джейсън.

— О... — колебливо отвърна младата жена. — Може би няма да стане... — После гневът и бързо взе връх:

— Снощи защо не ми казахте за Хелене Бренкивист? Прочетох във вестника, че вие сте открил труповете!

— Съжалявам — промърмори Джейсън. — Честно ще ви призная, че снощи ме събудихте и единственото, за което можех да мисля, беше онзи пакет...

— Получихте ли го? — попита с омекнал глас Керъл.

— Да, благодаря.

— И?

— Съдържанието му не се оказа това, на което се бях надявал.

— Това ме учудва — промълви Керъл. — Дневниците би трябвало да са важни, иначе Алвин не би ме помолил да ги съхранявам. Но това сега е без значение. Инцидентът с Хелене е направо ужасен. Шефът толкова се стресна, че не ме пуска никъде без някой от охраната на клуба. Дори в момента една от горилите ме чака пред входа.

— Трябва да ви видя насаме, важно е — настоя Джейсън.

— Не знам дали ще мога — въздъхна момичето. — Онази горила долу изпълнява заповедите на шефа, а не моите. Никак не ми се иска да си навличам нови неприятности.

— Добре, в такъв случай ми се обадете в момента, в който се приберете у дома — рече Джейсън. — Но искам да ми обещаете, че ще го направите. Тогава ще измислим нещо.

— Пак ще бъде посред нощ — предупреди го Керъл.

— Няма значение. Обадете се, защото наистина е важно.

— Добре — прие Керъл и прекъсна разговора.

Джейсън проведе още един разговор. От представителството на „Юнайтед Еърлайнс“ го осведомиха, че директен полет от Бостън за Сиатъл има един път дневно, в четири нула-нула следобед.

Взе стетоскопа и тръгна на редовната си вечерна визитация. Искаше да обнови тотално картоните на хоспитализираните пациенти, за да улесни работата на Роджър. Никой от тях не изглеждаше особено добре, а при един Джейсън откри тревожни симптоми — катаракт в начална форма. Веднага разпореди консултация с офталмолог. Този път беше сигурен, че при постъпването на пациента такъв проблем не беше регистриран. Как е възможно толкова бързо развитие на болест, която обикновено се утежнява в течение на години?

Прибра се у дома, облече екипа за джогинг и бяга в продължение на цял час, докато проясни мозъка си. Взе душ, преоблече се и подкара към Шърли. Настроението му беше далеч по-добро.

По отношение на вечерята Шърли беше надминала себе си и Джейсън сериозно се замисли да я постави в категорията на супер-жените. Цял ден беше блъскала като луда, управлявайки здравно заведение за стотици милиони, в хода на работата беше успяла да проведе тежки преговори с профсъюзите. Но това не и беше попречило да се прибере у дома и да приготви фантастична вечеря от печена патица, гарнирана със свежи макарони и аспержи. На всичкото отгоре беше облякла една шемизетка от фина черна коприна, която би била подходяща за посещение в операта. Джейсън се засрами от джинсите си, над които небрежно беше навлякъл разтворена на гърдите риза.

— Облякъл си това което искаш, аз също — прогони неудобството му Шърли, а на лицето и се появи широка усмивка. После му връчи един дупчест съд и му заповяда да измие зеленчуците за салатата. Наведе се над фурната да провери патицата и я обяви за почти готова. Според Джейсън това „почти“ трябваше незабавно да отпадне, тъй като от аромата направо му прималя.

Вечеряха в трапезарията, седнали един срещу друг на голямата правоъгълна маса. От двете и страни имаше още шест празни стола. За всяко допълване на чашите с вино, Джейсън трябваше да стане и да направи една доста голяма обиколка. Шърли намираще това за много забавно.

Докато се хранеха, той и разказа за служебното заседание и за решението на лекарите да обърнат допълнително внимание на стресовите тестове. Шърли беше доволна, напомняйки му, че пълните изследвания и профилактичните прегледи са най-привлекателната част от офертата на ГХП към големите корпоративни клиенти. После добави, че са решили да поставят ударение върху превантивната медицина — най-вече за висшите корпоративни служители. По-късно, когато преминаха на кафето, тя небрежно подхвърли:

— Следобед при мен се отби Майкъл Кърън...

— Наистина ли? — с престорено безразличие подхвърли Джейсън. — Сигурен съм, че посещението му не е било от приятните. Какво искаше?

— Допълнителни сведения за Хелене Бренкивист. Дадохме му всичко, с което разполагаме, а той дори разпита жената от личен състав, която я беше интервюирала при назначението.

— Каза ли дали вече имат заподозрени?

— Не — поклати глава Шърли. — Но аз искрено се надявам тези ужасии най-после да свършат!

— Много съжалявам, че не успях да поговоря с Хелене още веднъж — въздъхна Джейсън. — Продължавам да съм убеден, че тя прикриваше Хейс.

— Още ли мислиш, че е направил някакво голямо откритие?

— Абсолютно! — кимна Джейсън, след което и описа съдържанието на лабораторните дневници и посещенията си в „Джийн Инк.“ и кантората на Самюел Суорц. Обясни и, че адвокатът е регистрирал нова компания, която е трябвало да търгува с откритието на Хейс, каквото и да е било то.

— Той не знаеше ли?

— Не. Явно Хейс не се е доверявал на никого.

— Но нали му е бил необходим начален капитал? След като е планирал производство и търговия с нещо, все е трябвало да се довери на някого...

— Може би си права — кимна Джейсън. — Но поне аз не виждам на кого. За съжаление Хелене беше ключът, но...

— Продължаваш ли да се ровиш в тази история? — изгледа го продължително Шърли.

— Май, че да — призна той. — Много глупаво ли ти звучи?

— По-скоро обезпокоително. Наистина ще бъде много жалко, ако бъде изгубено някое важно научно откритие, но аз съм на мнение, че вече е крайно време да оставим аферата Хейс на миналото! Надявам се, че искаш отпуск за да си починеш, а не за да продължаваш тоя лов на диви патици.

— — Откъде накъде допускаш подобни неща? — попита Джейсън, неприятно изненадан от неубедителния начин, по който играе ролята си.

— Просто знам, че не се отказваш току-така — усмихна се Шърли, пристъпи към него и сложи ръка на рамото му. — Защо не отидеш на някой карибски остров? Може би ще успее да се откъсна през уикенда и ще дойда да ти правя компания...

В душата на Джейсън потръпна нещо, което не беше се появявало там от смъртта на Даниеле. Представата за яркото слънце и топлата, кристално чиста вода беше изключително жива, особено ако бъде оцветена и от присъствието на Шърли. После в душата му се прокрадва съмнението. Все още не беше сигурен, че е готов за емоционалното ангажиране, което неизбежно щеше да последва. Освен това вече си беше обещал да отлети за Сиатъл.

— Искам да отскоча до Западното крайбрежие — най-сетне изплю камъчето той. — Там имам един стар приятел, когото много ми се ще да видя.

— Това ми звучи съвсем невинно — кимна Шърли. — Но Карибите все пак са по-добрият избор, не мислиш ли?

— Може би и това ще стане — стисна ръката и той.

— Какво ще кажеш за по едно коняче?

Младата жена отиде да донесе бутилката отлежал „Курвоазие“, а той проследи движенията на стройната и фигура с внезапно пробуден интерес.

* * *

Когато Керъл позвъни в два и половина сутринта, Джейсън все още беше буден. Разтревожен, че момичето ще забрави уговорката им, той буквално не успя да затвори очи.

— Изморена съм до смърт, Джейсън — оплака му се тя вместо здрасти.

— Съжалявам, но трябва да ви видя — настоя той. — Мога да бъда при вас в рамките на десетина минути.

— Идеята не е добра. Както вече споменах, аз не съм сама. Отвън има човек, който наблюдава сградата. Защо трябва да ме видите тази вечер? Може би ще измислим нещо за утре...

Джейсън понечи да я попита по телефона дали ще дойде с него в Сиатъл, но реши, че ще има повече шансове да я убеди, ако я види очи в очи. Съзнаваше, че е малко странно да кани младата жена на подобно пътуване само след две кратки срещи.

— Този бодигард сам ли е? — попита на глас той.

— Да. Но каква е разликата? Той е як като бик.

— Зад блока ви има една тясна алея. Бих могъл да се промъкна по нея и да използвам противопожарната стълба.

— Това е лудост! Каква е тази толкова важна причина, поради която трябва да ме видите точно тази нощ?!

О, Господи! — простена Джейсън.

— Ще ви кажа само толкова — тръсна глава той. — Опитвам се да разбера какво е откритието на Хейс и вече изпробвах какво ли не. Сега съм стигнал до последната си идея, но имам нужда от помощта ви.

— Доста мъгляво обяснение, доктор Джейсън Хауърд!

— Но е вярно. Само вие можете да ми помогнете. Керъл се засмя.

— Как мога да откажа на такава молба? Добре, идвайте. Но на собствен риск. Искам да ви предупредя, че нямам кой знае какъв контрол над онзи Атлас отвън.

— Платил съм си всички вноски на застраховка „Злополука“ — промърмори Джейсън.

— Живея на...

— Знам къде живеете — прекъсна я той. — И вече съм си имал работа с Бруно, ако той е очарователната персона, за която говорите.

— Сериозно?! — попита с недоверие Керъл.

— Хубав човек и прекрасен събеседник...

— Тогава трябва да ви предупредя, че именно Бруно ме изпраща до дома.

— За щастие той си личи отдалеч. А вие стойте на задния прозорец, защото не искам да бъда удушен някъде на противопожарното стълбище.

— Това е истинска лудост! — промълви Керъл.

Джейсън прекъсна връзката и започна да се преоблича. Откри някакъв тъмен панталон, навлече и черен пуловер. Даваше си сметка, че и без ярки дрехи ще се вижда достатъчно ясно на стълбата. Обу маратонките си и се спусна при колата. Подкара бавно по Бийкън стрийт, опитвайки се да засече навреме едрата фигура на Бруно. Зави наляво по Глочъстър стрийт, после още веднъж наляво по Комънуелт. Прекоси Марлборо и намали скоростта. Даваше си сметка, че едва ли ще намери място за паркиране, затова спря пред първия пожарен кран, който се изпречи пред очите му. Остави колата отключена — така в

случай на авария пожарникарите биха могли да прокарат маркучите си направо през купето.

Измъкна се навън и внимателно огледа алеята, която свързваше Бийкън и Марлборо. Уличното осветление хвърляше бледи кръгове светлина само около стълбовете. Дърветата бяха много и създаваха достатъчно многобройни тъмни островчета. В главата му се появи ясен спомен за последната конфронтация с Бруно, по гърба му пробягаха неволни тръпки. Разкърши рамене, стегна волята си на топка и тръгна по алеята. Беше напрегнат като спринтьор, очакващ стартовия изстрел. Някакво движение вляво го накара да затаи дъх. Оказа се огромен плъх, почти с размерите на охранена котка. Джейсън усети как космите по тила му леко настръхват. Продължи напред, доволен от отсъствието на Бруно. Наоколо беше толкова тихо, че чуваше собствения си дъх.

Най-накрая стигна до блока на Керъл, вдигна глава и веднага засече осветения прозорец на четвъртия етаж. После се зае да оглежда аварийната стълба. За нещастие тя беше от онзи вид, който имаше механизми за спускане от първия етаж. Огледа се наоколо за нещо, върху което да се покатери. Нямахше нищо подходящо, освен една кофа за боклук, която обаче трябваше да се преобърне и изпразни от съдържанието си. Лишен от избор, той пристъпи към нея и я обърна. Острото дрънчене на ламарината върху паважа го накара да потръпне. Няколко празни кутийки от бира шумно заподскачаха надолу по алеята. Затаи дъх и вдигна глава. Допълнителни светлини по фасадата нямаше. Доволен от този факт, той се покатери на кофата и протегна ръка към най-долното стъпало на аварийната стълба.

— Хей!

Викът дойде откъм дъното на алеята, миг по-късно оттам се появи познатата едра фигура на Бруно, който тичаше насам с всички сили. Размахал могъщите си бицепси и пуфтящ като локомотив, той приличаше на мощен фулбук от отбора на „Уошингтън Редскинс“.

— Мамка му! — изруга Джейсън и напрегна всички сили, за да се вдигне нагоре. Очакваше всеки момент стълбата да се разгъне под тежестта му. За щастие тя издържа. Увисна на ръце, напрегна мускули и успя да преметне крак върху последното метално стъпало.

— Хей, перверзник гаден! — изкрещя отдолу Бруно, който очевидно го беше идентифицирал. — Веднага слизай оттам, копеле мръсно!

Джейсън се поколеба. Би могъл да остане на място и да стъпи върху пръстите на горилата, в случай че реши да го последва. Но това означаваше изобщо да не се види с Керъл. А в случай на схватка, някой от обитателите на блока със сигурност ще повика полицията. Реши да рискува и хукна нагоре. Спря се едва когато стигна площадката под прозореца на Керъл. Тя надничаше през стъклото и отвори страничното крило в момента, в който го зърна.

— Вашият неонацист се катери след мен! — задъхано рече Джейсън, изпреварвайки въпроса и. — Мислите ли, че носи оръжие? — праметна крак през перваза и се озова в доста просторна кухня.

— Не знам — отвърна младата жена.

— Той всеки момент ще е тук! — Джейсън затръшна прозореца и сложи резето. Това щеше да забави Бруно точно с десет секунди.

— Може би трябва да поговоря с него — подхвърли Керъл.

— А ще ви слуша ли?

— Не съм сигурна. Той си пада малко инат.

— И аз имам същото впечатление — кимна Джейсън. — Освен това знам, че не си пада по мен. Май ще ми трябва нещо с формата на бейзболна бухалка.

— Не можете да го удряте, Джейсън!

— Не искам да го правя, но според мен Бруно няма никакво желание да седнем и да си поговорим. Затова трябва да разполагам с нещо, което може да го спре.

— Имам ръжен за камината.

— Донесете го!

Джейсън изгаси кухненската лампа и залепи нос за стъклото. Бруно все още се мъчеше да се покатери на най-долното стъпало. Сила имаше в излишък, проблемите идваха главно от прекалено едрото му тяло. Керъл се върна с ръжена и Джейсън го подхвърли в ръката си. С малко късмет може би щеше да успее да накара горилата да слуша.

— Знаех си аз, че идеята не е добра — унило промърмори момичето.

Джейсън бегло се огледа. Подът на кухнята беше покрит със старомоден линолеум, а вратата — от солидно дърво, снабдена със здрава ключалка. Явно това помещение е било нещо друго, преди да бъде превърнато в кухня.

— Ще ми позволите ми да създам малко бъркотия? — обърна се към Керъл той. — Искам да кажа, че впоследствие с удоволствие ще платя за почистването...

— За какво говорите?

— Имате ли някоя по-голяма бутилка олио?

— Предполагам.

— Ще ми я дадете ли?

Озадачена, Керъл отвори вратичката на шкафа под мивката и извади оттам един галон вносен италиански зехтин.

— Отлично! — одобри го Джейсън, хвърли кратък поглед през прозореца и се залови за работа. Масата и двата стола бяха изнесени навън, а младата жена продължаваше да го гледа озадачено.

— А сега и вие! — заповяда той и тя неохотно се насочи към антрето.

Пръстите му развинтиха капачката и зехтинът започна да се излива по пода на равномерни кръгове. Минута по-късно беше готов и се насочи към коридора. В момента, в който заключи кухненската врата и сложи резето, откъм прозореца се разнесе силно чукане, последвано от звън на счупени стъкла. Джейсън подпря масата в насрещната стена и по този начин блокира допълнително кухненската врата.

— Елате! — прошепна той и хвана ръката на Керъл. В другата продължаваше да стиска ръжена. Поведе я към входната врата, солидно осигурена с двойно резе и ключалка с метални пръти от полицейски тип. Откъм кухнята се разнесе силен трясък. Бруно беше паднал за пръв път.

— Много хитро! — избухна в смях Керъл.

— Човек трябва да компенсира, когато тежи само шейсет кила — отвърна с разтуптяно сърце Джейсън. — Но както и да е. Не знам колко дълго ще продължат забавленията на Бруно в онази кухня, затова ще бъда кратък. Имам нужда от вас. Последният ми шанс да стигна до откритието на Алвин Хейс е Сиатъл. Трябва да отида там и да разбра какво е...

Оттатък се разнесе нов силен трясък, последван от набор ругатни на непознат език, най-вероятно италиански.

— Настроението му ще бъде много лошо — промърмори Джейсън и дръпна резетата на входната врата.

— Искате да дойда с вас в Сиатъл, така ли? — попита Керъл.

— Знаех, че ще ме разберете — въздъхна с облекчение Джейсън.

— След едно от пътуванията си дотам, Хейс се е завърнал с някакви биологични материали, които е обработил в лабораторията на „Джийн Инк.“. Искам да разбера какви са били те и се надявам да го науча от човека, с когото се е срещал във Вашингтонския университет...

— Не си спомням името му — въздъхна Керъл.

— Но сте го виждала и бихте могли да го познаете, нали?

— Вероятно.

— Знам, че молбата да дойдете с мен ще ви се стори прекалена, но аз наистина вярвам, че Хейс е направил някакво научно откритие. Ако се вземат предвид качествата му на изследовател, това откритие със сигурност е значително.

— Настина ли вярвате, че едно посещение в Сиатъл ще ви помогне да разрешите загадката?

— Да, макар че шансовете ми са доста малки. И за съжаление последните...

Кухненската врата се разтърси от тежките юмруци на Бруно.

— Мисля, че той злоупотребява с гостоприемството ми — отбеляза Джейсън.

— Как мислите, дали няма да ви нарани?

— Не, за Бога! — размаха ръце Керъл. — За такова нещо шефът жив ще го одере! Според мен е толкова настоятелен, защото мисли, че съм в опасност.

— Керъл, ще дойдете ли с мен в Сиатъл? — попита той, докато отместваше стоманените пръти на полицейската ключалка.

— Кога мислите да тръгвате?

— По-късно днес. Няма да се бавим много. Ще можете ли да се освободите от работа?

— Вече съм го правила — сви рамене момичето. — Просто казвам, че искам да се прибера у дома. А след смъртта на Хелене шефът вероятно няма да има нищо против да замина някъде по-надалеч...

— Значи тръгваме, така ли? — умолително я погледна Джейсън.

— Добре, тръгваме — кимна Керъл и го дари с ослепителната си усмивка. — Защо пък не?

— Самолетът за Сиатъл излита в четири следобед. Ще се видим направо на летището, аз ще съм готов с билетите. Какво ще кажете?

— Ненормална история, но нека се позабавляваме — разшири се усмивката на момичето.

— Значи ще се видим там — кимна Джейсън и хукна надолу по стълбите. Искаше час по-скоро да стигне до колата си, тъй като се опасяваше, че Бруно може да е решил да се върне по обратния път.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън се събуди рано и първата му работа беше да позвъни на Роджър и да поиска информация за пациентите си. Днес нямаше да ходи в болницата, тъй като имаше да свърши още една работа преди срещата с Керъл на летището. Опакова вещите си сравнително бързо, подбирайки дрехи за дъждовно и студено време. После си поръча такси до летището, успя да пъкне сака си в една багажна клетка и хвана в последния момент совалката за Ла Гуардия, която излиташе точно в десет. Кацнал без проблеми там около час по-късно, той нае кола и подкара към Леония, щат Ню Джърси. Тук шансовете му бяха дори по-малки от Сиатъл, но въпреки това бе решил, че трябва да си поговори с бившата съпруга на Хейс. Нямаше намерение да пропуска нищо.

Леония се оказа едно изненадващо заспало градче, особено, ако се вземе предвид близостта му с Ню Йорк. Десет минути след като прекоси моста Вашингтон, Джейсън се озова на една широка улица с едноетажни постройки — предимно складове и магазини, пред които имаше диагонално очертани места за паркиране. Спокойно би могла да се нарече „Главна улица-САЩ“, тъй като приличаше на хилядите свои посестрими, пръснати из страната. Но тази все пак си имаше друго име — Брод авеню. В непосредствена близост се виждаха някаква аптека, магазин за железария, пекарна и дори малка закусвалня.

Всичко наоколо беше нереално, като някакъв филмов декор от петдесетте. Джейсън влезе в закусвалнята, поръча си ванилов сладолед и разгърна телефонния указател. Имаше една Луиз Хейс на Парк авеню. Докато хапваше от сладоледа, той се колебаеше какво решение да вземе — да позвъни предварително, или направо да се изгърси на вратата. В крайна сметка избра второто.

Парк авеню се оказа пресечка на Брод, която отиваше към хълмовете, надвесени над Леония в източната част на градчето. След пресечката с булевард Полин, то рязко извиваше на север. Точно на завоя се намираще и къщата на Луиз Хейс. Скромна едноетажна

постройка, боядисана в тъмнокафяв цвят, която плачеше за ремонт. Тревата в градината беше пожълтяла и проскубана. Джейсън натисна звънеца. Вратата отвори усмихната жена на средна възраст, облечена в избеляла червена роба и кестенява, доста разчорлена коса, В бедрото и се беше вкопчило момиченце на 5–6 години, налапало палеца си чак до вътрешното кокалче.

— Госпожа Хейс?

Жената беше на светлинни години от двете любовници на доктор Алвин Хейс.

— Аз съм.

— Аз съм доктор Джейсън Хауърд, колега на покойния ви съпруг... Замълча, защото просто не знаеше как да продължи.

— Да? — погледна го въпросително жената и механично прибра момиченцето зад гърба си.

— Бих искал да поговорим — каза Джейсън, извади шофьорската книжка от портфейла си, към която прибави и служебната си карта от ГХП. — Със съпруга ви бяхме и съсстуденти — добави той.

Луиз разгледа документите и му ги върна обратно.

— Моля, заповядайте.

— Благодаря.

Вътрешността на къщата също се нуждаеше от спешен ремонт. Мебелите бяха износени, а килимът — доста протрит. По пода се търкаляха детски играчки. Луиз забързано разчисти едното крайче на дивана и го покани да седне.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита тя. — Кафе, чай?

— С удоволствие ще изпия едно кафе — прие Джейсън. Жената изглеждаше нервна и той реши, че малко домакинстване може би ще я успокои. Тя се обърна и отиде в кухнята, откъдето долетя шумът на течаща вода. Момиченцето остана в дневната, заковало големите си кафяви очи в лицето на Джейсън. Когато той му се усмихна, то се врътна и изтича в кухнята. Джейсън се облегна назад и огледа стаята. Беше мрачна и доста гола, по стените имаше няколко от печатните литографии, които се поръчват по пощата. Луиз се върна, следвана по петите от малката. Подаде му чаша с кафе, а захарта и сметаната сложи на малката масичка пред него. Джейсън използва и двете.

— Извинете, ако не съм ви се сторила много гостоприемна — отпусна се насреща му Луиз. — Но не ми се случва всеки ден да ми звънят на вратата и да ме питат за Алвин.

— Разбирам — кимна Джейсън и скришом я огледа. Под занемарения външен вид явно се криеше някогашна красавица. Хейс със сигурност е имал добър вкус по отношение на жените. — Извинявам се, че нахлух по този начин, но Алвин ми беше споменава за вас. В момента пътувам из областта и реших да се отбия...

В крайна сметка реши, че известно количество неистини може и да помогнат.

— За мен ли ви е споменава? — попита не особено заинтригувано жената.

Джейсън реши да бъде предпазлив. Не беше пропътувал всичкото това разстояние, за да пробужда болезнени емоции.

— Причината да ви потърся е едно голямо научно откритие, което вашият съпруг е направил — започна той, после се зае да обяснява обстоятелствата около смъртта на Алвин Хейс и неговите, на Джейсън, персонални усилия да разбере за какво откритие става въпрос. Подчерта, че би било трагедия да се изгуби онова значително дело на Алвин, което би помогнало на цялото човечество. Луиз кимаше с глава, но когато той я попита има ли представа какво може да е това откритие, тя отговори с едно кратко и категорично „не“.

— Не сте ли си говорили за това с Алвин?

— Не. Говорехме си за децата и по финансови въпроси.

— Как са децата ви? — попита Джейсън, спомнил си загрижеността на Алвин за сина му.

— И двете са добре, благодаря.

— Двете?

— Да — кимна жената и погали главичката на момиченцето до себе си: — Люси е тук при мен, а Джон е на училище...

— Мислех, че имате три деца...

Джейсън видя как очите и се премрежват. След една изпълнена с неудобство пауза, тя кимна с глава:

— Всъщност, да... Имаме и още едно дете, Алвин младши. Но той страда от тежка умствена недостатъчност и живее в един бостънски пансион...

— Съжалявам.

— Няма нищо. Би трябвало отдавна да съм свикнала със ситуацията, но не съм и вероятно никога няма да свикна. Предполагам, че това беше причината за развода ми с Алвин — аз просто не успях да се примиря...

— Къде точно се намира Алвин младши — попита Джейсън, въпреки решението си да не докосва болезнени теми.

— В училището Хартфорд.

— И как се справя?

Името му беше познато. Училището Хартфорд беше институция, закупена от ГХП в момента, в който корпорацията влезе във владение на свързаната с него болница за лечение на хора с умствени увреждания. В момента то беше обявено за продан, тъй като носеше доста големи финансови загуби на ГХП.

— Предполагам добре — отвърна на въпроса му Луиз. — Страхувам се, че рядко ходя да го виждам. Просто ми се къса сърцето...

— Разбирам — меко промълви Джейсън, питайки се дали за този син говореше Хейс вечерта, в която умря.

— Има ли начин да позвъним там и да се осведомим за състоянието на момчето?

— Предполагам — кимна жената, без да проявява любопитство към необичайния въпрос. Изправи се и тръгна към телефона, следвана по петите от малката. Набра някакъв номер, поиска да я свържат с отделението „Пред-пубертет“ и размени няколко реплики за състоянието на сина си с човека насреща. Не след дълго остави слушалката и се върна на мястото си.

— Според персонала, състоянието на Алвин е задоволително — каза тя. — Единственият нов проблем е свързан с появата на артрит, който пречи на физическата му терапия.

— Отдавна ли е там?

— Откакто Алвин започна работа в ГХП. Възможността да настани Алвин младши в Хартфорд беше една от причините да приеме офертата на вашата болница.

— А другият ви син? Казахте, че е добре...

— О, за него нямам грижи — гордо отвърна Луиз. — Вече е в трети клас, пълен отличник.

— Много добре, много добре — кимна Джейсън, опитвайки се да си припомни всички детайли от онази вечер, в която Хейс се сбогува с живота. Алвин беше казал, че някой иска да убие него и сина му. След което спомена, че за него вероятно е късно да се направи нещо, но за сина му не е така... Какво е искал да каже? Още тогава Джейсън беше приел, че единият от синовете му е болен, но не в това е работата.

— Още кафе? — попита Луиз.

— Не, благодаря — отказа Джейсън. — Искях да ви попитам и още нещо... Смъртта завари Алвин в процедура по откриването на фирма, в която основни акционери трябваше да бъдат децата ви. Знаете ли нещо за това?

— Абсолютно нищо.

— Е, добре — предаде се Джейсън и стана на крака. — Благодаря за кафето. Ако мога да направя нещо за вас в Бостън... Например да посетя Алвин младши, или нещо друго, не се колебайте да ми звъннете.

Момиченцето отново заби нос в полата на майка си.

— Надявам се, че Алвин не е страдал — глухо промълви Луиз.

— Наистина е така — излъга Джейсън. Пред очите му отново изплува разкривеното от агонизираща болка лице на съпруга и.

Луиз се обади, когато бяха на крачка от входната врата.

— О, пропуснах да ви кажа нещо... Няколко дни след смъртта на Алвин къщата ни беше разбита... За късмет, ние бяхме навън.

— Липсваше ли нещо? — рязко се обърна Джейсън.

— О, не — поклати глава Луиз. — Вероятно са се изнесли в момента, в който са видели обичайната бъркотия... — На лицето и се появи усмивка: — Но бяха преровили всичко, включително и детските книжки на рафта.

Джейсън подкара колата към покрайнините на Леония, щат Ню Джърси, след което пое по обратния път към моста Джордж Вашингтон. Обмисляйки детайлите от срещата си с Луиз, той с изненада откри, че не се чувства толкова обезкуражен, колкото би трябвало да бъде. На практика не беше научил нищо, което да оправдае пътуването му дотук, но въпреки това беше доволен. Причината бавно му се изясни — просто бе разяждан от любопитство да се запознае с жената на Хейс. От момента, в който съдбата брутално отне

собствената му съпруга, той не преставаше да се пита защо хора като Хейс доброволно се разделят с половинките си. Но сега си даваше сметка, че никога не е преживял трагедията да има умствено изостанало дете...

* * *

Успя да хване совалката за Бостън, която излиташе в два следобед. По време на пътуването направи опит да чете, но не беше в състояние да се съсредоточи. Започна да се безпокои за срещата си с Керъл на летище Бостън, представи си, че тя се появява на нея с Бруно и сърцето му прескочи един такт.

За нещастие совалката, която по разписание трябваше да кацне в Бостън в два и четиридесет, излетя от Ла Гуардия едва към два и половина. В момента, в който Джейсън слезе от самолета и тръгна към терминала, часът беше някъде около три и четвърт. Хукна да си вземе багажа от гардероба, после с пълна скорост напусна терминала на „Ийстърн“ и се насочи към този на „Юнайтед“.

Пред гишето за билети имаше дълга опашка и той потръпна от нетърпение. Не можеше да разбере какво толкова се пипкат служителите, за да издадат поредния билет. Часът беше четири без двайсет, а Керъл Донър не се виждаше никъде.

Най-после му дойде редът. Хвърли в процепа картата си на „Америкън експрес“ и поиска два билета отиване и връщане до Сиатъл, без фиксирана дата за връщане.

Служителката насреща му се оказа бърза и ефективна. В рамките на три минути Джейсън получи билетите и бордните карти и вече тичаше към изход № 19. Часът беше четири без пет, пътниците вече бяха заели местата си. Останал без дъх, той най-сетне стигна до изхода и попита дали го е търсил някой. Момичето зад гишето отговори отрицателно, но той не се задоволи с този отговор и започна да и описва Керъл.

— Много е хубава — завърши описанието си той.

— Сигурна съм, че е така — усмихна се служителката. — За съжаление не съм я забелязала. Но ако вие искате да излетите за Сиатъл, вече е крайно време да се насочите към самолета...

Джейсън закова поглед върху секундарната стрелка на стенния часовник, която безпощадно подскачаше зад гърба на служителката. Тя сръчно обработваше билетите и бордните карти, а колежката и взе микрофона и обяви последно повикване за полета до Сиатъл. Часът беше четири без две минути.

Преметнал сака през рамо, Джейсън се обърна за последен път към гумираната пътека, която водеше към вътрешността на терминала. Зърна Керъл в момента, в който загуби надежда и вече се обръщаше към бариерата. Тя тичаше през глава в негова посока. Лицето му светна, но веднага след това помръкна и се сбърчи от тревога. На няколко крачки след младата жена се носеше масивната фигура на Бруно. В дъното на залата се виждаше и един униформен полицаи, застанал в близост до въртележката за багажи. Джейсън си го набеляза като евентуална посока на бягство — разбира се, ако възникне подобна необходимост.

Керъл беше преметнала през рамо един доста обемист сак, който и пречеше да тича. Но Бруно не направи опит да и помогне, като единствената му цел очевидно беше да не я изпуска от очи. В един момент вдигна глава, видя Джейсън и лицето му се разкриви от изненада и ярост.

— Ще го хванем ли? — задъхано извика Керъл, която също го зърна.

Униформената служителка беше при вратата и протягаше крак да отмести трупчето, което я държеше отворена.

— Какво правиш тук, нещастнико? — изрева Бруно, хвърлил изпълнен с недоумение поглед към надписа на изхода. В следващия момент направи опит да се изпречи пред Керъл:

— Нали каза, че си отиваш у дома?!

— Хайде, по-бързо! — извика Керъл, без да му обръща внимание и сграбчи ръката на Джейсън.

Младият доктор отстъпи крачка назад, стреснат от заплашителната физиономия на Бруно, която започваше да червенеет само на крачка от него. Ясно видя как по слепоочията му избиха жили с размерите на пура.

— Моля, почакайте още секунда! — извика по посока на служителката Керъл. Момичето кимна и извика нещо към пътеката за отвеждане до самолета. Джейсън задържа поглед върху Бруно до

последния миг. С облекчение видя как гигантът спря да тича на крачка от бариерата, после се обърна и хукна към редицата телефонни автомати до стената.

— Хей, хора, вие наистина искате да хванете последната минута! — добродушно им се скара униформената служителка, докато откъсваше талоните на бордните им карти. Джейсън най-сетне се обърна с лице към пътеката за отвеждане, убедил се, че Бруно не възнамерява да вдига скандали. Керъл продължаваше да го тегли за ръкава по посока на пистата. Шофьорът на подвижната стълба изключи от скорост, за да ги изчака, после заблъска с юмрук по вече затворената врата на самолета.

— Ей, на това му викам точност! — навъсено избоботи той по посока на закъснелите пътници.

Когато най-сетне намериха местата си, Керъл се обърна към него и се извини за закъснението.

— Направо съм бясна! — каза тя, докато натикваше сака под седалката пред себе си. — Ценя загрижеността на Артър за моята сигурност, но това вече е прекалено!

— Кой е Артър? — пожела да узнае Джейсън.

— Шефът ми — с отвращение отвърна младата жена. — Заплаши ме, че ако замина, ще ме уволни. Но аз мисля да го изпреваря и ще напусна веднага, след като се върнем в града!

— Ще можете ли? — попита Джейсън, почти сигурен, че работата на Керъл не се изчерпва само с танцуването в бара. Беше чувал, че жени с подобни професии бързо губят контрол върху личния си живот.

— И без това възнамерявах да напусна — кимна тя. Самолетът се разклати и тромаво пое към пистата за излитане. — Вие знаете с какво се занимавам, нали? — попита го тя.

— Горедолу — изплъзна се от категоричен отговор Джейсън.

— Но не го коментирате — отбеляза Керъл. — За разлика от повечето хора...

— Мисля, че това си е ваша работа — отвърна той. И наистина, откъде накъде ще раздава оценки?

— Малко сте странен — погледна го косо момичето. — Приятен, но странен...

— Мисля, че съм съвсем нормален — поклати глава той.

— Ха! — закачливо подхвърли младата жена. Оказа се, че въздушният трафик е доста оживен. Наложих да чакаш близо двадесет минути, преди най-сетне да се отлепят от земята и да поемат в западна посока.

— Мислех си, че няма да успеем — въздъхна Джейсън и най-сетне започна да се отпусна.

— Много съжалявам — отново се извини Керъл. — Направих опит да се отърва от Бруно, но той се залепи за мен като гербова марка. Не исках да разбера, че няма да пътувам за Индиана, но какво можех да направя?

— Вече няма значение — промърмори Джейсън, макар че в дъното на съзнанието му се загнезди неприятната мисъл, че и други хора освен Шърли вече знаят за целта на пътуването му. Направи опит да се успокои, тъй като наистина не виждаше какво значение има този факт.

Извади бележник с жълти листа и започна да разпитва Керъл за подробностите от предишните им пътувания до Сиатъл. Първото от тях беше по-интересно. Настанили се в хотел „Мейфеър“, а между развлекателните места, които посетили, бил и клуб „Тотем“ — нещо като брат-близък на клуб „Кабаре“ в Бостън. Джейсън я помоли за повече подробности.

— Нищо особено — отвърна Керъл. — Прилично заведение, но без онова особено вълнение, което предизвиква „Кабаре“. Хората в Сиатъл явно са по-консервативни.

Джейсън кимна с глава, но недоумението му остана. Не можеше да разбере защо Хейс ще си губи времето по подобни заведения, особено след като пътува с Керъл.

— Алвин разговаря ли с някого там? — попита той.

— Да — кимна момичето. — Артър му беше уредил среща със собственика.

— Вашият шеф? — изненадано я погледна Джейсън. — Той познаваше ли се с Алвин?

— Не само се познаваше, но бяха добри приятели. Аз се запознах с него благодарение на този факт...

Джейсън си спомни слуховете, според които Хейс си падал по дискотеки и разни подобни заведения. Очевидно в тях е имало доза истина. Но въпреки това не можеше да възприеме идеята за близко

приятелство между световноизвестен специалист по молекулярна биология и собственик на стриптийз-бар.

— Знаете ли за какво си е говорил Алвин с този човек? — попита на глас той.

— Не, но говориха малко. През това време аз гледах танцьорките, които бяха доста добри...

— Освен това посетихте и университета на щат Вашингтон, така ли?

— Да. Направихме го още на първия ден.

— И мислите, че ще успеете да откриете човека, с когото е разговарял Алвин?

— Надявам се. Беше висок и добре изглеждащ мъж.

— А после?

— После се качихме на планината.

— Като част от ваканцията?

— Предполагам.

— Там Алвин срещна ли се с някого?

— С никого специално, но говори с много хора.

Джейсън се отпусна и зачака сервирането на коктейлите. Обмисли чутото от Керъл и отново остана с впечатлението, че най-важното събитие по време на онова пътуване е била срещата на Хейс в университета. Но и визитата в клуба беше доста любопитна и заслужаваше да бъде проверена по-обстойно...

— О, и още нещо — обади се Керъл. — По време на второто пътуване ходихме да търсим сух лед.

— Сух лед ли? — изненада се Джейсън. — Това пък за какво?

— Не знам, а и Алвин не ми обясни. Той имаше един фризер и искаше да го напълни със сух лед.

Най-вероятно за транспортиране на материала, помисли си Джейсън. Това вече звучи по-обещаващо...

* * *

Веднага след като кацнаха в Сиатъл нагласиха часовниците си на местно време. Джейсън надникна през илюминатора. Навън валеше, точно според очакванията му. Дъждовните капки правеха малки

гейзерчета в локвите по асфалтираната писта. Не след дълго и по дебелилото стъкло на илюминатора плъзнаха малки вадички.

Наеха кола и в момента, в който се измъкнаха от суматохата на летището, Джейсън каза:

— Предлагам да отседнем в същия хотел, в който сте били последният път — това вероятно ще опресни паметта ви. В отделни стаи, разбира се.

Керъл се обърна да го погледне в полумрака, който цареше в купето. Но той искаше да е крайно ясен — пътуването е делово и нищо повече.

* * *

На две коли разстояние от тях се движеше тъмносин ффорд тауръс. Зад волана му седеше мъж на средна възраст, облечен в поло с висока яка, кожено яке и панталони на ситни квадратчета. Преди около пет часа му се бяха обадили с нареждането да посрещне самолета на „Юнайтед“ от Бостън. Трябваше да търси мъж на четиридесет и пет, по професия лекар, който ще бъде в компанията на красива млада жена. Фамилиите им бяха Хауърд и Донър, а задачата му беше да ги държи под око. Операцията се оказа по-лесна от очакваното. Мъжът с якето установи самоличността на обектите си по най-простия възможен начин — като провери имената им в бюрото на „Ейвис“, от което току-що бяха наели кола.

Сега му оставаше само да ги следва от разстояние и да чака обаждането на човек, който по всяка вероятност ще пристигне от Маями. За тази работа получаваше обичайните петдесет долара на час, плюс разноските. Остана с впечатлението, че става въпрос за някаква семейна драма...

* * *

Хотелът беше елегантен. Съдейки по неугледния външен вид на Хейс, трудно би могло да се предположи, че този човек има толкова

изтънчен вкус. Взеха си самостоятелни стаи, но Керъл настоя да отворят междинната врата.

— Хайде да не се правим на много скромни — каза тя, а той остана да се чуди какво ли пък означава това.

По време на полета и двамата отказаха да се докоснат до консервираната храна, затова Джейсън предложи първо да вечерят, а след това да отидат в клуб „Тотем“. Керъл се преоблече и събра очите на всички клиенти на изискания ресторант във фоайето. Джейсън беше видимо впечатлен от свежестта и, а когато поръча бутилка калифорнийско шардоне и метр д’отела и поиска личната карта, избухна в искрен смях. Инцидентът накара и Керъл да се усмихне, въпреки че според думите и отдавна и било писнало да я вземат за гимназистка, тъй като съвсем наскоро навършила двадесет и пет.

Някъде към десет вечерта, или един след полунощ източно време, те бяха готови да тръгват за клуб „Тотем“. Джейсън усети как клепачите му натезават, но Керъл се чувстваше отлично. За да избегнат евентуални затруднения, решиха да оставят колата на паркинга пред хотела и да вземат такси. Керъл призна, че двамата с Хейс са имали доста трудности, докато открият адреса на клуба.

Оказа се, че „Тотем“ се намира доста далеч от градския център на Сиатъл, на границата на един приятен жилищен квартал. Тук нищо не наподобяваше заплашителната атмосфера на бостънската „Бойна зона“. Клубът беше заобиколен от просторен асфалтиран паркинг, на който имаше доста свободни места, наоколо не се навъртяха пияници и просяци. Заведението приличаше на съвсем обикновен бар-ресторант, ако не се брояха фалшивите тотем-колове от двете страни на входа. Още със слизането си от колата Джейсън улови тътена на рок-музиката. Изтичаха към входа, за да се спасят от досадния дъждец.

Вътрешността беше далеч по-консервативна от тази на „Кабаре“. Джейсън веднага забеляза, че сред клиентите преобладават двойките, а не закоравелите пиячи, които се трупаха около подиума в Бостън. Тук имаше дори малък дансинг. Единствената прилика между двете заведения беше формата на бара — със същите извивки от двете страни на подиума — като в Бостън. — Тук няма топлес изпълнения — прошепна Керъл. Заведоха ги до едно сепаре на първо ниво, доста отдалечено от бара. Зад тях имаше още едно ниво. Келнерката постави картонени таблички пред всеки от тях и взе поръчката им.

Джейсън изчака да им донесат питиетата и попита Керъл дали вижда някъде собственика. Отначало тя поклати глава, но петнадесетина минути по-късно стисна ръката му и се наведе над масата:

— Ето го там...

Сочеше към млад мъж, който едва ли имаше повече от тридесет години. Беше облечен в смокинг с червена папионка, прикрепена от златна игла. Кожата му имаше маслинен цвят, а косата му беше синкаво-черна.

— Помните ли името му?

Тя поклати глава.

Джейсън се измъкна от сепарето и тръгна към съдържателя, който имаше приятелски открито момчешко лице. Стигна до бара и го потупа по рамото.

— Извинете, аз съм доктор Джейсън Хауърд от Бостън — представи се той.

Собственикът се обърна, на лицето му се появи изкуствена усмивка.

— Много ми е приятно — каза той. — Аз съм Себастиан Фран. Добре дошъл в „Тотем“...

— Мога ли да поговоря с вас?

Усмивката на младия мъж се стопи.

— Какво желаете?

— Ще ми трябва няколко минути, за да ви обясня...

— Много съм зает — отреза го Фран, — Може би по-късно.

Неподготвен за толкова категоричен отговор, Джейсън остана безмълвен, докато Фран си пробиваше път към клиентите в дъното на бара. После усмивката му се върна.

— Какво стана? — попита го Керъл когато се върна обратно в сепарето.

— Нямах късмет — призна той. — Прелетях пет хиляди километра, а този тип дори не пожела да разговаря с мен!

— В този бизнес хората са предпазливи — поклати глава тя. — Май ще е по-добре да опитам аз.

Без да чака съгласието на Джейсън, тя стана и излезе от сепарето, а той безмълвно гледеше как грациозната и фигура си пробива път към съдържателя. Докосна го по ръката и каза нещо, онзи

кимна и се обърна по посока на Джейсън. След няколко секунди кимна повторно и се оттегли, а Керъл побърза да се върне на масата.

— След минутка ще е тук — съобщи тя.

— Какво му казахте?

— Спомни си коя съм — протичко отвърна момичето.

Какво ли означава това? — запита се Джейсън, после тръсна глава:

— А Хейс спомни ли си го?

— О, да, без проблеми...

И наистина, само десетина минути по-късно Себастиан Фран направи един пълен кръг из заведението и спря при тяхната маса.

— Моля да ме извините за грубото отношение. Не знаех, че сте приятели.

— Няма нищо — махна с ръка Джейсън, без да е напълно сигурен какво има предвид мъжът срещу него. Но тонът му беше много приятелски.

— Какво мога да направя за вас?

— Керъл казва, че помните доктор Хейс.

Себастиан се обърна към младата жена:

— Мъжът, с когото бяхте последният път?

Тя кимна.

— Разбира се, че го помня. Той беше приятел на Артър Колър.

— Дали ще си спомните за какво разговаряхте? — попита с надежда Джейсън. — Това може да се окаже много важно...

— Джейсън работеше заедно с Алвин — вметна Керъл.

— Нямам никакъв проблем да си спомня и веднага ще ви кажа — кимна Себастиан. — Човекът искаше да го водя за съомга.

— На риболов!? — възкликна Джейсън.

— Да. Каза, че иска да хване няколко големи парчета, но не му се ходи прекалено далеч. Казах му да отиде до Сидар Фолс.

— И това е всичко? — попита със свито сърце Джейсън.

— Говорихме десетина минути и за „Сиатъл Суперсоникс“ — сви рамене съдържателят.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си — каза Джейсън.

— Няма нищо — усмихна се Себастиан и стана. — Съжалявам, но трябва да продължа с обиколката си.

Ръкуваха се, човекът ги покани да се отбият пак, после се разделиха.

— Не мога да повярвам — прошепна Джейсън. — В момента, в който напипам някаква следа, всичко изведнъж се оказва майтап... Риболов!

По молба на Керъл се задържаха още половин час, за да изгледат програмата. Когато най-сетне се прибраха в хотела, Джейсън се чувстваше напълно изтощен. Часът беше четири сутринта в четвъртък според Източното време измерване. Набързо се съблече и се мушна между чаршафите. Посещението в клуб „Тотем“ се оказа пълно разочарование и сега цялата му надежда бе насочена към университета на щат Вашингтон. Вече се унасяше, когато на междинната врата се почука. Керъл обяви, че не може да спи и на всичкото отгоре умира от глад. Не биха ли могли да си поръчат нещо в стаята? Джейсън се чувстваше длъжен да бъде кавалер и кимна с глава. Поръчаха бутилка шампанско и чиния пушена съомга.

Керъл седна на ръба на леглото му. Беше облечена в тясна плетена роба, пръстите и елегантно държаха хапките с риба и кракери. Започна да говори за детството си, преминало в околностите на Блумингтън, Индиана. Джейсън мълчеше и слушаше, изненадан от словоохотливостта и. Като малко момиче живеела във ферма и всяка сутрин преди училище трябвало да дои кравите. Той ясно си я представи как го прави, вероятно, защото свежестта и някак се връзваше именно с такава дейност. Но продължаваше да му бъде трудно да свърже някогашния и живот с това, което вършеше днес. Много му се искаше да разбере как е поела по този път, но не смееше да попита. Освен това изтощението му постепенно взе връх и клепачите му натежаха. Скоро потъна в дълбок сън. Керъл внимателно го покри с одеалото и се прибра в стаята си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън рязко се събуди и погледна часовника си. Беше пет сутринта. Или осем в Бостън — обичайното му време за тръгване към болницата. Дръпна завесите и огледа кристално чистото небе. В далечината се виждаше фериботът, който свързваше Пъджет Саунд със Сиатъл, който оставяше след себе си дълга пенлива диря.

Взе душ и почука на междинната врата, но отговор нямаше. Почука отново, после предпазливо натисна дръжката. Тънък слънчев лъч се промъкна в процепа. Стаята беше затъмнена, а Керъл спеше дълбоко, прегърнала възглавницата си. Джейсън я погледа известно време, привлечен от ангелската и хубост. После тихо затвори вратата.

Върна се в леглото и набра обслужване по стаите. Поръча пресен портокалов сок, кафе и кроасани за двама. После позвъни в ГХП и поиска да го свържат с Роджър Уенамейкър.

— Наред ли е всичко?

— Не съм — промърмори Роджър. — Снощи Мардж Тод направи тежка емболия, изпадна в кома и почина. Респираторен блокаж.

— Господи! — простена Джейсън.

— Съжالياвам, че съм лошият вестоносец, но ти се опитай да си починеш — подхвърли Роджър.

— Ще ти звънна утре или вдругиден — каза Джейсън.

Още една смърт. Ако не се брой младото момиче с хепатит, всичките му пациенти излизат от болницата само по един начин — с краката напред. Запита се дали да не хване първия самолет в обратна посока, но после поклати глава. Роджър беше прав — и да е там, пак нищо не може да направи. По-добре да продължава да нищи делата на Хейс, макар че и в тази посока нямаше особени поводи за оптимизъм.

Два часа по-късно Керъл почука на вратата с още мокра от душа коса.

— Страхотно утро! — обяви жизнерадостно тя, а Джейсън побърза да поръча още кафе.

— Май извадихме късмет — промърмори той и махна с ръка към слънцето зад прозореца.

— Не бъди толкова сигурен, защото тук времето се мени за секунди — каза тя, преминавайки на „ти“ по съвсем непринуден начин.

Докато момичето поглъщаше с апетит закуската си, Джейсън се задоволи с нова чаша кафе.

— Дано не съм ти проглушила ушите снощи — подхвърли между два залька тя.

— Не ставай глупава — отвърна той и виновно добави: — Извинявай, че заспах...

— А какво ще кажеш за себе си, докторе? — попита тя, докато мажеше кроасана си с конфитюр. — Не си ми разказал почти нищо... Пропусна да добави, че Хейс и беше разказал много неща за него.

— Няма какво толкова да разказвам — промърмори той.

Тя вдигна вежди, но после забеляза усмивката му и избухна в смях:

— За момент реших, че говориш сериозно!

Започна с детството си в Лос Анджелис, колежа в Бъркли и висшето в медицинския факултет на Харвард. Подробно описа преживените трудности по време на стажа си в Масачузетс Дженерал. После, някак неусетно и без да го иска, започна да говори за Даниеле и онази ужасна ноемврийска вечер, в която я бе изгубил завинаги. До този момент никой не бе успял да го предразположи да говори за това по начина, по който го беше направила Керъл, включително и Патрик — психиатърът, когото беше посещавал доста време след смъртта на съпругата си. В един момент се улови, че говори дори за сегашната си депресия, свързана с рязко повишената смъртност сред пациентите му, каза и за сутрешния си разговор с Роджър и смъртта на Мардж Тод.

— Много се радвам и съм дълбоко поласкана, че ми разказа всичко това — промълви искрено Керъл. Тя също не беше очаквала толкова откровеност, — Преживял си доста емоционални трудности...

— Животът предлага какво ли не — отвърна с въздишка Джейсън. — Не знам защо реших да те отегчавам с всичко това...

— Не си ме отегчил — поклати глава тя. — Според мен си постигнал една великолепна психическа нагласа. Адски трудно ти е било, но когато си променил работното място и предишното си жилище, ти си постъпил по единствено правилния начин.

— Мислиш ли? — попита с лека изненада Джейсън, Изобщо не си спомняше да и е споменавал за тези неща, но изведнъж му стана по-леко, че се е изповядал пред младата жена.

Беше им приятно заедно, времето течеше неусетно. Напуснаха стаите си едва към десет и половина, облечени в леки спортни дрехи. Джейсън позвъни на пиколото да докара колата им пред входа, след което двамата взеха асансьора за фойето. Предсказанието Керъл се сбъдна и когато излязоха пред входа от небето вече се сипеше досаден дъждец.

С помощта на карта на града и спомените на — Керъл успяха да открият медицинския факултет на Вашингтонския университет. Керъл му посочи с пръст сградата на научно-изследователския институт, където беше ходил Хейс. Влязоха вътре, но на пътя им се изпречи човек с униформа на вътрешната охрана. Оказа се, че за да бъдат допуснати в сградата, трябва да имат специални значки за идентификация. — Аз съм лекар от Бостън — каза Джейсън и извади портфейла си с намерението да покаже личните си документи.

— Не ме интересува откъде си, човече — поклати глава гардът. — Нямаш ли значка, няма да влезеш. Просто и ясно. Ако искаш да получиш достъп, ще трябва да отскочиш до Централната администрация.

Разбрали, че е безсмислено да спорят, двамата се обърнаха и тръгнаха към административната сграда, По пътя Джейсън попита как се е справил Хейс с този проблем.

— Обади се предварително на приятеля си и той ни посрещна на паркинга — обясни Керъл.

Жената на гишето в Централната администрация беше изключително любезна. Разбрала какво търсят, тя дори извади служебния журнал със снимките на служителите от всички факултети, но Керъл не успя да разпознае човека, който ги беше посрещнал преди време. Въпреки това получиха входните си значки и отново тръгнаха към сградата на научно-изследователския институт. Качиха се на петия етаж. Коридорът беше задръстен от стара апаратура, стените плачеха за боя. Във въздуха се носеше тежка миризма на химикали, близка до тази на формалдехидите.

— Ето я лабораторията — спря пред една отворена врата Керъл. На табелката вляво бяха написани имената на хората, които работят

тук: Дънкан Сехлър, доктор на медицинските науки и още куп научни съкращения; Рет Шанън, носител на същите научни титли. Джейсън предположи, че тук се занимават с молекулярна генетика.

— Кое от двете имена? — попита той.

— Не знам — сви рамене Керъл и спря един младеж с бяла манта, който се появи на коридора. На въпроса дали някой от докторите е вътре, той кимна с глава:

— И двамата са тук. В помещението за животни... — Младежът посочи с палец зад гърба си и остана на място, явно, за да огледа Керъл и отзад. Джейсън с изненада установи, че се дразни от проявата на подобна безцеремонност. Вратата на помещението за животни беше остъклена. Вътре двама мъже в бели престилки бяха наведени над завързана за лабораторната маса маймунка и и вземаха кръв.

— По-високият, с посивявала коса — прошепна Керъл, а Джейсън пристъпи към стъклото. Мъжът беше с приятни черти и атлетично телосложение, горе-долу на неговата възраст. Косата му беше равномерно посребрена и му придаваше доста особен вид. За разлика от него обаче, колегата му беше почти плешив. Оскъдните косми на някогашния перчем бяха старателно пригладени върху голия му череп.

— Дали ще си спомни коя си?

— Може би. Видяхме се съвсем за малко, после аз отидох във факултета по психология. Изчакаха докторите да завършат процедурата и да излязат в коридора. Високият сивокос мъж носеше епруветката с кръв.

— Извинете, бихте ли ми отделили няколко минути? — пристъпи към него Джейсън. Мъжът погледна значката на ревера му и попита:

— Да не сте агент на някоя фармацевтична компания?

— В никакъв случай — усмихна се Джейсън. — Казвам се доктор Джейсън Хауърд, а това е госпожица Керъл Донър.

— Какво мога да направя за вас?

— Ще се видим по-късно, Дънкан — обади се плешивият и тръгна към лабораторията.

— Окей — кимна сивокосият. — Веднага ще обработя кръвната проба... — Извърна се към Джейсън и добави: — Извинете...

— Няма нищо. Исках да поговорим за един наш общ познат...

— О, така ли?

— За Алвин Хейс. Помните ли последното му посещение тук?
— Разбира се — кимна Дънкан, обърна се към Керъл и попита:
— Вие не бяхте ли с него?
— Имате отлична памет — кимна Керъл.
— Бях шокиран да науча, че е починал — промърмори Дънкан.
— Това е огромна загуба!
— Според Керъл той ви е посетил с надеждата да научи нещо важно — подхвърли Джейсън. — Ще ни кажете ли какво беше то?
Дънкан стана неспокоен, погледът му отскочи към младия лаборант, който се мотаеше наблизко.
— Не съм сигурен, че искам да говоря на тази тема — промърмори той.
— Жалко... Кажете поне дали ставаше въпрос за работата, или за нещо лично.
— По-добре да отидем в кабинета ми — внезапно предложи сивокосият мъж.
Джейсън с мъка сдържа вълнението, което го обзе. По всичко личеше, че най-сетне се е натъкнал на нещо важно.
Влязоха в кабинета и Дънкан старателно затвори вратата след гостите си. Столовете бяха само два, с метални крака и твърди облегалки. Домакинът ги освободи от купчините научни списания и ги покани да седнат.
— За да отговоря на въпроса ви ще кажа, че Хейс дойде да ме види по лични причини — каза той.
— Прелетяхме пет хиляди километра, за да говорим с вас — отвърна Джейсън, твърдо решен да се бори докрай.
— Ако бяхте завъртели един телефон, със сигурност щяхте да си спестите пътуването. От гласа на Дънкан изчезнаха и последните приятелски нотки.
— Може би трябва да ви обясня откъде произтичат интересите ни към случая — подхвърли Джейсън, след което сбито разказа за вероятното откритие на Хейс и напразните си опити да разбере за какво точно става въпрос.
— И сте решили, че Хейс е дошъл при мен да търси помощ за научните си изследвания? — присви очи Дънкан.
— Надявах се да е така...

От устата на домакина излетя къс, неприятен смях, очите му обходиха лицето на Джейсън.

— Надявам се, че не сте нарко-ченге... — промърмори той.

Джейсън беше толкова изненадан, че не успя да каже нищо.

— Добре, ще ви кажа какво искаше Хейс — тръсна глава сивокосият. — Търсеше откъде да си купи марихуана. Каза, че се страхувал да лети с няколко дози в джоба, но сега дрогата му трябвала... Направих му услуга и го свързах с едно хлапе в студентския град.

Джейсън беше потресен. Възбудата го напусна като въздухът от спукан балон, на нейно място се появи унинието.

— Съжалявам, че ви отнех от времето — промърмори той.

— Няма нищо.

Напуснаха сградата на института, като преди това оставиха значките си на униформения пазач. Върху лицето на Керъл играеше лека усмивка.

— Никак не е смешно! — намусено рече Джейсън, докато се качваха в колата.

— Напротив, но в момента не можеш да го видиш — отвърна тя.

— Спокойно можем да мислим за обратния път — въздъхна той.

— А, не! Домъкна ме чак дотук, но няма да си тръгна преди да ти покажа планините. Съвсем наблизо са...

— Нека си помисля малко — отвърна полушеговито Джейсън.

* * *

В крайна сметка се наложи Керъл. Върнаха се в хотела, събраха си нещата и още преди Джейсън да се усети, вече се носеха по магистралата в северна посока. Тя настоя да кара и той мълчаливо и отстъпи волана. Не след дълго предградията отстъпиха място на влажни, тъмнозелени гори, а невисоките хълмове постепенно се превърнаха в планини. Дъждът спря, в далечината се мернаха високи, заснежени върхове. Гледката беше толкова красива, че Джейсън забрави за разочарованията си.

— Ще стане още по-красиво — увери го Керъл, докато напускаха магистралата и поемаха по тесния път към Сидар Фолс. Оттук нещата

и бяха познати и тя доволно му сочеше забележителностите. Отби от пътя и пое по нещо, което наподобяваше горска просека и се извиваше успоредно с река Сидар.

Тук природата беше в пълните си права, местността беше като в приказките — гъсти гори, назъбени скали, далечни планински върхове и пенливи потоци. Следобедът си отиваше, започна да се спуска мрак. Керъл напусна коловозите и пое по нещо като пътека от натрошен чакъл. След няколкостотин метра спря пред живописна пет етажна постройка, построена като гигантска планинска хижа от неодялани трупи. От широкия комин лениво се виеше пушек, а над дървените стъпала към верандата висеше надписът „Салмон Ин“.

— Тук ли отседнахте с Алвин? — попита Джейсън и се приведе към стъклото. Верандата беше огромна, върху нея имаше дълга маса от суров чам и столове от същия материал.

— Да — кратко отвърна момичето и се извърна да вземе чантата си от задната седалка.

Слязоха от колата. В хладния въздух се носеше миризма на дим, някъде наблизо ромолеше невидим поток.

— Рекичката е отгатък хижата — поясни Керъл и се насочи към стъпалата. — Малко по-нагоре има един много хубав водопад. Утре ще го видиш...

Джейсън я последва. В главата му изведнъж се появи въпрос: какви ги вършиш, по дяволите? Това пътуване беше грешка. Трябваше да си остане в Бостън, при тежко болните си пациенти. На вместо това ето го тук, в планината, наречена Каскади, в компанията на красиво момиче, от което не би трябвало дори да се възхищава.

Вътрешността на хижата беше точно толкова очарователна, колкото и фасадата. Фоайето беше огромно, на две нива, сред което доминираше гигантско огнище. Над него бяха подредени препарирани глави на животни, еленови рога и мечи кожи. Неколцина клиенти четяха пред камината, едно семейство играеше на карти. Една-две глави се обърнаха по посока на новодошлите, които се отправиха към регистрацията.

— Имате ли резервация, моля? — попита ги мъжът зад гишето.

Джейсън го погледна с недоверие, сякаш искаше да разбере дали се шегува. Хотелът беше огромен, в средата на планинската пустош,

беше ноември, при това в средата на седмицата. Не можеше да си представи, че точно при тези условия заведението ще е пълно.

— Нямаме — отговори Керъл. — Това проблем ли е?

— Сега ще видим — промърмори мъжът и се наведе над регистъра.

— Колко стаи имате тук? — попита с лека ирония Джейсън.

— — Четиридесет и две, плюс шест апартамента — отвърна мъжът, без да вдига глава.

— Да не би да има някакъв конгрес?

— Не — засмя се човекът. — Конгрес няма, но по това време на годината винаги сме пълни, защото съомгата идва да хвърли хайвера си...

Джейсън беше чувал за тихоокеанската съомга, която по загадъчен начин тръгва срещу течението на сладководните реки и хвърля хайвера си там, където са го правили всички риби от този вид. Но беше сигурен, че това става през пролетта.

— Имате късмет — каза най-сетне човекът на рецепцията. — Разполагаме с една свободна стая, но за утре ще трябва да ви търсим друга. Колко време възнамерявате да останете?

Керъл се обърна да го погледне и той усети как го обзема безпокойството. Само една стая! Не знаеше какво да каже и започна да заеква.

— Три ноци — замести го с категоричен тон Керъл.

— Чудесно. А как ще оправите сметката си?

Настъпи кратка пауза.

— С кредитна карта — сепна се Джейсън и бръкна в джоба си за портфейла. Все още не можеше да повярва в това, което се случваше.

Докато крачеха след пиколото по коридора на втория етаж, той безпомощно се питаше как се озова в това положение. Последната му надежда беше леглата да са отделни. Колкото и да харесваше Керъл на външен вид, той съвсем не беше готов за авантюра със стриптизърка, която е споделяла леглото си с Бог знае още колко души.

— Ще имате много хубава гледка, хора — добродушно подхвърли пиколото.

Джейсън влезе, но вместо към прозореца, очите му неволно се насочиха първо към мястото за спане. С облекчение установи, че леглата са две, при това разделени.

Когато момчето си тръгна, той най-сетне пристъпи към прозореца и се наслади на величествената гледка. Река Сидар, която внезапно се беше разширила до размерите на малко езеро, беше заобиколена от стройни борове, които сякаш сияеха със своя светлина в настъпващия здрач. Непосредствено под тях започваше наклонена тревна площ, която опираше във водата. А в самата вода имаше поне двадесет дървени кея, за които бяха завързани няколко десетки гребни лодки. На специални стойки извън водата стърчаха няколко спортни канута, а до кея в дъното се поклащаха три-четири гумени лодки с извънбордови мотори. От начина, по който греблата им бяха прибрани, а моторите стърчаха нагоре Джейсън стигна до заключението, че макар и трудно видимо, течението на реката е доста силно.

— Е, какво ще кажеш? — плесна с ръце Керъл. — Не е ли прекрасно?

Стаята беше облепена с тапети на цветя, а върху лакираните чамови дъски на пода имаше груби, ръчно тъкани килими. Леглата бяха покрити с кувертюри, които също бяха на цветя.

— Прекрасно е — кимна Джейсън и отиде да хвърли един поглед в банята, надявайки се да завари хавлии. — Действаш като истински екскурзовод. А сега какво ще правим?

— Гласувам за незабавна вечеря, тъй като умирам от глад! — обяви Керъл. — Освен това в ресторанта сервират само до седем. Тук хората стават много рано...

Едната стена на ресторанта беше изцяло остъклена и гледаше към реката. В средата и имаше двойна врата, от която се излизаше на широка веранда. Вероятно през лятото хората се хранят навън, помисли си Джейсън. От верандата се спускаше дървена стълба към ливадата. Контролните светлини на дървените кейове светнаха и се отразиха във водата.

Заети бяха горе-долу половината от двадесетте маси в салона. Повечето от клиентите вече бяха на кафето. Джейсън остана с впечатлението, че при появата им всички замлъкнаха.

— Защо имам чувството, че са ни сложили на витрина? — прошепна той.

— Защото умираш от страх, че ти се налага да спиш в една стая с млада жена, която почти не познаваш — отвърна също така

шепнешком Керъл. — Мисля, че си настроен защитно и се чувстваш малко гузен и малко несигурен относно това, което се очаква от теб...

Ченето му откровено падна. Обърна се сковано към Керъл, в очите му имаше дълбоко смайване. Усещаше как се изчервява, но наистина беше загубил дар слово. Откъде толкова интелект и прозорливост у една мадама, която танцува полугола? — смаяно се запита той. Винаги се беше гордял с уменията си да преценява хората — в крайна сметка това му беше работата. Като лекар той трябваше да има усет за мотивите, които определят поведението на пациентите му. Вярваше в себе си, но въпреки това чувстваше, че нещо около Керъл остава забулено в мъгла... Определено бе много объркан.

Керъл забеляза почервенялото му лице и избухна в смях.

— Защо не се отпуснеш? Защо не се радваш на това, което е около теб? Прибери си бодлите, докторе, няма да те ухапя!

— Добре — преглътна Джейсън. — Точно това ще направя!

Вечеряха съомга, която се предлагаше в изключително богато и съблазнително разнообразие. След дълги колебания и двамата се спряха на варена риба, запечена в обвивка от тесто. За повече автентичност опитаха шардоне от щата Вашингтон, което беше изненадващо добро. В един момент Джейсън се улови, че се смее с пълен глас. Отдавна не се беше чувствал така свободен. Малко след това осъзнаха, че са останали сами в салона.

По-късно, вече в леглото, Джейсън закова поглед в тъмния таван и отново се почувства объркан. Лягането беше цяла комедия от местения из стаята с помощта на разни временни прикрития, хвърляне на ези-тура за това кой пръв ще ползва банята и кой ще стане, за да загаси лампата. Той не помнеше да се е чувствал някога толкова възбуден. В чисто физическия смисъл на думата. Обърна се на другата страна. Тялото на Керъл едва-едва се очертаваше в тъмнината, също обърнато на една страна. Дишането и почти не се долавяше на фона на далечния грохот на водопада. Младата жена очевидно спеше и Джейсън неволно и завидя за честното отношение към самата себе си и за безгрижния сън. Това, което го объркваше, не бяха несъответствията в поведението на Керъл, а фактът, че той самият се забавлява. При това изцяло благодарение на нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По отношение на времето продължаваше да им върви. Сутринта, когато дръпнаха завесите, реката ги заслепи с блясък, сякаш в коритото и бяха струпани милиони скъпоценни камъни. Веднага след закуска Керъл обяви, че отиват на излет.

Натоварени с кутии за храна от хотела, двамата тръгнаха срещу течението на река Сидар по една добре маркирана пътека, от двете страни, на която кипеше живот — главно под формата на птици и дребни животинки. На около половин километър от разлива пред хотела се намираше малкият водопад, за който беше споменала Керъл. Представляваше серия от назъбени скали, всяка с височина от около метър и половина. Присъединиха се към неколцина туристи на една дървена платформа и гледаха като омагьосани пенестите струи, които с грохот падаха надолу. Точно под тях, от кипящите води на дълбокия вир изскочи голяма, дълга поне един метър риба, люспите и проблеснаха с всичките цветове на дъгата. Сякаш за да опровергае действието на физическите закони, тя се стрелна нагоре към първия скален пояс, остана няколко секунди там, а след това продължи нагоре, превземайки и втората редица остри камъни.

— Господи! — възкликна Джейсън. Беше чел някъде, че съомгата може да плува срещу течението, но нямаше представа, че е в състояние да преодолява и толкова стръмни скали. Стояха като парализирани и гледаха как още няколко риби си пробиваха път нагоре. Като лекар той изпитваше дълбоко възхищение от физическата издръжливост на тези създания. Генетично заложеният стремеж към възпроизводство наистина е велика сила.

— Невероятно! — прошепна той, заковал очи в една наистина страшно едра риба, която беше поела трудния път през скалите.

— Алвин също беше заплепен — промълви Керъл.

Джейсън можеше да си го представи много добре, особено като се имат предвид интересите на Хейс към съзряването на организмите и хормоните на растежа.

— Да вървим — дръпна го за ръката Керъл. — Нагоре има още интересни неща.

Продължиха по пътеката, която след около половин километър се отдалечи от реката и потъна в гъстата гора. Когато отново се върнаха на брега видяха, че Сидар се беше разляла в поредното малко езеро — подобно на онова пред „Салмон Ин“. Това тук беше широко около петстотин метра и дълго два пъти повече, по повърхността му се виждаха множество рибарски лодки.

Една хижа, която беше умалено копие на „Салмон Ин“, се беше сгушила под клоните на вековните борове. Във водата пред нея имаше къс пристан, към който бяха привързани половин дузина гребни лодки. Керъл се насочи натам и Джейсън я последва.

Хижата се оказа рибарска база, нещо като филиал на „Салмон Ин“. Вдясно на просторното помещение имаше покрит със стъкло извит тезгях, зад който стоеше брадат мъжага с риза на червени карета, червени тиранти, избелели джинси и гумени ботуши. Някъде към седемдесетте, той беше идеален за ролята на Дядо Коледа в някой универсален магазин. Стената зад гърба му беше отрупана с въдичарски принадлежности. Керъл го поздрави и му представи Джейсън. Името на стареца беше Стуки Грифитс. Оказа се, че докато тя ходела на риба, Алвин се радвал на неговата компания.

— Хей, защо не си опиташ ръката? — внезапно попита младата жена.

— Това не е за мен — отказа Джейсън. Никога през живота си не беше ходил на лов или риболов.

— Аз пък мисля да опитам — тръсна глава младата жена. — Ела да ми правиш компания.

— Върви сама — поклати глава Джейсън. — Аз мога да се забавлявам и по друг начин...

— Добре.

Младата жена влезе в сложни преговори със Стуки, в резултат, на които получи въдичарски прът и някакви кукички. Направи още един опит да привлече Джейсън, но той остана непреклонен.

— Тук ли ходихте на риба двамата с Алвин? — попита, пристъпвайки към прозореца.

— Не — поклати глава младата жена, докато си събираше такъмите. — И Алвин беше като теб — отказа да дойде... Но аз хванах

едно доста едро парче, при това направо от пристана!

— Алвин изобщо не е ходил на риба, така ли? — изненадано попита Джейсън.

— Не. Само я гледаше как си пробива път нагоре и и се възхищаваше...

— Доколкото си спомням, той е помолил Себастиан Фран да отидат на риба — подхвърли Джейсън.

— Така е, но когато дойдохме тук просто се мотаеше нагоре-надолу и зяпаше. Нали ги знаеш какви са учените...

Джейсън поклати глава и не каза нищо.

— Ще бъда на пристана — жизнерадостно подвикна младата жена. — Ако си промениш решението, ела. Голям кеф е...

Джейсън проследи с очи стройната и фигура, която се спусна по покритата с камъни пътека. Не можеше да разбере защо Алвин е разпитвал толкова много за риболова на това място, а след това дори не е пипнал пръта. Беше странно.

В хижата влязоха двама мъже и поискаха от Стуки въдици, стръв и лодка. Джейсън бавно излезе на верандата, върху която бяха пръснати няколко люлеещи се стола. Под стряхата Стуки беше сложил хранилки, около които пляскаха с криле няколко птици. Погледа ги известно време, после бавно тръгна надолу към пристана, където беше Керъл. Водата беше кристално чиста, виждаха се всички камъчета по дъното. Внезапно от изумрудено зеления покой на дълбокия вир изскочи сребриста съомга, която се стрелна под кея и се насочи към сенчестите плитчини на двадесетина метра по-нататък.

Джейсън неволно я проследи с поглед и благодарение на това забеляза някакво странно движение на повърхността. Обзет от любопитство, той се приближи до линията на водата. Видя една много едра съомга, която лежеше на една страна само на метър от брега и едва-едва помръдваше с опашката си. Грабна една пръчка и направи опит да я избута към дълбокото, но не успя. Рибата явно беше болна. Вдигна глава и забеляза друга нейна посестрима, която лежеше абсолютно неподвижна край брега, а на няколко десетки метра по-нататък някаква едра птица закусваше с трета съомга.

Обърна се и тръгна нагоре по каменната пътека. Стуки беше излязъл на верандата и подръпваше от лулата си, седнал удобно в един от люлеещите се столове. Джейсън се облегна на парапета до него и

започна да го разпитва за болните риби. Допускаше, че някой може би е замърсил водата някъде нагоре по течението...

— Нищо подобно — отсече Стуки и дръпна няколко пъти от силно оглозгания си мундщук. — Тук няма замърсявания. Тия риби дето си ги видял, вече са си хвърлили хайвера и са дошли на брега да умрат...

— О, да — кимна Джейсън, спомнил си прочетеното за жизнения цикъл на съомгите. Те се напрягат до крайност, за да се завърнат по родните си места, но веднъж хвърлили хайвера си, вече са готови да умрат. Никой не знае защо е така, въпреки че по въпроса съществуваха най-различни теории. Според някои от тях ставало въпрос за физиологични проблеми, свързани с преминаването от солени в сладки води, но и това не беше доказано. Още една от загадките на природата, поклати глава Джейсън.

Обърна се и погледна надолу към Керъл. Тя беше заета с трудната задача да хвърли въдицата си във водата. Отново насочи вниманието си към Стуки.

— Случайно да помните един доктор на име Алвин Хейс? — попита.

— Не.

— Горедолу мой ръст, с дълга коса и бледа кожа — опита се да му подсказе Джейсън.

— Тук идват много хора.

— Сигурно. Но мъжът, за когото говоря, е бил с онова момиче там... — Ръката му махна по посока на Керъл, правилно предположил, че Стуки едва ли вижда всеки ден момичета като нея.

— Онази на пристана?

— Да. Красивото момиче на пристана.

Стуки изпусна няколко кълбета дим, очите му се присвиха.

— Възможно ли е човекът, за когото говориш, да е от Бостън? — попита той.

Джейсън кимна с глава.

— Помня го — отсече старецът. — Ама хич не приличаше на доктор...

— Занимаваше се с научна работа — поясни Джейсън.

— Значи, затова — убедено кимна онзи. — Беше много странен тип. Даде ми стотачка, за да му набавя двайсет и пет глави от съомга.

— Само глави? — погледна го с недоумение Джейсън.

— Аха. Даде ми и телефона си в Бостън. Каза да му се обадя като ги събера.

— А дойде ли да си ги вземе?

Младият човек се спомни, че Керъл и Хейс бяха пътували два пъти до Сиатъл.

— Аха. Каза да ги почистят добре и да ги сложа в лед.

— А защо това ти отне толкова много време? — попита Джейсън. При толкова много риба наоколо, задачата изглеждаше изпълнима за броени минути.

— Искаше точно определени съомги — отвърна Стуки. — Трябваше задължително да са се освободили токущо от хайвера, а такива съомги изобщо не кълват и трябва да се ловят с мрежа. Онези с въдиците, дето ги виждаш по реката, хвърлят за пъстърва...

— Някакъв специален вид ли са съомгите, за които говориш? — пожела да узнае Джейсън.

— Не. Просто трябва да са си хвърлили хайвера.

— Каза ли ти защо са му тези глави?

— Не ми каза, а и аз не съм го питал — поклати глава Стуки. — Но след като си плащаше, значи такава му е работата...

— Само главите и нищо друго, така ли?

— Само главите.

Джейсън стана и напусна верандата. В душата му цареше пълно объркване. Просто не можеше да приеме идеята, че Хейс е пропътувал пет хиляди километра, за да се снабди с марихуана и рибешки глави. Керъл го забеляза и размаха ръце от ръба на пристана.

— Трябва да опитащ, Джейсън — подвикна тя. — Преди малко почти хванах една...

— Тук съомгата не кълве — важно поясни той. — Трябва да е било пъстърва...

Тя го погледна с разочарование.

Той гледаше красивото и лице с високи скули и замислено мълчеше. Ако първоначалните му предположения са верни, главите на съомгата би трябвало да имат връзка с опитите на Хейс да създаде моноклонални антители. Но по какъв начин това би помогнало на красотата и, както беше подхвърлил той? В подобно изявление просто нямаше логика...

— Предполагам, че няма значение дали е съомга или пъстърва — промърмори младата жена и отново насочи вниманието си към въдицата. — Просто се забавлявам...

Кръжащ в небето ястреб рязко се стрелна надолу към плитчините и направи опит да сграбчи с ноктите си една умираща съомга. Но рибата се оказа прекалено тежка и той бе принуден да я пусне, за да се вдигне обратно във въздуха. Джейсън видя как съомгата престана да се бори и се отпусна.

— Хванах риба! — изкрещя Керъл и трескаво вдигна нагоре извития си прът.

Възбудата от улова прочисти съзнанието на Джейсън. Той се втурна напред и помогна на момичето да извади една пъстърва с доста солидни размери — красиво създание със стоманеносиви очи. Стана му мъчно за нея и побърза да откачи кукичката. После помоли Керъл да я върнат обратно и тя мълчаливо кимна. Едно пляскане с опашката и пъстървата изчезна.

За обед трябваше да повървят известно време по брега на широката река, за да стигнат до нещо като вклинен във водата скалист нос. Докато се хранеха, имаха възможност не само да се насладят на цялото великолепие на реката, но и на заснежените върхове на Каскадите. Гледката наистина спираше дъха.

В късния следобед потеглиха обратно към „Салмон Ин“. В близост до хижата видяха още една голяма риба, която се гърчеше в предсмъртна агония. Беше обърната на една страна и коремът и се белееше.

— Колко тъжно — прошепна Керъл и се вкопчи в ръката му. — Защо трябва да умрат?

Джейсън нямаше готов отговор. На езика му дойде изтърканото клише „такъв е животът“, но не го каза на глас. В продължение на няколко минути наблюдаваха някога величествената съомга, с чиято жива плът вече вечеряха няколко по-дребни рибки.

— Уф! — направи гримаса Керъл и го дръпна да си вървят. След няколко крачки в мълчание тя смени темата и започна да говори за другата типична оферта, която правеха от хотела. Ставаше въпрос за спускането с кану по стръмните речни бързеи, но Джейсън почти не я слушаше. Пред очите му продължаваха да се въртят дребните хищници, които се хранеха от голямата риба. И именно от тази гледка

се роди едно ново хрумване. Внезапно, като откровение, в главата му се появи ясна представа за откритието на Хейс. Но тя беше по-скоро ужасна, отколкото иронична.

Кръвта се оттече от лицето му, краката му се заковаха на място.

— Хей, какво има? — погледна го Керъл.

Той преглътна, немигащите му очи трескаво блестяха.

— Джейсън, какво ти е?!

— Трябва да се върнем в Бостън! — прошепна напрегнато той и изведнъж се втурна напред, повличайки и момичето със себе си.

— За какво говориш? — изрази протеста си тя. Той мълчеше. — Джейсън! Кажи ми какво става! Ръката и рязко се освободи от хватката му, тялото и се закова на място.

— Извинявай — бавно се осъзна той. Имаше чувството, че излиза от краткотраен, но дълбок транс. — Изведнъж проумях какво е откритието, на което се е натъкнал Хейс. Трябва да се връщаме обратно...

— Какво, още тази вечер ли?

— Веднага.

— Чакай малко. Тази вечер няма полети за Бостън. Там времето е с три часа напред. Ако много държиш да си вървим, ще преспим и ще потеглим утре рано сутринта...

Джейсън не отговори.

— Добре, но все пак, нека вечеряме! — раздражено добави младата жена.

Той се остави да бъде успокоен. Кой знае, в края на краищата? — рече си той. — Може би греша...

Керъл искаше да и обясни за какво става въпрос, но той отказа с претекста, че няма да го разбере.

— Това звучи доста надменно! — погледна го обидено младата жена.

— Съжалявам. Ще ти разкажа всичко, но само след като бъда сигурен...

Даде си сметка, че Керъл е права едва след като взе душ и се преоблече. Ако тръгнат веднага за Сиатъл, ще бъдат на летището някъде към полунощ бостънско време. Кое то със сигурност означава, че няма да хванат никакви полети преди следващата сутрин.

Слязоха в ресторанта. Дадоха им масата, която беше разположена точно срещу вратата за верандата. Джейсън настани Керъл с лице към нея, обяснявайки, че тя заслужава гледката. След като ги оставиха насаме с менюто, той вдигна глава и се извини за проявената невъздържаност и даде пълно право на разсъжденията и относно полетите.

— Впечатлена съм, че си го признаваш — погледна го с уважение Керъл.

За разнообразие този път си поръчаха първобяла вместо сьомга, а вместо вино от щата Вашингтон, решиха да вземат шардоне от Напа Вали. Навън нощта влезе в правата си, лампите над пристаните светнаха.

Джейсън трудно се концентрира над това, което бяха поръчали. Започна да му светва, че ако теорията му е вярна, Хейс е бил убит, а и Хелене не е станала жертва на случайно насилие. А ако Хейс е бил прав и някой вече използва неговото колкото случайно, толкова и ужасно откритие, резултатите ще бъдат далеч по-тежки от всякаква епидемия.

Докато главата му буквално пушеше от тези тревожни мисли, Керъл се опитваше да поддържа някакъв незначителен разговор. В крайна сметка обаче и тя разбра, че човекът насреща и е някъде далеч, пресегна се през масата и стисна ръката му:

— Защо не се храниш?

Джейсън погледна с отсъстващ поглед ръката и върху своята, чинията си и накрая лицето и.

— Извинявай, но съм доста разтревожен — промърмори той.

— Няма значение. Ако не си гладен, може би трябва да отидем и да разберем какви полети до Бостън има сутринта...

— Ще почакаме поне ти да се нахраниш — възрази той.

Но Керъл подхвърли салфетката си на масата и поклати глава:

— Не, благодаря. Ядох повече от достатъчно.

Джейсън вдигна глава да потърси келнера, но очите му изведнъж се заковаха на едно място — върху мъжа, който току-що беше влязъл в залата и се оглеждаше от мястото си до малката катедра на метр д'отела. Очите му бавно се местеха от маса на маса, без да пропускат нищо. Беше облечен в тъмносин костюм и бяла риза с отворена яка.

Дори от разстояние се виждаше тежкото златно синджирче, което проблясваше на врата му.

Джейсън внимателно го оглеждаше. Лицето му беше някак странно познато, но не можеше да се досети къде го е виждал. Чертите му бяха латиноамерикански, с тъмна коса и силно загоряла кожа. Приличаше на преуспяващ бизнесмен. После изведнъж си спомни. Беше видял това лице вечерта, в която умря Хейс. Това е същият мъж, който се мерна първо пред ресторанта, а след това и около спешното отделение на болницата Масачузетс Дженерал.

В същия миг и мъжът го видя. Срещнал погледа му, Джейсън усети как по гърба му пробягват хладни тръпки. Явно беше разпознат, тъй като мургавият веднага тръгна към масата им, небрежно пхнал ръка в десния джоб на сакото си. Крачеше целеустремено, разстоянието бързо се смалываше. Спомнил си току-що за убийството на Хелене Бренкивист, Джейсън изпадна в паника. Интуитивно усещаше какво предстои, но не беше в състояние дори да се помръдне. Успя само да премести очи по посока на Керъл. Искаше да и изкрещи да се маха, но от устата му не излиташе нито звук. Беше напълно парализиран. С крайчеца на окото си видя как мъжът заобикаля съседната маса.

— Джейсън? — погледна го въпросително Керъл и леко наклони глава.

Мъжът беше само на няколко крачки. Ръката му излезе от джоба, между пръстите му мътно проблесна метал. При вида на пистолета Джейсън най-после се раздвижи. Последва внезапен взрив от движения, извършени с мълниеносна бързина. Издърпа покривката от масата, изпращайки на земята чинии, чаши и сребърни прибори. Керъл извика от изненада и скочи на крака.

Джейсън се втурна към мъжа, праметна покривката през главата му и рязко го блъсна назад. Той се просна върху една от съседните маси, преобръщайки я сред дъжд от порцелан и стъкло. Хората, които я заемаха, се развикаха, част от останалите посетители направиха опит да избягат, но неколцина от тях се спънаха в преобърнатите столове.

Джейсън се възползва от настъпилата суматоха, хвана Керъл за ръката и я повлече към верандата. Успял с мъка да прогони болезнената си парализа, той изведнъж се превърна в ураган. Вече знаеше кой е мъжът с вид на преуспяващ бизнесмен — убиецът, за

когото Хейс твърдеше, че е по петите му. Нямахме никакво съмнение, че следващите мишени са Керъл и той самият.

Дръпна младата жена надолу по стълбите, намерението му беше да заобиколят хотела и да излязат на паркинга. Но в следващата секунда си даде сметка, че няма да имат време за подобен ход. Имаха шанс само ако се насочат към пристана.

— Джейсън, какво ти става?! — изкрещя Керъл, политнала при рязката смяна на посоката. Зад гърба им с трясък се отвори врата, после някой изтича надолу по дървените стъпала към ливадата. Вече ги преследваха. Когато стигнаха кея, Керъл направи опит да спре.

— Побързай, за Бога! — изръмжа през стиснати зъби Джейсън. Кратък поглед през рамо го увери, че една тъмна фигура се беше спуснала по стълбите и вече тичаше след тях.

Керъл направи опит да освободи ръката си, но Джейсън я стисна здраво и отново я помъкна след себе си.

— Онзи иска да ни убие! — запъхтяно извика той.

С препъване се добраха до края на пристана, профучавайки покрай гребните лодки, без дори да ги погледнат. После той я извика да му помогне да отвържат трите гумени лодки с извънбордови мотори и да ги тласнат навътре във водата. Течението моментално ги понесе. Влязоха в четвъртата в момента, в който преследвачът стъпи върху дъските на кея. Почти легнал по гръб, Джейсън рязко се отблъсна с два крака от дебелия гред. Понесоха се по течението — отначало бавно и неохотно, после все по-бързо и по-бързо. Той я накара да легне на дъното и побърза да се просне до нея, почти покривайки я с тялото си.

Невинно на пръв поглед пропукване доведе до тъп удар някъде по корпуса на лодката. Веднага след това последва свистенето на сгъстен въздух и Джейсън простена от отчаяние. Мъжът стреляше по тях със заглушител. Второто пропукване беше последвано от рязък звън, тъй като куршумът попадна в извънбордовия мотор, направи рикошет и с плясък потъна във водата.

Миг по-късно дойде облекчението: Джейсън осъзна, че гуменият корпус на лодката е направен от отделни секции и изтичането на въздух от една от тях няма да доведе до потъване. Следващите няколко изстрела дойдоха малко къси, след което във въздуха се разнесе звучен удар на дърво в дърво. Джейсън вдигна глава и предпазливо надникна. Мъжът беше свалил едно кану от стойката му и го пускаше във водата.

Отново го сграбчи страхът. С помощта на греблото, леката спортна лодка можеше да се движи много по-бързо от гумената, която лениво се носеше по течението. Единственият им шанс беше да включат мотора — един стар модел от онези, които се палят със стартерна връв. Джейсън премести железния лост на положение „старт“ и дръпна връвта. Моторът дори не превъртя. Убиецът вече беше скочил в кануто и се насочваше към тях, Отново опъна връвта, но пак нищо не се получи. Керъл вдигна глава и нервно прошепна:

— Приближава се!

През следващите петнадесет секунди Джейсън нервно опъваше въженцето на стартера. Очите му не изпускаха силуета на спортната лодка, която се очертаваше все по-ясно зад тях. Наведе се да провери дали лостът е точно на положение „старт“, после направи поредния неуспешен опит. Очите му се преместиха към резервоара за бензин, който би трябвало да е пълен. Черната му капачка изглеждаше хлабава и той я притегна. Отстрани имаше някакъв бутон, с който по всяка вероятност се помпаше за увеличаване на налягането в резервоара. Натисна го пет-шест пъти, отбелязвайки, че съпротивлението му се увеличава. Когато отново се обърна назад видя, че кануто почти ги беше настигнало.

Сграбчи стартерната връв и дръпна с всичка сила. Моторът изрева, запалил от първия път. Ръката му се пресегна към лоста и го сложи на положение „назад“, тъй като плуваха по течението с кърмата напред. Сложи газта в крайно положение и се хвърли по очи в дъното на лодката, притискайки Керъл под себе си. Както очакваше, зад тях се разнесоха още няколко изстрела, два от които улучиха гумения борд. Когато Джейсън посмя да надникне отново, разстоянието между тях и преследвача беше значително по-голямо и кануто почти не се виждаше.

— Остани на мястото си! — заповяда на Керъл той и се зае да оглежда пораженията. Една секция в десния борд беше мека, в същото положение беше и лявата задна част. Други щети нямаха. Премести се назад и седна до мотора. Върна газта, сложи ръчката в позиция „напред“ и хвана кормилото. Лодката направи плавен завой и зае позиция в средата на течението. Евентуален удар в подводна скала беше последното нещо на света, от което се нуждаеха в момента.

— Вече можеш да се изправиш — подвикна той.

Керъл го послуша, надигна се до седнало положение и приглади с пръсти косата си.

— Наистина не мога да повярвам! — изкрещя тя, за да надвика пърпоренето на мотора. — И какво ще правим отсега нататък, по дяволите?!

— Ще караме по течението, докато видим някакви светлини — отвърна Джейсън. — Тук рибарски селища има колкото щеш...

Продължиха надолу. Джейсън се питаше дали е безопасно да се отбият на поредния пристан. Преследвачът им лесно би могъл да скочи в колата си и да ги последва по брега. Може би ще открием светлини на другия бряг, рече си той.

Можеше да прецени приблизителната им скорост на движение като гледаше силуетите на дърветата, наредени покрай брега на разлятата река. Беше не по-висока от скоростта на забързан пешеходец. Освен това имаше чувството, че реката плавно се стеснява и скоростта им нараства. Така изтече половин час, но светлини не се виждаха никъде. Тъмната линия на гората опираше в звездното небе, дори луната се беше скрила.

— Нищо не виждам! — извика Керъл.

— Всичко е наред — направи опит да я успокои Джейсън.

След още петнадесетима минути пътуване по този начин крайречните борове рязко се доближиха. Това означаваше, че приближават края на разлива, наподобяващо езеро. Едва сега Джейсън си даде сметка, че беше преценявал скоростта им напълно погрешно. На практика се движеха доста по-бързо, отколкото мислеше. Протегна ръка да намали газта, моторът рязко утихна. Това му позволи да чуе един друг, доста по-заплашителен шум: грохотът от падаща вода.

— Божичко! — изтръпна той, спомнил си за водопада над „Салмон Ин“. Натисна руля до крайно странично положение, за да завърти лодката, после даде пълна газ. С разочарование и страх установи, че плъзгането им по течението само се забави, но не спря. Направи опит да се насочи към брега и лодката неохотно се подчини. Но адът се отприщи, когато бяха на някакви си десетина метра от него. Реката рязко се стесни в каменистото си корито и лодката беше буквално засмукана от силното течение.

По горната част на гумения борд минаваше здраво въже, промушено през специални метални халки. Джейсън зае позиция в

средата на лодката и се хвана за него с протегнати ръце, крещейки на Керъл да стори същото. Тя не го чу от грохота на водата, но видя какво прави и се опита да стори същото. За нещастие ръцете и се оказаха покъси и не стигнаха до двата борда. Наложиха и се да промени позицията — хвана се само за едната страна на борда, а краката си затъкна под дъската на седалката. В същия момент попаднаха в първия истински водовъртеж, който поде лодката и я подхвърли във въздуха като коркова тапа. Водата нахлу вътре като ледена пенлива стена. Джейсън се закашля и направи опит да махне пръските от очите си. Почувства тялото на Керъл до себе си и направи опит да го притисне с крака. После връхлетяха някаква скала и лодката се завъртя в посока, обратна на часовниковата стрелка. Пред очите му продължаваха да се въртят картините от онзи водопад над хотела и той си даваше ясна сметка, че всеки момент могат да полетят в небитието. Стискаха възето и се носеха надолу, окаменели от ужас. Лодката подскачаше като гумена топка, въртеше се около оста си и изглеждаше изцяло в плен на водните капризи. Всеки момент можеха да се преобърнат, спасяваше ги единствено фактът, че бяха пълни почти до борда с ледено студена вода.

Така изтече цяла вечност, след което водата изведнъж се укроти. Те продължаваха да се въртят надолу по течението, но вече без резките и опасни подскоци, породени от съприкосновението със скалите. Джейсън предпазливо вдигна глава. Коритото на реката беше все така тясно, от двете им страни прелитаха високи скали. По всичко личеше, че премеждията им далеч не са свършили.

Това се потвърди още в следващата секунда. Дъното на лодката рязко се повдигна нагоре, разнесе се глух тътен и въртеливото движение започна с нова сила. Пръстите на ръцете започнаха да го болят от продължителните мускулни усилия, комбинирани с вледеняващия студ. Вкопчи се във въжетата с всичката сила, която му беше останала, опитвайки се да стегне и примката на краката си, с която държеше Керъл. Болката стана толкова силна, че за момент му се стори невъзможно да издържи.

После кошмарът свърши — толкова внезапно, колкото беше започнал. Продължавайки да се върти около оста си, лодката се изстреля в далеч по-спокойни води. Оглушителният грохот на бързея остана зад гърба им, бреговете рязко се раздалечиха и позволиха на

звездното небе да надникне над главите им. Вътрешността на лодката беше пълна над половината с ледена вода, но Джейсън изведнъж осъзна, че извънбордовият двигател продължава да си потраква на малки обороти, сякаш нищо не се беше случило.

С треперещи ръце изправи лодката, главозамайващото въртене най-сетне престана. Пръстите му напипаха някакъв бутон в нишата от вътрешната страна на гумения борд, поколебаха се за миг, после го натиснаха. След една безкрайно дълга минута водата във вътрешността започна да намалява и от гърдите му излетя въздишка на облекчение.

Очите му продължаваха да опипват тъмните силиуети на дърветата покрай брега. Пред тях реката правеше плавен завой наляво, след който най-накрая се появиха светлини. Той натисна руля и се насочи към брега.

Пред очите им се разкриха няколко добре осветени сгради, пристани и десетина гумени лодки, подобни на тяхната. Джейсън продължаваше да се опасява, че убиецът се е придвижил надолу по течението и ги дебне, но те просто нямаха друг избор, освен да слязат на брега. Насочи лодката към втория кей и изключи мотора.

— Наистина умееш да забавляваш дамите си — промърмори с тракащи от студ зъби Керъл.

— Радвам се, че оценяваш усилията ми в тази насока — ухили се невесело той.

— Стига шегички, Джейсън — срязва го тя. — Искам да знам какво, по дяволите, става!

Джейсън вдървено се изправи и ръцете му се вкопчиха в дебелата греда на кея. Помогна на Керъл да стъпи на дъските, последва я и се наведе да привърже лодката към пристана. От близката постройка се носеше звучна кънтри-музика.

— Трябва да е някакво заведение — промърмори Джейсън и се обърна да я хване за ръката. — Първата ни работа е да се подсушим, ако не искаме да пипнем пневмония...

Насочиха се към заведението, крачейки предпазливо по покритата с чакъл пътека. Но вместо да влязат, той я дръпна към паркинга и внимателно огледа подредените там коли.

— Сега пък какво правиш? — раздражено го изгледа Керъл.

— Гледам дали някой не си е забравил ключовете — обясни той.
— Трябва ни кола, при това веднага!

— Не мога да повярвам! — простена тя и отчаяно вдигна ръце. — Нали трябваше да се стоплим? Не знам какво ще решиш ти, но аз със сигурност влизам в този ресторант! Обърна се и без да чака отговор тръгна към входа на заведението. С един скок Джейсън я настигна и я сграбчи за раменете.

— Страх ме е, че отново ще попаднем на онзи, който стреля по нас — задъхано обясни той.

— Ще извикаме полиция — тръсна глава тя, изтръгна се от хватката му и натисна бравата.

Латиноамериканецът го нямаше вътре. Насочиха се към телефона на бара и позвъниха на полицията. Оказа се, че единствен представител на властта тук е местният шериф. С авторитетен бас той оповести, че идва.

Съдържателят на заведението отказа да повярва, че Джейсън и Керъл са преодолели Дяволската дупка през нощта.

— Никой досега не го е правил! — поклати глава той, после се залови да им търси сухи дрехи. Това, което им предложи, не беше нещо особено, но вършеше работа — готварски престилки и прекалено големи кухненски панталони на бели и черни квадратчета. А мокрите им дрехи отидоха в пластмасова торба за боклук. Човекът си знаеше работата и настоя да изпият по един горещ грог с ром, който бързо им помогна да забравят треперенето.

— Джейсън, трябва да ми обясниш какво става! — каза Керъл, докато чакаха шерифа. Седяха на една маса до стария джубокс марка „Вурлицър“, от който се лееше кънтри-музика от петдесетте години на века.

— Няма да е много лесно — промърмори той. — Не съм напълно сигурен, но мисля, че мъжът, който стреля по нас, беше пред ресторанта, когато умря Алвин... Предполагам, че нашият приятел е станал жертва на собственото си откритие. Ако не беше умрял онази вечер, този тип щеше да намери друг начин да го премахне... Вече съм сигурен, че е казвал истината когато твърдеше, че някой иска да го убие.

— Тези приказки ми звучат доста безумно — въздъхна Керъл и направи опит да приглади още неизсъхналата си коса, която стърчеше на всички страни.

— Знам. Повечето заговори звучат точно така... Не че съм изпечен заговорник, но нали това, което токущо преживяхме, не беше сън, по дяволите!

— А какво ще кажеш за откритието на Хейс?

— Все още ми липсват детайли от пъзела, но ако теорията ми е вярна, ще се получи доста страшна картина. Именно по тази причина държа веднага да се приберем в Бостън.

В този момент вратата се отвори и на прага застана Марвин Арнолд, местният шериф. Беше мъж-планина, облечен в доста измачкана кафява униформа, щедро нашарена от коланчета и излъскани токи. Но най-голямо впечатление правеше тежкия магнум, калибър 0.357, който се поклащаше встрани от масивния му бут. Точно такова оръдие ми трябвайте там горе, при „Салмон Ин“, въздъхна в себе си Джейсън.

Оказа се, че Марвин вече беше отскочил до „Салмон Ин“, тъй като му бяха докладвали за инцидента. Но не знаеше нищо за човек с пистолет, нито пък някой му беше докладвал за изстрели. Когато Джейсън приключи със сбития си разказ стана ясно, че шерифът го беше слушал с открито недоверие. В замяна на това едрият мъж беше силно впечатлен от факта, че двамата непознати бяха преминали през Дяволската дупка без чужда помощ, при това нощем.

— Малко хора биха повярвали — промърмори с нескрито уважение той.

— Нямахме избор, шериф Арнолд, спасявахме си кожата — рече Джейсън. — Впрочем, можете да огледате лодката, с която дойдохме, тя е пробита на две места от...

— Не ме учете как да си върша работата! — прекъсна го ядосано шерифът. — Правя каквото трябва!

След това ги натовари в полицейската кола и ги закара обратно в „Салмон Ин“, където Джейсън с огромна изненада научи, че управата го държи отговорен за щетите в ресторанта и настоява да ги заплати. Никой не беше виждал никакъв пистолет, а което беше още по-странно и шокиращо — никой не си спомняше за мургав мъж в тъмносин костюм. В крайна сметка от хотела се съгласиха да снемат обвиненията срещу Джейсън и да се задоволят със застраховката. Приел, че с това работата му приключва, шерифът Марвин тикна шапката си на тила и се приготви да тръгва.

— Няма ли да ни предложите закрила? — попита Джейсън.

— Срещу какво? — обърна се да го погледне Марвин. — Не ви ли се струва малко странно, че никой не подкрепя версията ви? Според мен тази вечер сте причинили достатъчно неприятности на хората и вече е време да се качите в стаята си и хубавичко да се наспите...

— Нуждаем се от протекция! — настоя Джейсън, опитвайки да придаде на гласа си нужния авторитет. — Какво ще правим, ако убиецът се върне?

— Виж какво, друже... Не мога цяла нощ да седя тук и да ти държа ръката. Нося дежурството абсолютно сам и трябва да държа под око целия шибан район... Заключете се горе в стаята си и хубавичко се наспете! Марвин кимна на управителя и с тежка крачка излезе навън.

Човекът зад рецепцията дари със снизходителна усмивка Джейсън и Керъл, след което също се прибра в канцеларията си.

— Това не може да бъде! — извика Джейсън. В гласа му се преплитаха раздразнение и страх. — Не мога да повярвам, че никой не е видял латиноамериканеца!

Стана и отиде да вземе телефонния указател от кабината до входа. Потърси раздела с частни детективски агенции в Сиатъл, откри няколко, но всички бяха включили телефонните си секретари. Той остави името си и телефона на хотела на няколко от тях, но не вярваше някой да го потърси в този час.

Върна се във фоайето и каза на Керъл, че тръгват веднага. Тя го последва нагоре по стълбите.

— Но часът е девет и половина!

— Няма значение! Тръгваме си по най-бързия начин. Хайде, събирай си нещата!

— Нямам ли думата по въпроса? — обидено го погледна тя.

— Не! — отсече той. — Достатъчно имаше думата — и при решението да останем още една нощ, и за повикването на изключително любезната местна полиция! Сега е мой ред и аз казвам да тръгваме!

В продължение на една минута Керъл остана неподвижна в средата на стаята, после сви рамене и се подчини. Десетина минути по-късно, вече облечени в собствените си дрехи, те понесоха багажа си към вратата.

— Трябва да ви таксувам и тази вечер — осведоми ги човекът зад гишето. Джейсън нямаше нерви да се разправя и го помоли да докара колата им пред входа. При вида на банкнотата от пет долара, онзи побърза да се подчини.

Влязоха в колата. Джейсън се беше надявал това да намали напрежението в душата му, но не се получи. Напусна хотелския паркинг и пое по тъмния планински път. Изведнъж осъзна колко изолирани са в този планински регион. Петнадесет минути по-късно в огледалцето за обратно виждане се появиха някакви фарове. Отначало се опита да не им обръща внимание и леко увеличи скоростта, на фаровете неумоливо се приближаваха. По гърба му пробягаха познатите тръпки на ужас, дланите му овлажняха.

— Зад нас има някой — дрезгаво промърмори той.

Керъл се извърна и втренчи поглед назад. В същия момент навлязоха в завой и фаровете изчезнаха. Но на следващия прав участък отново се появиха, още по-близо отпреди.

— Казах ти да останем в хотела! — прошепна младата жена и отново впери поглед в осветения асфалт пред тях.

— Ей, това вече много ни помогна! — саркастично проточи Джейсън, след което натисна педала на газта почти до пода. Скоростта им надхвърли стоте, въпреки завоите по пътя. Стегна пръстите си около волана и хвърли поглед в огледалцето. Колата беше съвсем близо, фаровете и приличаха на огнените очи на митично чудовище. Направи безуспешен опит да измисли някакъв изход, но единственото, което му дойде на ум, беше да натисне газта с надеждата да избяга от преследвача си. Навлязоха в поредния завой и той механично завъртя волана. В следващия миг се случиха едновременно две неща: устата на Керъл се разкриви в безмълвен вик на ужас, а задницата на колата поднесе. Кракът му инстинктивно натисна спирачката и това доведе до неконтролируем процес: тежкото купе политна наляво, после се люшна в обратна посока. Керъл се вкопчи в ръчката на вратата, а Джейсън усети как предпазния му колан рязко се затяга.

В крайна сметка успя като по чудо да задържи машината на платното. Междувременно колата зад тях вече беше на броени метри, светлината от фаровете и изпълваше купето с мъртвешко сияние. Обзет от паника, Джейсън натисна до дупка педала за газта и това помогна на колата да се стабилизира. Стрелнаха се надолу но лек

наклон, но това не им помогна. Непознатият отзад остана на няколко метра, подгонил ги както ловджийското куче гони елен... После, за огромно смайване на Джейсън и Керъл, купето им внезапно се изпълни с яркочервено сияние. Трябваша им няколко секунди, за да осъзнаят, че колата отзад е включила червения буркан. Джейсън пусна газта и погледна в огледалцето. Онзи отзад също намали. На стотина метра пред тях се появи знак за отбивка и Джейсън даде мигач. По челото му бяха избили ситни капчици пот. Другата кола спря зад тях, червените отблясъци осветяваха околните дървета. Вратата се отвори и на пътя излезе Марвин Арнолд. Огромният магнум леко се поклащаше в ръката му.

— Ама и аз съм един тъпак! — промърмори той, след като освети с фенерчето си разкривената физиономия на Джейсън. — Та това било наш'то момче!

— Защо не включи буркана още в началото, бе? — изкрещя Джейсън, наистина побеснял от гняв.

— Защото исках да спипам поредния джигит — намигна с крива усмивка Марвин. — Нямах представа, че преследвам любимия си лунатик!

След кратка лекция по безопасно шофиране и глоба за превишена скорост, шерифът ги пусна да продължат. Джейсън беше толкова бесен, че не пророни нито дума чак до влизането им в магистралата.

— Мисля да отидем с колата до Портланд — обяви той, докато даваше мигач. — Един Господ знае кой ни чака ка летището в Сиатъл...

— Нямам нищо против — сви рамене Керъл, прекалено изморена, за да спори.

Отбиха се да дремнат два часа в един крайпътен мотел близо до Портланд. Малко след разсъмване се добраха до летището и взеха първия излитащ самолет — в случая за Чикаго. Оттам хванаха совалката за Бостън и кацнаха у дома малко след пет и половина в съботния следобед.

Джейсън избухна в смях в момента, в който таксито спря пред блока на Керъл.

— Дори не знам как да ти поднеса извиненията си за всичко, което ти причиних!

— Поне не беше скучно — направи гримаса Керъл, докато вдигаше сака си. — Виж какво, Джейсън... Не искам да проявявам излишно любопитство, но все пак трябва да знам какво става!

— Ще ти кажа в момента, в който бъда сигурен — отвърна той. — Обещавам. Но искам да ми направиш една услуга — тази вечер си стой у дома, моля те! Надявам се, че никой не е усетил завръщането ни, но ако не е така, ще настъпи истински ад!

— Не планирам повече забавления за днес, докторе — рече с въздишка Керъл. — Това дотук ми беше напълно достатъчно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън изобщо не се отби в апартамента си. В момента, в който Керъл изчезна във входа, той нареди на шофьора на таксито да го закара до мястото, където беше паркирал колата си. Оттам се насочи директно към ГХП. Първата му цел беше поликлиниката. В седем сутринта голямата чакалня беше абсолютно празна. Той се качи в кабинета си, съблече сакото и седна пред компютърния терминал. ГХП беше изразходвала цяло състояние за своята компютърна система и основателно се гордееше с нея. От всеки терминал се осигуряваше достъп до цялостната мрежа, в която се съхраняваха данните за всички пациенти. Макар, че индивидуалните картони продължаваха да бъдат най-добрият източник на информация за здравословното състояние на пациента, повечето сведения за него можеха да се намерят и в мрежата. Най-хубавото на тази сложна машинария беше възможността да сканира цялата пациентска маса и да анализира почти всички тенденции за промяна в нея.

Първоначално поиска кривата на текущото оцеляване. Графиката, която му предложи компютърът, приличаше на стръмен планински склон — започваше високо, после се закръгляше и падаше рязко надолу. Графиката предлагаше и степента на оцеляване на пациентите на ГХП, групирани по възраст. И както можеше да се очаква, онези с най-много години на гърба в края на графиката, имаха и най-ниска крива на оцеляване. През последните пет години, въпреки бавното повишение на средната възраст на пациентите, кривата на оцеляването оставаше без съществени промени.

Джейсън поиска разпечатки на месечните графики за последната половин година. Както се беше опасявал, кривата на смъртността на пациенти около шейсетте рязко нарастваше, особено през последните три месеца.

Внезапен трясък в коридора го накара да подскочи, но когато надникна през вратата с облекчение видя, че това са чистачките.

Върна се пред компютъра. Искаше му се да отдели данните за пациенти, на които са били направени пълни изследвания, но не знаеше как да го направи. Трябваше да се задоволи с най-общите данни за смъртността. Тези графики предлагаха процентите на смъртността, свързани с възрастта. Сега графиката вървеше в обратна посока — тръгваше от ниските нива и се повишаваше заедно с възрастта. Джейсън реши да поиска разпечатки на подобни графики за последната половин година, но месец по месец. Резултатът беше впечатляващ, най-вече за последните два месеца. След петдесетгодишна възраст кривата на смъртността рязко се повишаваше.

Остана пред компютъра още половин час, опитвайки се да накара машината да отдели пациентите, на които са били направени пълни изследвания — най-вече висши корпоративни мениджъри. Това, което очакваше да види (стига да можеше), беше бързо увеличение на смъртността сред пациентите над петдесетгодишна възраст и сред тези, които водят нездравословен начин на живот: пушат, прекаляват с алкохола, хранят се обилно и не правят гимнастика. За съжаление не можа да извади такива данни, които просто не бяха програмирани за генерално разглеждане. Би могъл да ги вади от индивидуалните картони на пациентите, но нямаше нужното време за подобна бавна и трудна дейност. Освен това, кривата на общата смъртност беше достатъчна, за да потвърди подозренията му. Вече беше сигурен, че е прав. За да докаже това, имаше и един друг начин... Неохотно се изправи, облече сакото си и тръгна към паркинга.

Подкара по Ривъруей в посока Рослиндейл. Колкото повече се приближаваше, толкова по-голяма нервност го обземаше. Нямаше представа срещу какво ще се изправи, но подозираше, че контактът няма да е от най-приятните. Целта на пътуването му беше училището Хартфорд — заведението за деца с проблеми в умственото развитие, което беше собственост на ГХП. Ако Алвин Хейс е бил прав относно собственото си състояние, вероятно е бил прав и относно състоянието на малоумния си син.

Хартфорд беше разположен в красивата местност Арнолд Арбъретъм, изпъстрена с гористи хълмове, зелени морави и езера. Насочи колата си към паркинга и спря на двадесетина метра от входа. Хубавата сграда в колониален стил имаше измамно спокоен вид,

въпреки че във вътрешността и бяха събрани десетки човешки трагедии. Дори професионалистите имаха проблеми, когато се изправяха пред случаи на тежка детска олигофрения. Джейсън добре си спомняше децата, които беше преглеждал при предишните си визити тук. Във физическо отношение повечето от тях бяха перфектни и това правеше още по-тъжни ниските показатели на техните коефициенти на интелигентност.

Централният вход беше заключен и той натисна копчето на звънеца. Вратата отвори дебел охранител с лекъосана униформа.

— С какво мога да ви помогна? — изръмжа той по начин, който недвусмислено говореше, че би предпочел да не му помага с нищо.

— Аз съм лекар — каза Джейсън и направи опит да го заобиколи, но дебелият се изпречи на пътя му.

— Съжалявам, докторе, но посещенията след шест са забранени.

— Аз не съм посетител — отвърна Джейсън и извади личната си карта от ГХП.

— Посещенията след шест се забранени — повтори охранителят без дори да погледне картата му. — Изключения никому.

— Но аз...

Джейсън изведнъж млъкна, осъзнал от физиономията на дебелия, че всякакви спорове са безсмислени.

— Заповядайте утре сутринта, сър — рече онзи и затръшна вратата под носа му.

Джейсън се спусна обратно по стъпалата, спря и вдигна глава към пететажната фасада. Облицовката, беше тухлена, а рамките на прозорците бяха от гранитни плочи. Нямаше никакво намерение да се отказва, но предприе известни мерки за заблуда, тъй като беше сигурен, че охранителят го наблюдава. Качи се в колата и напусна паркинга, но спря само на стотина метра надолу по пътя. Слезе от колата и тръгна направо през поляната, насочвайки се към задната част на училищната сграда.

Спря под прикритието на дърветата и внимателно я огледа. Аварийни стълби имаше и от трите и страни, с изключение на предната. Всички стигаха до покрива. За съжаление и тук, както в блока на Керъл, долните има краища не опираха в терена, а стояха вдигнати нагоре. Наоколо не се виждаше нищо, на което би могъл да стъпи, за да ги достигне.

В дясната част на сградата имаше стълбище, което слизаше надолу и свършваше пред заключена врата. Опипвайки напосоки в мрака, Джейсън установи, че вратата има остъклено прозорче. Върна се обратно на повърхността и потърси подходящ камък.

В тихата вечер трясъкът на счупеното стъкло прозвуча като изстрел. Беше сигурен, че е събудил и мъртвите. Изтича към близките храсталаци, приклепна сред тях и зачака. Изтекоха петнадесет минути преди да реши, че вече може да се върне обратно. Бръкна през дупката и напипа резето. Вратата със скърцане се отвори. Аларма нямаше.

През следващия половин час се препъваше в просторното приземие, което очевидно се използваше за склад. Откри някаква подвижна стълба и се запита дали да не я изнесе навън и да пробва да се хване за най-ниското стъпало на аварийната. След кратко колебание се отказа и продължи да опипва стените с надеждата да открие електрически ключ. Най-накрая успя и помещението се обля от жълтеникава светлина.

Оказа се в нещо като склад-работилница. Край стените бяха подредени косачки за трева, лопати и други сечива. В съседство с електрическия ключ имаше някаква врата и той предпазливо я откряна. Зад нея се оказа просторното помещение на локалното парно отопление, осветено от една единствена мъждива крушка.

Джейсън го прекоси на няколко скока, изкачи се по тясна метална стълба и спря пред желязна врата. Предпазливо натисна бравата и вратата се отвори. Веднага разбра, че се е добрал до централното фойе. От предишните си посещения знаеше, че стълбите към отделенията се намират вдясно. На отсрещната страна имаше канцелария с остъклени стени, в която седеше жена на средна възраст, приведена над някакви книжа. Джейсън протегна врат по посока на централния вход и успя да зърне краката на дебелия охранител, покачени върху някакъв стол. Лицето му обаче не се виждаше.

Затаил дъх, той се плъзна покрай вратата и внимателно я притвори. За момент беше изложен напълно на погледа на жената в канцеларията, но тя не вдигна глава от книжата пред себе си. Налагайки си бавно движение, той прекоси фойето и се насочи към стълбището. Когато най-сетне взе завоя и се скри от погледа на служителката и охранителя, от гърдите му се откъсна въздишка на облекчение. За-изкачва се нагоре, като вземаше по две стъпала

наведнъж, докосвайки ги само с върха на пръстите си. Целта му беше отделението за момчета между четири и дванайсетгодишна възраст, което се намираше на третия етаж.

Стълбите бяха от мрамор, който отекваше под краката му въпреки всички усилия да стъпва безшумно. Над главата му имаше широка стъклена капандура, която в този час от денонощието приличаше на някакво странно око от черен оникс, монтирано в тавана.

Добрал се до третия етаж, той предпазливо откряна вратата, която водеше към коридора. Спомни си, че в дъното вдясно има остъклена будка за дежурната сестра. Оттам идваше ярка светлина, макар че останалата част от коридора беше тъмна. Вътре седеше мъж с бяла престилка, който, по подобие на колежката си долу, беше потънал в четене.

Вратата на отделението беше на отсрещната стена, диагонално на стълбището. В горната и част имаше голямо прозорче от матирано стъкло, в което се преплитаха метални нишки. Като хвърли последен поглед към дежурния, Джейсън прекоси на пръсти коридора и се шумгна в тъмната стая. В носа го удари неприятна и доста задушлива миризма. Изчака няколко секунди, за да се увери, че дежурният не го е забелязал, после щракна електрическия ключ. Беше решен да го стори, въпреки опасността да бъде заловен.

Мрачното помещение се изпълни с ярка луминисцентна светлина. Дължината му беше около петнадесет метра, плътно запълнени с железни легла, с тясна пътека помежду им. Имаше и прозорци, но те бяха високо горе, почти под тавана. В далечния ъгъл имаше облицована с плочки обща тоалетна, на стената на която беше окачен навит на руло маркуч — очевидно за отмиване на нечистотиите. До него се виждаше тясна залостена врата — водеща, най-вероятно към аварийното стълбище. Тръгна по пътеката като четеше имената, изписани върху табелките; Харисън, Лайънс, Геснър... Събудени от светлината, децата започнаха да се надигат. Повечето от тях гледаха непознатия с широко отворени, но напълно равнодушни очи.

Джейсън се закова на място. Обзе го отвращение, което граничеше с ужас. Нещата бяха много по-зле, отколкото очакваше. Очите му бавно опипваха бледите лица на нежеланите от никого същества. Вместо да приличат на деца, каквито си бяха, те

наподобяваха повече сенилни старци с изцъклени очи, сбръчкана суха кожа и изтъняла, коса, под която се виждаше гол череп. На една от табелките беше изписано името Хейс. Подобно на всички други, и това дете изглеждаше преждевременно състарено. По-голямата част от миглите му беше изпадала, долните му клепачи странно увисваха. На мястото на зениците му имаше стъклено-бели катаракти. Ако се изключи усещането за светлина и мрак, това дете беше напълно сляпо.

Някои от обитателите на отделението започнаха да стават, поклащайки се на тънките си изкривени крайници. После, за огромен ужас на Джейсън, те се насочиха към него. Едно от момченцата започна да повтаря думичката „моля“ с неестествено тънък гласец, който едновременно с това беше дрезгав. Не след дълго към него се присъединиха и останалите — един хор, от който го побиха тръпки.

Отдръпна се назад, изпитал ужас от евентуалното им докосване. Синът на Хейс също стана и започна да си пробива път напред. Кльощавите му, абсурдно тънки ръчички, правеха безпомощни и некоординирани движения във въздуха.

Тълпата олигофренчета го притисна към вратата и започна да дърпа дрехите му. Колкото уплашен, толкова и замаян от тежката миризма, Джейсън отвори вратата и изскочи в коридора. Затвори след себе си, а децата притиснаха мумифицираните си лица към матираното стъкло, продължавайки монотонния си припев.

— Хей, ти! — разнесе се остър вик зад гърба му. Извърна глава и видя дежурния, който се беше изправил на вратата на остъклената будка и изненадано го гледаше с книга в ръце. — Какво правиш тук?

С два скока Джейсън прекоси коридора и хукна надолу по стълбите. Но едва направил две крачки, отдолу прозвуча тревожен мъжки глас:

— Кевин, всичко ли е наред?

Джейсън предпазливо надникна над перилата; но моментално беше засечен от охранителя на долния етаж, който откачи палката си и хукна нагоре.

Това го принуди да се завърти на пети и да се върне в коридора. Дежурният продължаваше да стои на прага на кабината си, очевидно твърде объркан, за да предприеме нещо. Джейсън хукна към отделението и блъсна вратата. Част от децата бродеха безцелно из помещението, други се бяха върнали по леглата. Той размаха ръце да

привлече вниманието им, после ги подкара към вратата. В момента, в който на прага се изправиха двамата болнични служители, децата ги наобиколиха и започнаха да стенат и да дърпат дрехите им. Докато двамата се бореха да се освободят, Джейсън хукна към аварийния изход в дъното. Поради изискванията на сигурността, резето беше вдигнато високо, почти на два метра от пода. Дръпна го рязко, но в първия момент вратата отказа да се отвори. Явно не беше използвана от години и това личеше от боята, която почти я беше запечатала. Отдръпна се крачка назад и и налетя с рамо. Ударът беше достатъчно силен, пантите проскърцаха и вратата се отвори. Джейсън излезе на тъмната площадка и преди да затвори, избута назад няколко от децата, които го бяха последвали.

После, без да губи повече време, започна да се спуска по ръждивите стъпала на аварийната стълба. Беше на втория етаж, когато вратата горе се отвори. До слуха му отново долетяха пискливите и протяжни гласчета на болните деца. В следващия миг стълбата започна да вибрира под тежестта на груби обувки.

Издърпа предпазния лост и последният сегмент на стълбата състен се плъзна към асфалта на паркинга. Джейсън почти го изпревари, но благодарение на забавянето, разстоянието между него и охранителя значително се скъси.

Веднъж стъпил на поляната, той бързо си възвърна преимуществото, тъй като бягаше далеч по-бързо от дебелия. Това му позволи да натрупа достатъчно аванс, за да влезе в колата, да запали мотора и спокойно да потегли. Погледна в огледалцето за обратно виждане и видя онзи да размахва юмрук под светлината на уличния стълб.

* * *

Никак не му беше лесно да постави под контрол гнева и отвращението, които го обзеха при гледката в онова отделение. Подкара колата направо към градското полицейско управление на Бостън, където спря на забранено, точно пред входа.

— Искам да видя детектив Кърън — обяви той на дежурния офицер, след като се представи.

Онзи спокойно погледна часовника си, после набра номера на отдел „Убийства“. Подхвърли няколко фрази в слушалката, после я прикри с длан и се обърна към Джейсън:

— Някой друг върши ли ви работа?

— Не. Искам Кърън, при това веднага!

Дежурният размени още няколко думи с човека насреща, после обяви:

— Детектив Кърън отсъства от управлението, сър.

— Сигурен съм, че ще пожелае да говори с мен — настоя Джейсън, — Дори и да не е на работа...

— Проблемът е там, че детектив Кърън се намира на местопрестъплението на двойно убийство в Ревийър. Очакваме да се върне след около час. Ако желаете, можете да почакате, можете и да оставите някакъв телефон. Сам решете това, сър.

Джейсън се замисли. Беше недоспал, нервите му бяха опънати до крайност. Вероятно по тази причина идеята за смяна на облеклото, душ и топла храна му се стори доста по-привлекателна. Освен това беше убеден, че двамата с Кърън ще имат доста работа в момента, в който се видят очи в очи. Остави домашния си телефон с молбата Кърън да му се обади в момента, в който се появи.

* * *

Полетът на „Юнайтед“ от Сиатъл закъсна и когато самолетът най-сетне се приземи на летище Логън, настроението на Хуан Диас можеше да се окачества като много раздражително. Не беше се провалял по такъв начин от онзи нещастен ден, в който уби погрешен човек в Ню Йорк. Но тогава все пак имаше някакви оправдания, докато за сегашния провал беше виновен лично. Броени секунди преди да гръмне доктора и онази проститутка от нощния клуб беше допуснал да бъде надхитрен от един пълен аматьор. За това нямаше извинение и той с яд и от немай-къде си го беше признал на човека за свръзка. Знаеше, че трябва да се реабилитира на всяка цена и беше твърдо решен да го стори. Тръгна към телефонните кабинки в момента, в който слезе от самолета. Насреща вдигнаха още на първото позвъняване.

* * *

Джейсън подкара колата по късия маршрут между полицейския участък и площад Луисбърг, опитвайки се да прогони ужасните видения на онези преждевременно състарени деца в пансиона. Дори не му се искаше да мисли за Хейс и неговото откритие, преди да бъде в сигурната компания на детектив Кърън.

Когато стигна пред блока не паркира, а направи две обиколки из околните улички. Искаше да се увери, че жилището му не е под наблюдение. Накрая си каза, че пазачът в онова училище дори не беше погледнал личната му карта и следователно няма представа с кого е разговарял, паркира на запазеното си място и понесе багажа си към асансьора. Минута по-късно отключи входната врата и запали лампите. С облекчение установи, че всичко си е непокътнато — такова, каквото го беше оставил. Кратък поглед през прозореца го увери, че и на площада всичко е спокойно.

На прага на банята се сети, че трябва да говори и с един друг човек, освен с детектива. Набра номера на Шърли и зачака. Тя вдигна едва на осмото позвъняване, а в слушалката се долови шум от оживени разговори.

— Джейсън! Кога се върна?

— Току-що влизам.

— Какво има? — разтревожено попита тя, моментално доловила уморената и тревожна нотка в гласа му.

— Голяма беда. Мисля, че не само разбрах какво е било откритието на Хейс, но и по какъв начин е било злоупотребено с него. ГХП е замесена по много по опасен начин, отколкото можеш да си представиш.

— Кажи ми как.

— Не по телефона.

— Тогава ела у дома, веднага. Имам гости, но ще ги разкарам...

— Първо трябва да говоря с Кърън от отдел „Убийства“.

— Разбирам... А свърза ли се с него?

— Беше на някакво местопрестъпление, но очаквам всеки момент да се обади.

— В такъв случай може ли аз да отскоча до теб? Много ми е неспокойно!

— Добре дошла в клуба — изсмя се горчиво Джейсън. — Нямам нищо против да дойдеш, даже е по-добре да присъстваш на това, което ще обсъдя с Кърън.

— Тръгвам веднага.

— О, и още нещо... Имаш ли представа кой е директор на училището Хартфорд в момента?

— Май беше доктор Питърсън — отвърна Шърли. — Утре мога да проверя...

— Това не беше ли лекарят, който вземаше участие в клиничните експерименти на Хейс? — пожела да узнае Джейсън, спомнил си, че именно Питърсън беше разпоредил пълните изследвания на Хейс.

— Мисля, че да — отвърна Шърли. — Важно ли е?

— Не съм сигурен. Но ако ще идваш, побързай. Кърън ще се обади всеки момент.

Остави слушалката и отново се насочи към банята, после изведнъж се сети, че и Керъл може да се окаже в беда. Взе телефона и набра номера и.

— Искан да проверя дали си у дома — каза той в момента, в който момичето се обади. — Ситуацията стана още по-сериозна и искам да те предупредя да не отваряш на никого!

— Сега пък какво има?

— Заговорът около смъртта на Хейс е нещо далеч по-сериозно, отколкото си представях.

— Джейсън, звучиш ми притеснено!

На устните му се появи неволна усмивка. Понякога Керъл се държеше като същински психиатър.

— Не съм притеснен, а уплашен до смърт — призна откровено той. — Всеки момент очаквам да разговарям с детектив от полицията.

— Ще ми кажеш ли най-сетне какво става? — остро попита тя.

— Обещавам, че ще ти кажа скоро — отвърна той и побърза да прекъсне линията. След което най-сетне влезе в банята и завъртя крановете.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Звънецът зажува и Джейсън изтича да отвори. През матираното стъкло на входната врата се виждаше усмихнатото лице на Шърли. Той и отвори и отстъпи крачка назад, за да се наслади на безупречното и както винаги облекло. Тази вечер беше облякла минипола от черна кожа, над която се спускаше дълъг жакет от червен велур.

— Кърън обади ли се? — попита тя, докато се насочваше към вътрешността на апартамента.

— Още не — отвърна Джейсън и внимателно сложи всички резета на входната врата.

— А сега започвай да докладваш — подхвърли тя и съблече жакета си. Под него се показва мек пуловер от кашмир. Тя седна на ръба на дивана, склучи ръце в скута си и зачака.

— Това, което ще чуеш, няма да ти хареса — предупреди я той, докато се отпускате до нея.

— Вече направих опит да се подготвя — тръсна глава тя. — Хайде, започвай!

— Първо ще ти дам малко предварителна информация. Ако не разбираш същността на последните изследвания на процеса на стареене, едва ли ще възприемеш много от това, което ще ти кажа...

През последните години учени като Хейс правят огромни усилия да забавят този процес. Основната част от работата им е съсредоточена на клетъчно ниво, като експериментите се проверяват главно върху мишки и плъхове. Мнозинството изследователи стигат до заключението, че стареенето е естествен процес на генетична основа, който се регулира от невроендокринни, имунни и хуморални фактори.

— Вече ме изгуби като слушател — призна Шърли и шеговито вдигна ръце.

— В такъв случай ще ти предложи едно питие — надигна се той.

— Какво?

— Бира, концентрат, каквото пожелаеш...

— Май ще предпочета бира.

Джейсън отиде в кухнята, отвори хладилника и извади две студени кутийки „Купе“.

— Всички доктори сте един дол дренки! — оплака се Шърли, след като отпи една глътка. — Винаги правите нещата максимално сложни.

— В случая наистина са сложни — отвърна Джейсън и се върна на мястото си. — Молекулярната генетика се докосва до основите на самия живот. Изследователската дейност в тази област е доста рядка, при това не само поради опасността да бъдат създадени нови и смъртоносни вируси и бактерии. Плашещо е да си играеш с живота и смъртта и всеки от тези учени го знае. Трагедията на Хейс не се съдържа във факта, че се е провалил, а обратно — във факта, че е успял.

— Какво е открил?

— След малко ще стигнем и до това — отвърна Джейсън, отпи едра глътка бира и избърса уста с опакото на дланта си. — Нека ти представя нещата по друг начин. Всички ние навлизаме в пубертета горе долу по едно и също време, узряваме и стареем и ако не се намесят болестите или катастрофите — умираме приблизително на една и съща възраст. Шърли кимна с глава.

— Това е така, защото нашите организми са генетично програмирани и следват своя вътрешен ритъм. С течение на времето едни гени се включват в действие, а други се изключват. Точно този процес е привлякъл вниманието на Хейс. Той е изучавал различните начини, по които хуморалните сигнали от мозъка контролират растежа и сексуалната зрелост. Изолирайки няколко от тези хуморални протеини, той изследва въздействието им върху периферните тъкани. Надявал се е да разбере какво кара клетките да започнат да се делят, или да спрат да се делят...

— Дотолкова и аз разбирам — кимна Шърли. — Това беше една от причините да го назначим. Надявахме се да направи епохално откритие в областта на лечението на рака...

— Сега ще ми позволиш едно малко отклонение — погледна я Джейсън. — Един друг учен на име Денкла също експериментира върху проблемите на стареенето. Той вади по оперативен път хипофизата на опитни животни — най-често плъхове, подменя съответните хормони и отново я вкарва в организма. По този начин

постига значително по-дълъг живот на тези плъхове... Замълча и отново погледна към Шърли.

— Трябва ли да кажа нещо? — попита тя.

— Не ти ли щраква нещо като ти описвам опитите на Денкла?

— По-лесно е ти да ми кажеш — направи гримаса тя.

— Денкла стига до извода, че хипофизата изпуска не само хормоните на растежа и пубертета, но и хормона на стареенето, който той нарича „хормон на смъртта“.

— Това звучи страшно жизнерадостно — нервно се усмихна Шърли.

— Предполагам, че по време на своите експерименти Хейс се е натъкнал именно на този „хормон на смъртта“, който е открил Денкла — продължи Джейсън. — И затова нарича откритието си иронично — търси стимулатори на растежа, но открива хормон, който причинява бързо стареене и смърт.

— Какво ще стане, ако този хормон бъде инжектиран на някого? — попита Шърли.

— Нищо особено, ако се администрира изолирано — сви рамене Джейсън. — По всяка вероятност опитният екземпляр ще усети някои симптоми на стареене, но хормонът бързо ще бъде усвоен и ефектът му ще бъде ограничен. Хейс обаче не изследва този хормон в изолирано състояние. Той е наясно, че той се задейства по същия начин, по който се задействат хормоните на растежа и съзряването. Проявява огромен интерес към жизнения цикъл на съомгата, която умира броени часове, след като си хвърли хайвера. Според мен той е успял да извлече хормона на смъртта от главите на съомгите, които са му доставили. Точно това е била същността на работата, за която е сключил договор с „Джийн Инк.“. Успял да изолира включващия фактор, той възлага на Хелене задачата да създаде големи количества от него, използвайки техниката за рекомбиниране на ДНК, осигурена му от лабораторията в ГХП.

— Но защо му е трябвало да произвежда този хормон? — учуди се Шърли.

— Според мен се е надявал да създаде моноклонални антитела, които да блокират секрецията на хормона на смъртта и по този начин да прекратят процеса на стареене...

Джейсън замълча, внезапно осъзнал какво е имал предвид Хейс, когато казал, че откритието му има връзка с женската красота — че то ще съхрани за дълго време добрия външен вид на момичета като Керъл.

— Какво ще стане, ако този включващ фактор бъде инжектиран на някого? — продължи с целенасочените си въпроси Шърли.

— Ще задейства хормона на смъртта по начина, по който става при съомгата. Със съвсем същите резултати... В рамките на три-четири седмици обектът ще остарее и ще умре. Никой няма да знае какво се е случило. На този етап трябва да спомена и за най тежките си подозрения — някой се е добрал до изкуствено създадения в нашата лаборатория хормон и е започнал да го инжектира на пациентите. По всяка вероятност става въпрос за психично болен тип, но друго обяснение нямам, Хейс е разбрал за това — може би докато е бил на посещение при болния си син, може би по друго време. Тогава са му инжектирали и хормона. Мисля, че ако не беше умрял онази вечер в ресторанта, той щеше да бъде ликвидиран по друг начин...

— Как разбра всичко това? — прошепна Шърли и раменете и неволно потръпнаха.

— Проследих отделните етапи в експерименталната дейност на Хейс. Когато убиха Хелене започнах да си давам сметка, че твърденията му за важно откритие са верни, също както и твърдението му, че някой иска да го убие...

— Но Хелене е била изнасилена от неизвестен престъпник!

— Естествено. Нали полицията трябва да бъде заблудена? През цялото време имах чувството, че тази жена знае повече за изследователската дейност на Хейс, отколкото споделя с нас, И това чувство се превърна в увереност, когато разбрах, че между двамата има и интимна връзка.

— Но кой би искал да убива пациентите ни? — с отчаяние попита Шърли.

— Някой социопат. От сорта на онзи, който беше вкарал цианид в хапчетата тилонол. Днес си направих труда да извадя компютърни разпечатки на смъртността и оцеляването на пациентите ни. Резултатите са невероятни. Наблюдава се рязко увеличение на смъртните случаи при пациенти на ГХП над петдесетгодишна възраст,

които са хронично болни или водят нездравословен и рисков начин на живот... — Джейсън рязко млъкна, после изръмжа:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Шърли и се огледа нервно, сякаш опасността се беше промъкнала в стаята.

— Забравих нещо — поясни той. — Направих разпечатките за всеки месец поотделно, но не ги свързах с всеки лекар поотделно...

— Мислиш, че зад всичко това стои лекар? — изгледа го с присвити очи тя.

— Лекар или сестра — убедено кимна с глава Джейсън. Включващият фактор трябва да е от семейството на полипептидните протеини, които задължително се инжектира. В случай, че се поеме орално, той ще бъде унищожен от стомашните сокове...

— Господи, Боже мой! — простена Шърли и скри лице в шепите си. — А пък аз си въобразявах, че имам най-тежките проблеми на света! — Напълни дробовете си с въздух и вдигна глава: — А възможно ли е да грешиш, Джейсън? Може би става въпрос за компютърна грешка. Такива, Бог ми е свидетел, стават достатъчно често...

Джейсън меко сложи ръка върху рамото и. Съзнаваше, че империята, за която тази жена се беше борила със зъби и нокти, е на път да се срути.

— Не греша — тихо рече той. — Тази вечер свърших и една друга работа... Отидох да видя сина на Хейс в Хартфорд.

— И?

— Пълен ужас. Всички деца в неговото отделение са били инжектирани с включващия фактор. По всяка вероятност той действа по-бавно на обекти в предпубертетна възраст и затова момчетата все още са живи. Вероятно става въпрос за нещо като състезание между хормона на смъртта и другите хормони в детския организъм. Но всички изглеждат като стогодишни старци...

Раменете на Шърли отново потръпнаха.

— По тази причина поисках името на сегашния медицински директор на Хартфорд — добави Джейсън.

— Мислиш, че е Питърсън? — вдигна глава тя.

— Не знам със сигурност, но при всички случаи той трябва да е един от главните заподозрени — отговори Джейсън.

— Може би трябва да отидем в клиниката и да проверим още веднъж компютърните разпечатки. И да пуснем онази за отделните лекари, която си забравил...

Джейсън понечи да отговори, но в същия момент някой звънна на вратата. И двамата подскочиха.

Джейсън се изправи с разтуптяно сърце, а Шърли остави чашата си на масата.

— Кой може да е това? — попита шепнешком тя.

— Не знам — промърмори Джейсън. Керъл беше инструктирана да не мърда от дома си, а Кърън би се обадил, преди да дойде.

— Какво ще правим? В гласа на младата жена се промъкна паниката.

— Ще слеза да погледна кой е...

— Разумно ли е?

— Да имаш по-добра идея?

Шърли поклати глава.

— Само не отваряй, моля те! — прошепна тя.

— За луд ли ме мислиш? О, забравих да ти кажа... Мен също се опитаха да ме убият.

— Не! Къде?

— На едно затънтено място източно от Сиатъл... Той пристъпи към вратата на апартамента и дръпна резетата.

— Може би е по-добре да не слизаш! — спря го с разтреперан глас Шърли.

— Трябва да разбере кой е — поклати глава Джейсън и надникна над перилата. Пред матираното стъкло на външната врата се беше очертала неясна фигура.

— Бъди внимателен, моля те!

Джейсън мълчаливо започна да слиза. Колкото повече приближаваше вратата, толкова по-едра му се струваше фигурата отвън. Беше обърната с лице към домофона и яростно натискаше звънеца. В един момент рязко се завъртя и долепи нос до стъклото. Джейсън се оказа очи в очи с раздражената физиономия на Бруно, културистът-кошмар. Без да се бави нито секунда повече, той се обърна и изтича обратно по стълбите. Вратата зад гърба му се разтърси от тежки удари.

— Кой е?

— Един мой познат с много мускули и малко мозък — отвърна Джейсън, докато отново поставяше резетата. — Единствено той знаеше, че съм заминал за Сиатъл... — Обзет от ужасно подозрение, той изтича в антрето и грабна телефонната слушалка. — По дяволите! — Пусна слушалката и опита втория апарат в спалнята. — Някой ми е прекъснал телефона!

— Ами сега?! — извика обзетата от паника Шърли. — Какво ще правим сега?!

— Изчезваме! Нямам никакво намерение да бъда хванат в капан! — Джейсън издърпа едно от чекмеджетата в антрето и започна да рови за ключа от портала, през който се излизаше на тясната алея, свързваща сградата с Уест Сидар стрийт. Отвори прозореца на спалнята, прехвърли се на аварийната стълба и помогна на Шърли да стори същото. Един по един се спуснаха в малката градинка, сред която призрачно се белееха обезлистени брези. С няколко скока се озоваха при железния портал и Джейсън бръкна в джоба си за ключа. Тясната уличка беше тиха и пуста, мракът беше насечен от ограничените кръгове светлина, които хвърляха газовите лампи по Бийкън Хил. Нищо не помръдваше.

— Хайде, да тръгваме! — прошепна Джейсън и дръпна младата жена по посока на Чарлс.

— Колата ми остана на площад Луисбърг! — запъхтяно промърмори Шърли, напрегната до крайност, за да не изостава от широката му крачка.

— Моята също. Но няма начин да се върнем, затова ще вземем колата на един приятел...

На Чарлс стрийт имаше неколцина пешеходци, главно около денонощно отворената закусвалня на „7-единадесет“. Джейсън се поколеба дали да не повика полицията оттам, но вече не се чувстваше в капан и беше започнал да се успокоява. Освен това искаше да провери още веднъж компютъра на ГХП преди да говори с Кърън.

Тръгнаха покрай масивните правителствени учреждения на Чеснът стрийт. Няколко души си разхождаха кучетата и Джейсън се почувства малко по-сигурен. Малко преди Бримър стрийт хлътна в един покрит платен паркинг, даде десет долара на пазача и поиска колата на приятеля си. За щастие човекът го позна и отиде да изкара едно тъмносиво БМВ.

— Мисля, че ще е най-добре, ако отидем у дома — промърмори Шърли, докато сядаше на дясната седалка. — Оттам ще звъннем на Кърън и ще му кажем къде се намираш.

— Първо искам да се отбия в клиниката — поклати глава Джейсън.

Движение почти нямаше и това им позволи да стигнат до ГХП за по-малко от десет минути.

— Няма да се бавя — каза Джейсън докато спираше пред входа. — Ще дойдеш ли, или предпочиташ да чакаш тук?

— Не ставай глупав — промърмори Шърли и отвори вратата. — Искам да видя с очите си тези графики.

Размахаха личните си карти пред нощната охрана и взеха асансьора, макар и само за един етаж.

Службата по почистване беше оставила клиниката в безупречно състояние — списанията бяха подредени по рафтовете, кошчетата за боклук бяха опразнени, подът блестеше с току-що нанесена полираща паста. Джейсън влезе в кабинета си, седна зад бюрото и включи компютъра. — Ще звънна на Кърън — подвижна Шърли от стаята на секретарките.

Той махна с ръка, за да покаже, че не чува, но очите му останаха заковани върху екрана. Първата му работа беше да поиска идентификационните номера на всички лекуващи лекари. Най-много го интересуваеше този на Питърсън. Компютърът светкавично изпълни заповедта и беше инструктиран да раздели пациентите на ГХП според лекуващите лекари. Джейсън се зае да изготвя графика на смъртните случаи в отделните групи през последните два месеца. Очакваше пациентите на Питърсън да бъдат някъде около контролните цифри, тъй като всеки психопат би експериментирал на първо място с хората, които са му подръка. Шърли влезе в кабинета и застана до главата му.

— Приятелят ти Кърън още го няма — съобщи тя. — Обадил се в участъка да предупреди, че може би ще се забави още един-два часа...

Джейсън само кимна, погълнат от бавно очертаващите се криви. След петнадесетима минути беше готов. Наведе се над принтера и започна да подрежда листовите.

— Всички изглеждат еднакви — отбеляза Шърли зад рамото му.

— Права си — призна той. — Включително и тези на Питърсън. Това не го изключва от кръга на заподозрените, но не ни помага особено... — Хвърли замислен поглед към компютъра, опитвайки се да открие още някой полезен показател. Не му хрумна абсолютно нищо.

— Е, толкоз по въпроса с гениалните идеи — въздъхна той. — Оттук нататък нещата ще трябва да бъдат поети от полицията...

— В такъв случай да тръгваме — изправи се Шърли. — Изглеждаш на прага на припадъка...

— Така се и чувствам — промърмори Джейсън и с усилие се надигна.

— Това ли са графиките, които си извадил по рано? — попита младата жена, сочейки към купчината распечатки на терминала.

Той кимна с глава.

— Защо не ги вземем? Бих искала да ми ги обясниш...

Джейсън натика купчината в един голям плик от кафява хартия.

— Дадох на полицаите домашния си телефон — подхвърли Шърли. — Най-добре е да изчакаме там. Ял ли си нещо?

— Някаква гадна самолетна храна, но имам чувството, че беше преди няколко дни — призна унило Джейсън.

— У дома имам малко студено пиле. Не е кулинарен шедевър, но...

— Страхотно!

Слязоха при колата и Джейсън я попита дали има нещо против тя да кара, за да може малко да си почине и да обмисли нещата.

— Разбира се, че нямам — каза тя и пое ключовете от ръцете му.

Той седна на дясната седалка и хвърли плика отзад. Закопча колана, изпъна се и затвори очи. Опита да си представи всички начини, по които на пациентите са били инжектирани смъртоносните хормони. Оралното поемане беше изключено, значи трябваше да се открият контактите на престъпника с пациентите, пристигнали в клиниката за общи изследвания. По време на тези изследвания се взема кръв за анализ, но вакуумните спринцовки изключват инжектирането на каквото и да било. Съвсем другояче стоят нещата при хоспитализираните пациенти — те са обект на всякакви инжекции, по всяко време — най-често със системи физиологичен разтвор.

Когато Шърли паркира пред дома си, той все още не беше стигнал до някакво по-солидно заключение. Отвори вратичката на колата, спъна се и замалко не падна на алеята. Краткото отпускане само влоши състоянието му. Пресегна се към задната седалка, за да прибере плика.

— Чувствай се като у дома си — направи широк жест с ръка Шърли, докато го въвеждаше в хола.

— Нека проверим дали не се е обаждал Кърън — нетърпеливо подхвърли той.

— Само след минутка ще го сторя — обеща Шърли. — Защо не си забъркаш едно питие, докато притопля пилето?

Твърде уморен, за да спори, Джейсън се приближи до бара и си наля малко „Дюърс“ върху няколко бучки лед, след което се тръшна на дивана. Докато чакаше Шърли, отново се запита как е бил въведен отключващият фактор в организмите на нещастните пациенти. Възможностите не бяха особено много. Ако не е бил инжектиран, значи е бил вкаран посредством ректални супости или някаква друга форма на контакт със слизестата мембрана. Повечето от пациентите с пълни изследвания са били обработени с бариева клизма, чрез която също би могла да стане въпросната интервенция. Отпи глътка уиски и вдигна глава към Шърли, която се появи със студеното пиле и някаква салата.

— Да ти сипя ли едно питие? — попита той.

Тя сложи подноса на масичката за кафе и кимна:

— Защо не? Предугадила опита му да стане, вдигна ръце и добави: — Не мърдай, сама ще си наляя...

Той остана на място и проследи движенията и. Сети се за капките за очи в момента, в който видя как пуска няколко капки вермут във водката си. Всички пациенти с назначени пълни изследвания преминават през очния кабинет, където им пускат капки в очите за разширение на зениците. Ако някой е решил да вкара в организмите им отключващия фактор на смъртоносния ген, той едва ли ще намери подходящо място от слизестата очна мембрана, която моментално ще го абсорбира. В допълнение на всичко това и като се вземе предвид, че въпросният фактор е вкаран тайно в обикновеното лекарство за очи, неговото въвеждане в организма може да бъде направено от всеки лекар или сестра, които нямат никаква идея какво всъщност правят.

Усети как главата му започна да пулсира. Откритието на пътя, по който би могла да се умъртви една доста голяма маса пациенти, изведнъж му помогна да изпита реално чувство за опасност. Психопатът-убиец е факт и той е някъде там, на свобода...

Шърли се върна от бара, механично разклащайки питието в чашата си. След миг колебание Джейсън реши временно да и спести последните си разкрития.

— Някакви послания от Кърън? — вдигна глава той.

— Няма — поклати глава Шърли и му хвърли един озадачен поглед. За миг му се стори, че е в състояние да прочете мислите му като отворена книга.

— Имам въпрос — колебливо подхвърли тя. — Отключващият фактор на смъртоносния хормон не е ли част от някакъв естествен процес?

— Това е точно така — кимна Джейсън. — И по тази причина патологията не може да ни предложи Бог знае каква помощ. Всички жертви, включително Хейс, умират от тъй наречените „естествени причини“. Отключващият фактор само усилва максимално действието на един определен ген, който е активиран още през пубертета.

— Искаш да кажеш, че започваме да стареем още през пубертета? — смаяно попита Шърли.

— Така е според редица съвременни теории — кимна Джейсън. — Но този процес очевидно протича постепенно и набира скорост в залеза на живота — когато падат нивата на хормоните на секса и на растежа. Отключващият фактор вероятно задейства „хормона на смъртта“ отведнъж, а не постепенно. А при възрастен индивид, чийто хормон на растежа е слаб, това предизвиква бърз процес на стареене — като при съомгата. По мое предположение той приключва в рамките на три седмици. Ограничаващият фактор е сърдечно-съдовата система — тя поддава първа и причинява смърт. Но напълно възможно е тази роля да изиграят и други органи...

— Но стареенето е естествен процес — държеше на своето Шърли.

— Стареенето е част от живота — кимна Джейсън. — В еволюционно отношение то е толкова важно, колкото и растежът. Разбира се, че е естествен процес. — На лицето му изплува бледа усмивка: — Хейс беше напълно прав като нарече откритието си

иронично. След всичките мъчителни дейности по посока забавяне на стареенето, откритието на неговия живот на практика го ускорява неколkokратно...

— Но след като стареенето и смъртта имат еволюционна стойност, те трябва да имат и социална стойност — не се отказваше Шърли.

Джейсън я погледна с нарастващо чувство на тревога. Много му се искаше да не е толкова уморен. Мозъкът му пращаше сигнали за опасност, които умората му пречеше да дешифрира. Приемайки мълчанието му за съгласие, Шърли продължи:

— Нека го кажа по друг начин. Медицината като цяло е изправена пред предизвикателството да предлага качествени грижи на ниска цена. Но поради увеличената продължителност на живота, болниците са пълни с възрастно население, чийто живот се поддържа на много висока цена. Това не само изразходва икономическите ресурси, но и енергията на медицинския персонал. Да вземем за пример ГХП — в началото тя се справяше много добре, просто защото основната маса пациенти бяха сравнително млади и здрави хора. Но днес, двадесет години по-късно, те вече са по-възрастни и се нуждаят от много повече грижи и здравно обслужване. Ако процесът на стареенето се ускори — разбира се, при строго определени обстоятелства — това може да се отрази благоприятно както на пациентите, така и на болницата...

Младата жена помълча известно време, после добави:

— Най-важното в случая е възрастните и болните да стареят и умират по-бързо. Така ще избегнат страданията, а и ще спестят скъпата медицинска помощ за поддържане на живота им.

Изтощеният мозък на Джейсън започна бавно да схваща смисъла на това, което чува, едновременно с него се пробуди и ужасът му. Макар да му се искаше да изкрещи, че това, което предлага, е форма на легално убийство, той не беше в състояние да отвори уста и продължаваше да седи на ръба на дивана като птичка, попаднала под хипнотизиращия поглед на отровна змия.

— Имаш ли представа колко струва да се поддържа живота на умиращите старци в болница, Джейсън? — попита Шърли, отново приела мълчанието му за съгласие. — При това за продължително време — понякога месеци наред? Имаш ли, а? Ако медицината не

изразходва толкова много средства за умиращите, тя ще може много по-добре да помага на живите. Ако ГХП не е задръстена от пациенти на средна възраст, които са обречени да боледуват поради нездравословен начин на живот, представяш ли си какво бихме могли да направим за младите? Нима пациентите, които нехаят за здравето си — като заклетите пушачи и пиячи, или наркоманите, не ускоряват доброволно края си? Толкова ли е погрешно да ускорим смъртта им, за да не тежат на обществото?

Устата на Джейсън най-сетне се отвори да протестира, но думите му се губеха. Единственото, което успя да направи, беше да поклати глава.

— Не вярвам да не приемеш факта, че медицината не може да оцелее под бремето на хроничните здравни проблеми на физически негодните хора — онези същите пациенти, които в продължение на тридесет-четиридесет години са изтезавали телата, които Бог им е дал...

— Това не го решаваме ние с теб! — изкрещя най-после Джейсън.

— Дори когато процесът на стареене се ускорява от една природна субстанция?

— Това е убийство! — извика Джейсън и мъчително се надигна.

Шърли също стана и бързо се насочи към двойния портал, който водеше към трапезарията.

— Влезте, господин Диас — подвикна тя и го отвори. — Аз направих каквото можах...

Устата на Джейсън изведнъж пресъхна, главата му бавно се завъртя към мъжа, когото за последен път беше видял в околностите на „Салмон Ин“. В ръката му имаше малък автоматичен пистолет немско производство, оборудван с подобен на пура заглушител.

Започна да отстъпва назад, докато гърбът му опря в далечната стена. Очите му се местеха от оръжието към красивото лице на убиеца, а оттам към Шърли, която го наблюдаваше спокойно, сякаш бяха на обикновено заседание на борда.

— Този път няма покривки — изръмжа Диас и усмивката му разкри два реда перфектни като на кинозвезда зъби. После пристъпи към него, вдигна пистолета на двајсетина сантиметра от главата-му и процеди с наслада:

— Сбогом, друже!...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господин Диас — обади се Шърли.

— Да?

Очите на Хуан не се отделяха от Джейсън.

— Не стреляйте преди да ви е принудил. По-добре да постъпим с него както постъпихме с господин Хейс. Утре ще ви донеса материалите от клиниката...

Джейсън изпусна въздуха от гърдите си. До този момент не беше усетил, че не диша.

Усмивката изчезна от лицето на Хуан. Ноздрите му потрепнаха, но лицето му се изписаха разочарование и гняв.

— Мисля, че ще е далеч по-сигурно, ако го гръмна веднага, госпожице Монтгомъри! — изръмжа той.

— Не ме интересува какво мислите! — сръза го Шърли. — Плащам ви, за да изпълнявате, не да разсъждавате! Сега го отведете в мазето, но без грубости! Знам какво правя...

Хуан протегна пистолета още малко напред, студеният метал докосна слепоочието на Джейсън. А той почувства, че мъжът срещу него търси повод да натисне спусъка, независимо какъв. Направи опит да остане напълно неподвижен и това не беше особено трудно, тъй като беше окаменял от ужас.

— Хайде! — извика Шърли от другата част на хола.

— Тръгвай! — изръмжа Хуан и свали пистолета.

Джейсън сковано се подчини, притиснал ръце към тялото си. Хуан го последва, като отвреме навреме го подпираше в гърба с дулото на пистолета.

Шърли отвори една тясна врата под стълбището, което се намираще точно срещу входа. Зад нея се виждаха стръмните стъпала към мазето.

Джейсън направи опит да срещне погледа и, но тя се извърна. После започна да слиза, а Хуан продължаваше да го следва на една крачка.

— Това докторите са странни птици! — промърмори Шърли, щракна електрическия ключ и затвори вратата след тях. — Те си мислят, че медицината е създадена за лекуване на болните. Но истината е друга: ако не се направи нещо за решаване на проблема с хронично болните, няма да има пари и квалифициран персонал за помощ на онези, които наистина могат да бъдат излекувани.

Джейсън смаяно гледаше спокойното и красиво лице, перфектното облекло. Не можеше да повярва, че това е жената, на която толкова дълго се беше възхищавал.

Тя прекъсна тирадата си, за да покаже пътя на Хуан по дългия коридор, завършващ с тежка дъбова врата. Промъкна се покрай двамата мъже, отключи вратата и се дръпна крачка назад. Стаята представляваше един голям квадрат. Вляво зееше отворена врата, в центъра имаше работен тезгях, а вдясно — още една масивна врата, която беше затворена. Блъснат в гърба от Хуан, Джейсън политна напред, вратата се затръшна зад гърба му, осветлението угасна.

Известно време остана неподвижен на мястото си, парализиран от тоталната липса на светлина. Ушите му обаче долавяха различни шумове: движението на вода в тръбите, тихото бучене на отоплението, стъпки над главата си. Мракът си остана непрогледен — не можеше дори да определи дали очите му са отворени или не.

Когато вцепенението най-сетне го напусна и той беше в състояние да го движи, първата му крачка пето и обратна посока, към вратата. Натисна бравата, но тя, разбира се, се оказа заключена. Пръстите му механично опипаха рамката, за да открият панти, но после си спомни, че вратата се отваря навътре.

Обърна и гръб и предпазливо се насочи към вътрешността на помещението. Напредваше стъпка по стъпка, без нито за миг да изпуска стената. Стигна ъгъла и направи завой на 90 градуса. След още няколко предпазливи стъпки напипа ръба на отворената врата вляво. Плъзна ръка по стената и започна да търси електрически ключ. Напипа го вляво, на височината на гърдите си. Натисна го, но нищо не се случи.

Влезе в страничната стая и продължи да върви напред, опипвайки стените. Пръстите му напипаха някакъв метален предмет, комбиниран със стъкло. Плъзна ги надолу и на височината на кръста

си откри умивалник. Веднага вдясно беше тоалетната — съвсем малка кабинка, вероятно метър на метър.

Джейсън се върна в основното помещение и продължи бавната си обиколка. Оттатък банята се натъкна на още една стая със затворена врата. Натисна бравата и вратата се отвори. Обонянието му съобщи, че се намира на прага на стая-гардероб, в която рафтовете са изработени от кедрови дъски. Пръстите му напипаха редица платнени торби, здраво натъпкани с дрехи.

Тръгна обратно, но скоро опря в ъгъла и се обърна. С помощта на десетина предпазливи стъпки успя да се добере до работната маса, която стърчеше на около метър от стената. Напипа ръба и плъзна ръка надолу, към чекмеджетата. Според приблизителните му изчисления работната маса беше дълга някъде между три и четири метра, а стената отвъд нея беше заета от рафтове, върху които имаше някакви кутии за боя.

В центъра на четвъртата стена имаше още една тежка врата, която беше здраво залостена. Напипа ключалката, но му трябваше и ключ. И тук пантите липсваха. Продължи обиколката си и скоро се озова на мястото, от което беше тръгнал — заключената входна врата на мазето.

Отпусна се на колене и старателно опипа пода. Беше от бетон, без никакви цепнатини и пролуки. Изправи се и направи опит да измисли нещо друго. Но идеите му убягваха. Изведнъж го обзе вледеняващ страх, сърцето се качи в гърлото му. Никога досега не беше страдал от клаустрофобия, но в момента му се случваше точно това.

— ПОМОЩ! — изкрещя той, но гласът му се блъсна в каменните стени и бързо заглъхна. Изгуби самообладание и започна да блъска с юмруци по вратата. — ОТВОРЕТЕ!

Блъска докато почувства болката, отдръпна се и притисна наранените си ръце към гърдите. Главата му клюмна, челото му опря във вратата и сълзите рукнаха.

Не беше плакал от дете, не плака дори и при смъртта на Даниеле. Сега, приклепнал в тъмното подземие на Шърли, той даде воля на емоциите си. Изпусна тотално контрола върху нервите си и бавно се свлече на пода. Сви се на топка на прага като прогонено кученце, задавен в собствените си сълзи.

Остана изненадан от силата на емоциите си. След десетина минути хълцане започна да възвръща самообладанието си. Почувства се засрамен от себе си, тъй като винаги беше считал, че притежава достатъчно самоконтрол. В крайна сметка изправи горната половина на тялото си и облегна гръб на стената. Вдигна ръка и избърса сълзите от бузите си.

Вместо да се отдава на отчаянието, той започна да мисли за помещението, в което беше затворен. Запита се дали има и други електрически ключове, после се изправи и предпазливо се насочи към втората заключена врата вдясно. Когато стигна до нея, ръката му опипа стената от двете страни на рамката, но ключове нямаше.

Обърна се и тръгна към тоалетната. Напипа електрическия ключ и го щракна няколко пъти. После протегна ръка с надеждата да локализира мястото самата крушка. Беше му хрумвало, че ако може да я развие, може би ще успее да я завиши във фасунгата на голямото помещение. Но крушка нямаше. Нито над мивката, нито на тавана. Обезкуражен, Джейсън се върна обратно.

В следващия миг нададе силен вик на болка, тъй като главата му влезе в съприкосновение с дебела метална релса, играеща ролята на носеща греда под тавана. За момент изгуби равновесие и инстинктивно опипа носа си, който бързо започна да се подува. Опитните му пръсти на лекар веднага откриха, че е успял да счупи основния хрущял в дясната му част. Очите му отново се напълниха със сълзи, но този път рефлексивно, а не в резултат на душевни емоции. Когато се възстанови достатъчно, за да продължи, той си даде сметка, че е изгубил ориентацията си. Отново прибягна до придвижването стъпка по стъпка и най-накрая опря в някаква стена. След това вече не беше трудно да се добере и до работната маса.

Наведе се и започна да отваря чекмеджетата едно по едно. Всяко едно от тях беше дълго около метър и двадесет и съдържаше едно общо отделение. Откри още кутии, които според него съдържаха боя, но никакви инструменти. Изправи се, протегна ръка над работната маса и заопипва стената. На нея имаше нещо като тясна етажерка, запълнена с буркани и кутийки. Придвижи се към центъра с надеждата да напипа дъска за окачване на отвертки, чукове, клещи и други подобни инструменти. Вместо това пръстите му докоснаха някаква стъклена кутия. Обзет от любопитство, той бързо я опипа от всички

страни. Установи, че стъклената кутия е прикрепена към метален шкаф, от който излизат някакви гъвкави тръби. Бавно осъзна, че е попаднал на електромера на къщата.

Премести се вляво от работната маса и пак започна да опипва стената. И тук имаше лавици, запълнени от керамични и пластмасови саксии, но никакви инструменти. Обезкуражен, той спря на място и се запита какво още би могъл да направи.

Хрумна му да потърси нещо, на което да стъпи, за да може да изследва и по-горните рафтове. А също и тавана, под който може би има заковано прозорче или нещо подобно. После мислите му се върнаха към електромера. Покатери се на работната маса, напипа го и проследи кабелите, които изчезваха във втори метален шкаф с правоъгълна форма. Върху горната му стена имаше кръгло капаче, което лесно се отмести под натиска на пръстите му.

Оказа се, че отдолу се намира електрическото табло на цялата къща. Джейсън бръкна вътре като се молеше на Бога да не докосне някоя оголена жица. Но пръстите му напипаха дълъг ред прекъсвачи, разположени непосредствено под бушоните.

През следващите пет минути размишляваше как да се възползва от откритието си. Слезе от масата, отвори вратичката на шкафа до нея и започна да вади съдържанието му — главно кутии с боя или някакви други химикали. Разпредели ги из съседните чекмеджета, извади парчето шперплат, което разделяше шкафа на две и за щастие не беше заковано, след което се напъха вътре. Оказа се, че пространството е напълно достатъчно. Излезе, покатери се отново на масата и започна да натиска прекъсвачите един по един. След като приключи, старателно върна кръглото капаче на мястото му, мушна се в шкафа и дръпна вратичката. Отправи една безмълвна молитва към Бога и зачака. Ако горе си бяха легнали, прекъсването на електрическото хранване със сигурност нямаше да ги впечатли. След приблизително пет минути дочу отварянето на някаква врата. Разнесоха се гласове, а в процепа на вратичката се появи колеблива светлина. В ключалката беше превъртян ключ, вратата рязко се отвори. Притиснал очи до цепнатината, Джейсън успя да различи две фигури. Едната държеше фенерче и насочваше лъча към всички ъгли на помещението.

— Крие се — изръмжа Хуан.

— Виждам, не е нужно да ми го казваш! — сопнато отвърна Шърли.

— Къде са ти бушоните? Лъчът на фенерчето се насочи към стената над тезгяха.

— Ти стой тук! — заповяда Хуан и пристъпи навътре в помещението, заставайки между Джейсън и светлината на фенерчето, която явно остана в ръцете на Шърли. Беше ясно, че ръцете на латиноамериканеца са заети с нещо друго — най-вероятно огнестрелно оръжие.

Джейсън се притисна към задната стена на шкафа и вдигна краката си. В момента, в който до слуха му достигна прещракването на предпазителите, той изрита вратичката с цялата сила на тренираните си крака. Хуан Диас се оказа абсолютно неподготвен за нападението. Вратичката го улучи в долната част на корема, той ахна от болка и залитна назад към стаята-дрешник.

Без да губи нито секунда, Джейсън изпълзя навън, изправи се и хукна към вратата. Успя да я хване миг преди Шърли да я затръшне под носа му. Удари се в нея с пълна сила, после и двамата се строполиха на пода. Шърли нададе вик на болка, тъй като удари главата си в бетона. Фенерчето излетя от ръката и.

Джейсън се изправи на крака и хукна по коридора в посока на стълбите. Слава Богу, че осветлението в тази част на подземие то вече работеше. Сграбчи перилата, използвайки ги като катапулт за преодоляване на първите стъпала. В същия миг до слуха му достигна глухо пропукване. Остра болка прониза дясното му бедро, кракът му се подгъна. Но тялото му продължи нагоре, подчинявайки се на силата на инерцията. Почти беше стигнал до входното антре, не можеше да се предаде!

Влачейки крака си, той се насочи към входната врата. Дочу как някой започна да се изкачва по стълбите зад гърба му.

Резето прещрака и той се озова навън, в тъмната и мразовита ноемврийска нощ. Даваше си сметка, че е ранен, усещаше как кръвта се стича по крачола и пълни обувката му.

Хуан го настигна някъде в средата на алеята и го повали със силен удар, нанесен с дръжката на пистолета. Той простена и понечи да се надигне на колене, но ритникът на кубинеца го обърна по гръб

върху чакъла. В следващия миг дулото на пистолета се насочи право в челото му.

После и двамата попаднаха в кръг ослепителна светлина. Продължавайки да държи пистолета си насочен към Джейсън, Хуан сложи ръка над очите си, за да се предпази от мощните автомобилни фарове. Секунда по-късно се разнесе шум от затръшване на врати, последван от недвусмисленото прещракване на заредено оръжие. Хуан отстъпи няколко крачки назад, в очите му се появи изражението на хванато в капан животно.

— Не мърдай, Диас! — извика непознат за Джейсън глас, натезжал от южнобостънски акцент. — Не върши глупости! Не желаем проблеми нито с теб, нито с Маями. Свали оръжието, качвай се в колата си и изчезвай! Ще го направиш ли?

Хуан кимна. Лявата му длан продължаваше да засенчва очите.

— Тогава действай! — заповяда гласът.

Хуан направи две-три несигурни стъпки назад, после се обърна и хукна към колата си. Моторът запали още от първия път, гумите изсвистяха и миг по-късно убиецът изчезна.

Джейсън бавно се претърколи по корем. В момента, в който Хуан избяга, Керъл Донър изскочи от светлината на фаровете и се втурна към него.

— Господи, ти си ранен!

Десният крачол на панталона му беше подгизнал от кръвта.

— Май да — замаяно отвърна той. В рамките на няколко секунди се бяха случили твърде много неща. — Но не ме боли много...

От светлината на фаровете се отдели фигурата на едър мъж. Миг по-късно пред тях застана Бруно, стиснал в лапите си пушка-помпа „Уинчестър“.

— О, не! — простена Джейсън и направи опит да се изправи.

— Не се безпокой, той вече знае, че си приятел — прозвуча познатият глас на Керъл.

— В този момент Шърли се появи на верандата си. Дрехите и бяха раздърпани, а косата и стърчеше на всички страни като на пънкар. Очите и обхванаха сцената за по-малко от секунда, после тялото и отстъпи крачка назад. В следващия миг вратата се затръшва, резетата изтракаха.

— Трябва да го откараме в болница! — извика Керъл и се извърна с лице към фаровете.

Оттам се появи втори културист и двамата с Бруно повдигнаха Джейсън с лекотата, с която вземат сутрешния си вестник.

— Не мога да повярвам! — смаяно промърмори той.

Оказа се, че ослепителните фарове принадлежат на бял линкълн с удължено купе, от задната част, на което стърчеше У-образна телевизионна антена. Двата здравеняци натикаха Джейсън на задната седалка, където чакаше мъж с пригладена коса, тъмни очила и незапалена пура между устните. Това беше Ар-тър Кьолер, шефът на Керъл. Самата Керъл също влезе в лимузината и побърза да ги представи един на друг. Яките момчета заеха местата отпред.

— Радвам се да ви видя, и двамата — промърмори Джейсън. — Но какво ви доведе тук, за Бога? — Колата се разклати и пое по алеята, лицето му за миг се разкриви от болка.

— Гласът ти — отвърна Керъл. — От последното ти обаждане разбрах, че пак си попаднал в беда.

— Но как разбра, че съм точно тук, в Бруклайн?

— Бруно ви проследи... След твоето обаждане аз веднага звъннах на любимия си шеф... — ръката и дружески плесна коляното на Артър.

— Престани! — изръмжа онзи, а Джейсън разбра, че именно неговият глас беше прогонил Хуан Диас.

— Попитях Артър дали ще те вземе под своя закрила и той каза да, но при едно условие... Да остана в клуба още най-малко два месеца, или докато ми намери заместничка.

— Ама тя се пребори да остане само месец! — обади се с недоволен глас Артър.

— Наистина съм ви много признателен — промърмори Джейсън, после се втренчи в младата жена: — Наистина ли спираш да танцуваш?

— Гадно изчадие! — оплака се Артър.

— Смаян съм — промърмори Джейсън. — Не си представях, че момичета като теб могат да спрат, когато пожелаят...

— Какво искаш да кажеш? — погледна го с възмущение Керъл.

— Аз ще ти обясня — изсмя се внезапно Артър, наведе се напред и и върна жеста с шляпането по бедрото: — Той те мисли за

обикновена проститутка!

Смехът му премина в спазъм, а след това в кашлица. Наложих се Керъл да го потуша по гърба, за да му мине пристъпа.

— Проклети пури! — промърмори той, после се обърна към Джейсън, който го гледаше смаяно в полумрака на купето: — Мислиш ли, че щях да я пусна с теб в Сиатъл, ако беше курва, бе човек?

— Съжалявам, но...

— Ясно — прекъсна го с презрение Керъл. — След като танцувам в онзи клуб, значи съм проститутка... — Помълча, после добави със значително смекчен глас: — Всъщност, това може да се очаква... Сред момичетата наистина има и проститутки, но не всички са такива. За мен това беше един доста добър шанс да спечеля толкова, колкото ми е нужно. Фамилията ми не е Донър, а Киконен. Ние сме финландци и като такива винаги сме имали далеч по-просто и здравословно отношение към голотата в сравнение с вас, американците...

— Освен това тя е дъщеря на сестрата на жена ми — добави Артър. — Затова я назначих...

— Значи сте роднини? — смаяно ш гледаше Джейсън.

— Да — ухили се отново Артър. — Колкото и неприятно да ти звучи това...

— Стига вече! — погледна го строго Керъл.

Но Артър поклати глава и продължи:

— Никой в рода ни не приема идеята за следване в Харвард, това силно накърнява имиджа ни...

— Ти учиш в Харвард?! — облеци се Джейсън.

— Защищавам докторат — поясни младата жена. — А танците ми помагат да си реша финансовия въпрос, тъй като стипендията е малка, а предстои да връщам и заема за следването...

— Би трябвало да се досетя, че Алвин няма да живее под един покрив със стриптизьорка — промърмори Джейсън. — Във всеки случай, аз съм ви много благодарен, и на двамата! Един Господ знае какво щеше да стане, ако не бяхте се появили. Полицията ще има грижата за Шърли Монтгомъри, но вие не биваше да пускате този Хуан!

— Не се безпокой — размаха пурата си Артър, — Керъл ми разказа за прекеждията ви в Сиатъл. Той няма да ви безпокои повече,

но аз не искам проблеми с моите хора в Маями. Можем да се оправим с него, но ако случайно това не стане, винаги сме в състояние да подхвърлим на тамошната полиция достатъчно улики, за да го прибере на топло. Няма от какво да се безпокоиш. Джейсън премести очи върху лицето на Керъл.

— Не знам как да ти се отблагодаря — топло прошепна той.

— Аз имам няколко идеи — усмихна се младата жена.

Артър отново избухна в смях, който премина в кашлица. Когато най-сетне се успокои, Бруно свали стъклото, което разделяше пътниците от шофьора.

— Къде де те закараме, бе перверзник? — ухилено подвикна той.
— Може би в спешното на ГХП?

— Не, за Бога! — направи гримаса Джейсън. — В момента не съм готов да получа предплатена медицинска помощ, по-добре карай към Масачузетс Дженерал...

ЕПИЛОГ

Джейсън не обичаше да се залежава, тъй като просто не му се беше случвало. Но този път нямаше нищо против. След като претърпя операция на крака, той беше хоспитализиран в продължение на три дни. Болките значително намаляха, а медицинският персонал в Дженерал демонстрираше отлично отношение и компетентност. Няколко от сестрите дори си спомниха, че Джейсън е бил на практика при тях.

Най-хубавото на тази принудителна почивка беше присъствието на Керъл, която прекарваше по-голямата част от времето си в болничната му стая. Четеше му на глас, разказваше му разни забавни истории, или просто седеше до него и мълчеше.

— Като се справиш, пак ще те заведе в „Салмон Ин“ — обяви на втория ден тя, докато подреждаше във вазата цветята, изпратени от Клодия и Сали.

— Защо, за Бога? — направи гримаса той. След всичко преживяно в онази планина, никак не му се ходеше там.

— Иска ми се отново да се спуснем през Дяволската дупка, или както там му беше името на онова място. Но този път през деня...

— Ти се шегуваш!

— Никак даже — поклати глава младата жена. — Обзалагам се, че на слънчева светлина ще бъде страхотно!

Леко покашляне ги накара да се извърнат към вратата. На прага се беше изправил детектив Кърън, чиято мечешка фигура никак не подходеше на болничната обстановка. Огромните му пръсти мачкаха дъждобран в защитен цвят, който изглеждаше така, сякаш току-що е бил прегазен от тежък камион.

— Надявам се, че не ви притеснявам, доктор Хауърд — започна официално той и Джейсън зяпна от изненада. После се сети, че болницата вероятно му действа така, както полицейският участък беше подействал на самия него.

— Съвсем не — отвърна той и се надигна до седнало положение.
— Влизай и сядай.

Керъл донесе един стол и го постави до леглото. Кърън се отпусна в него като продължаваше да стиска дъждобрана си.

— Как е кракът? — попита той.

— Добре е — отвърна Джейсън. — Раната е мускулна и няма да ми създава проблеми.

— Радвам се.

— Бонбон? — попита Керъл и му поднесе кутията с шоколадови асорт, донесена от секретарките на ГХП.

Кърън внимателно ги разгледа, избра една обвита в шоколад вишна и я лапна цялата.

— Помислих си, че може би ще пожелаете да чуете как се развива следствието — промърмори той след като преглътна.

— Разбира се — кимна Джейсън, а Керъл мина от другата страна на леглото, седна и се приготви да слуша.

— Първо трябва да ви съобщя, че са арестували Хуан в Маями. Досието му е дълго цял километър, вътре има какво ли не... В момента правим постъпки да бъде екстрадиран в Масачузетс, за да го съдим за убийствата на Бренкивист и Лунд. Няма да е лесно, защото мръсникът е издирван от още четири-пет щата за подобни тежки престъпления, сред които е и Флорида.

— Не мога да кажа, че ми е мъчно за него — промърмори Джейсън.

— Пълен психопат — направи гримаса Кърън.

— Какво стана в ГХП? — погледна го с интерес Джейсън. — Успяхте ли да докажете, че отключващия фактор на смъртоносния ген е вкаран в капките за очи, които са използвани от офталмологията?

— Работим по въпроса заедно с прокуратурата — отговори Кърън. — Нещата изглеждат доста дебели...

— Каква част от тях ще станат публично достояние?

— На този етап все още е трудно да се каже. Но все нещо ще излезе. Училището „Хартфорд“ вече е затворено, а родителите на децата не са слепи... Още повече, че по сведения на прокуратурата, семействата на няколко от пострадалите пациенти вече са завели съдебни иски срещу ГХП за милиони долари. С Шърли и нейния екип е свършено...

— Шърли — замислено повтори Джейсън. — Знаеш ли, че имаше един момент, в който бях на прага да се обвържа с тази жена. Добре, че срещнах Керъл...

Момичето се усмихна и шеговито го блъсна с ръка.

— Дълга ти извинение, докторе — неохотно промърмори Кърън. — Дълго време мислех, че си трън в задника и нищо повече. Но в крайна сметка именно ти разкри конспирацията, за която дори не бях сънувал...

— Беше въпрос на късмет — отвърна Джейсън. — Ако не бях с Хейс в нощта па смъртта му, всички лекари щяхме да сме убедени, че сме изправени пред някаква нова епидемия...

— Тоя тип Хейс е имал глава на раменете си — промърмори с уважение Кърън. — Но знаете ли какво най-много не ми дава мира? — вдигна глава детективът. — До края на живота си Хейс е действал с убеждението, че откритието му ще донесе полза на всички нас, на цялото човечество. Вероятно е мислил, че ще стане герой, също като Салк. Нобелова награда, слава и всичко останало. Спасител на света. Не съм учен, но ми се струва, че областта, в която е работил, си е доста страшничка. Разбирате ли какво имам предвид?

— Напълно — кимна Джейсън. — Медицинската наука винаги е вършила своите изследвания с една цел: да спаси човешки живот и да ограничи страданието. Но тази наука притежава огромен потенциал и е нещо като нож с две остриета...

— Доколкото ми беше разяснено, Хейс е открил лекарство, което кара хората да остаряват и умират в рамките на две седмици — промърмори Кърън. — При това го е открил напълно случайно... От всичко това стигам до заключението, че някои дървени глави от вашия бранш не подлежат на контрол. Кажете ми, ако греша...

— Прав си — кимна с въздишка Джейсън. — Може би ставаме прекалено умни, за да ни е добре... Това е нещо като да ядеш многократно забранената ябълка...

— И затова ще бъдем изритани от рая — добави Кърън. — Между другото, нима Чичо Сам няма специално обучени хрътки, които да наблюдават типове като Хейс?

— Държавата не разполага с достатъчно информация — отвърна Джейсън. — Става въпрос за прекалено остър конфликт на интереси.

Освен това и лекарите, и законотворците живеят с презумпцията, че всички медицински изследвания се правят в името на всеобщото благо.

— Страхотно! — промърмори Кърън. — Все едно, че по магистралата лети автомобил с двеста километра в час, но зад волана му няма никой!

— Най-точното сравнение, което съм чувал — кимна Джейсън.

— Както и да е — сви рамене детективът. — Едва ли ще оправим света, но поне с ГХП ще се справим. Съвсем скоро можете да очаквате официалните обвинения. Разбира се, цялата банда е на свобода под гаранция, но вече има индикации, че шефовете са готови да си забиват нож в гърба и търсят извънсъдебно споразумение. По всичко личи, че приятелчето Хейс е имало контакти с един от тях, май се казваше Ингълбрук...

— Ингълнук — поправи го Джейсън. — Един от вицепрезидентите на ГХП, отговаря за финансите.

— Така и трябва да бъде — кимна Кърън. — Защото Хейс му е поискал основен капитал за регистриране на частна фирма...

— Знам.

— Тъй ли? — мрачно го изглежда детективът. — А откъде знаеш, доктор Хауърд?

— Няма значение — махна с ръка Джейсън. — Продължавай...

Едрият мъж помълча известно време, после въздъхна и махна с ръка.

— Тъй да бъде... Но всяка вероятност Хейс е казал на Ингълнук, че е открил еликсир на младостта... — Антителата, които трябва да блокират действието на отключващия фактор — кимна Джейсън.

— Чакай малко — вдигна ръка Кърън. — Май ти трябва да даваш тези обяснения на мен, а не аз на теб...

— Извинявай, но за мен нещата идват на местата си едва сега — усмихна се виновно Джейсън. — Продължавай, моля те...

— Но явно на Ингълнук му е харесал повече хормона на смъртта, отколкото еликсир на младостта — продължи разказа си детективът. — От доста време насам си е блъскал главата как да снижи разходите в ГХП, за да бъдат конкурентоспособни на другите болници. До този момент заговорът включва шест човека, но в хода на следствието вероятно ще бъдат установени и други. Те са виновни за

ликвидирането на много пациенти, които по тяхна преценка са получавали прекалено скъпо медицинско обслужване. Красиво, нали?

— И затова са ги убили? — възкликна с ужас Керъл.

— Е, те самите не са мислили така. Продължавали са да твърдят, че става въпрос за естествени процеси.

— Всички ще умрем — горчиво промърмори Джейсън. — Ето го главното им оправдание... Пред очите му изплуваха лицата на част от мъртвите му пациенти.

— При всички случаи това е краят на ГХП — обяви Кърън. — Защото освен обвиненията в криминални престъпления, болницата е затрупана с граждански иски и вече е подала молба за фалит според условията на член единайсет. Затова мисля, че няма да е зле, ако започнеш да си търсиш нова работа...

— Май така излиза — кимна Джейсън, после погледна към Керъл и добави: — Тази млада дама завършва докторската си дисертация по клинична психология и аз мисля да и предложа да отворим частен кабинет... Май ми е време да се върна към частната практика, защото от корпорациите вече ми е дошло до гуша...

— Звучи практично — кимна Кърън. — Особено за хора като мен, на които трябва да се ремонтира не само главата, но и машинката...

— Заповядай, ще бъдеш първият ни пациент.

Издание:

ИК „Коала“, София, 2003

Медицински трилър

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.